

Count Your Lucky Stars

เปลี่ยน

โชคร้ายทดลองอ่าน

ให้กลายเป็น

เป็นรัก

1
交換
吧 运气

เขียน : โมชิ
แปล : เจี้ยวหลิงซิงซิว

พิมพ์ครั้งที่ 1

JAMSAI

ทดลองอ่าน

ความสุขเล็กๆ ที่เรียกว่ารัก

|

交换吧，运气 1

Count your lucky stars เปลี่ยนโชคร้ายให้กลายเป็นรัก 1

漠兮

โมซึ

|

เฉี่ยวหลิงซิงซิว แผล

"โชคดียิ่งหมดยกของฉันทันทีตั้งแต่ที่คุณมาแล้วจูบฉันหลังจบงานเลี้ยง..."
ถงเสี่ยวโยวยังไม่ทันพูดจบก็โดนเขาขัดขึ้นอย่างฉุนเฉียว

"เดี๋ยวนะ อะไร ฉันทมาแล้วจูบเธอ?" ดวงตาดูตึกขมขื่นของลู่อิงเจิ้ง
ถลึงใส่ราวกับต้องการอ่านไปถึงใจคน

"ใช่" คนที่ถูกจูบพยักหน้ารับ ชั่วยังทำท่าเลียนแบบท่าทางของเขาในตอนนั้น
โอบหน้าตัวเองขึ้นยืนริมฝีปากแดงๆ ขึ้นมา "คุณจูบฉันแบบนี้"

"ไม่มีทาง" คนจูบไม่ยอมรับ

"จริงๆ นะ"

"ต่อให้ฉันเต็มเหมาไทไปสองจีนก็ไม่มีทางจูบเธอ" คนจูบโวยวายขึ้นมา "ฉันทคือ
ลู่อิงเจิ้ง มาตราฐานความงามของฉันทันทีที่สุดของโลกใบนี้ ฉันทจะจูบเธอได้ยังไง"

คำนำ

ทุกคนน่าจะเคยมีช่วงเวลาที่รู้สึกว่าคุณช่างโชคร้ายมากๆ เลยกันใช่ไหมคะ ไม่ว่าจะทำอะไรก็ดูเหมือนจะมีอุปสรรคมาขวางกั้นไปเสียทุกเรื่อง ทำอย่างไรก็เหมือนไม่เห็นหนทางความสำเร็จ ทั้งอุบัติเหตุเล็กๆ น้อยๆ ก็ยังมาเกิดขึ้นในช่วงเวลานั้นด้วย จนรู้สึกอยากจะเปลี่ยนดวงกันเลยทีเดียว

ถ้าเคยรู้สึกแบบนี้ล่ะก็ นักอ่านทุกท่านก็น่าจะอินไปกับ 'ถงเสี่ยวโยว' นางเอกของเรื่องนี้กันอย่างแน่นอน ถงเสี่ยวโยวผู้มีความฝันอยากเป็นดีไซเนอร์ ตั้งแต่เด็ก ทว่าดันเกิดมาเป็นคนโชคร้ายแบบสุดๆ ทำให้เธอได้แต่เกาะตำแหน่งสาวใช้แห่งแผนกออกแบบไว้อย่างเหนียวแน่น จนวันหนึ่งโอกาสมาก็มาถึงเมื่อ 'ลูชิงเจิง' ชายหนุ่มที่เกิดมาพร้อมกับโชคดีที่ไม่มีใครเทียบได้ บรรณาธิการนิตยสารแฟชั่นที่ถงเสี่ยวโยวทำงานอยู่ได้ส่งเธอไปเข้าร่วมรายการแข่งขันดีไซเนอร์เพื่อแย่งชิงคู่แข่ง แต่ดวงแห่งความโชคร้ายก็ทำให้เธอล้มเหลวไม่เป็นท่า

ลูชิงเจิงที่รักในชื่อเสียงและหน้าตาเย่อหยิ่งปล่อยให้เรื่องแบบนี้เกิดขึ้นต่อไปอีกไม่ได้ แล้วเขาจะจัดการถงเสี่ยวโยวอย่างไร จะสามารถใช้โชคดีของตัวเองข่มโชคร้ายของเธอได้หรือไม่ มาร่วมติดตามไปพร้อมกันในหน้าถัดไปได้เลยคะ

ด้วยไมตรีจิต
สำนักพิมพ์แจ่มใส

แนะนำ ตัวละคร

ดงเสี่ยวโยว	หญิงสาวที่เกิดมาพร้อมกับความโชคร้าย ใฝ่ฝันอยากเป็นดีไซเนอร์ตั้งแต่เด็ก จึงพยายามเข้ามาทำงานในแผนกออกแบบของนิตยสารแพชั่นชื่อดัง เป็นคนมองโลกในแง่ดี จิตใจดี ชอบช่วยเหลือผู้อื่น และเป็นคนที่ไม่มีความมั่นใจในตัวเองเลยอย่างเห็นได้ชัด
ลู่อิงเฉิง	บรรณาธิการนิตยสารแพชั่นชื่อดัง มีอิทธิพลในวงการแฟชั่นอย่างมาก เกิดมาพร้อมกับความโชคร้ายที่ไม่มีใครเทียบเคียงได้ เป็นคนเอาแต่ใจ มั่นใจในตัวเองสูง ไม่เห็นคนที่ไม่มีความสามารถอยู่ในสายตา แต่ก็มีความลับในอดีตที่ไม่อยากเปิดเผยให้ใครรู้
ลู่อีเยี่ยนจื่อ	ดีไซเนอร์ชื่อดังที่มีความสามารถมาก เป็นที่จับจ้องในวงการแฟชั่น มีนิสัยอ่อนโยน อ่อนน้อม เป็นหนึ่งในคู่แข่งคนสำคัญของลู่อิงเฉิง
มู่หยาง	ชายหนุ่มหัวรั้นใบหน้าหล่อเหลา ใบหน้าบางส่วนของเขาดูคล้ายคลึงกับลู่อิงเฉิง เป็นพิธีกรมากความสามารถที่ปรากฏตัวในรายการหรืองานสำคัญต่างๆ เห็นลู่อิงเฉิงเป็นศัตรู
เวินซี	นางแบบชื่อดังในวงการแฟชั่น ด้วยความสวยงามจึงทำให้มีฉายาในวงการว่า 'ราชินีเวิน' เป็นแฟนคนปัจจุบันของลู่อิงเฉิง และเป็นแฟนเก่าของมู่หยาง
ซ่งหู่หู่	เพื่อนของดงเสี่ยวโยว เป็นคนที่มีความสามารถในการดูดวง มักจะดูดวงของดงเสี่ยวโยวเพื่อบอกให้ระมัดระวังตัวอยู่เสมอ

บทที่ 1

คุณมากกว่าสี่ห้องอยู่หนึ่งห้อง

ในขณะที่คุณโชคร้าย ฉันหวังว่าคุณจะอยู่ห่างจากฉันหน่อย เพราะฉันนั้น
มีความสำคัญ คุณอย่าเป็นคนเห็นแก่ตัวเกินไปนัก

คอลัมน์ 'มนุษย์ดวงดาวเดียวดาย'

ห้องอัตรายการ รายงานข่าวบันเทิง

"ลำดับถัดไปเราจะมาเปิดชาร์ตเรตติ้งรายการบันเทิงของสัปดาห์นี้นะ
คะ คุณผู้หญิงตื่นตื่นไหมคะ" พิธีกรสาวยิ้มแล้วหันไปมองชายหนุ่มที่ยืนอยู่
ข้างๆ เธอ เห็นได้ชัดว่าเธอสนใจหนุ่มหล่อคนนี้มาก ทว่าอีกฝ่ายกลับไม่ได้สนใจ
หน้าซึ้งยังย้อนถามกลับไปด้วยน้ำเสียงเย็นๆ ว่า "ตื่นตื่นแล้วจะมีผลต่อชาร์ต
เหรอครับ"

"เอ่อ..." พิธีกรสาวยิ้มเก๋ออกไปไม่เป็น "ไม่...ไม่เหรอค่ะ"

แล้วหนุ่มหล่อก็หันกลับมาทักกับไม่มีอะไรเกิดขึ้น พิธีกรสาวได้แต่
จับผมข้างหูแก้แค้น

"ถ้าอย่างนั้นเรามาดูคำตอบกันเลยดีกว่า ชาร์ตเรตติ้งอันดับหนึ่งของ

สัปดาห์นี้ยังคงเป็นของรายการเรียลลิตีแฟชันโชว์ 'สถานีดัดไป รันเวย์' ค่ะ! ว้าว...และที่ยืนอยู่ข้างๆ ดิฉันก็คือคุณมู่หยาง โปรดีิวเซอร์และพิธีกรของรายการค่ะ ส่วนตัวดิฉันเองก็เป็นแฟนคลับตัวยงของรายการนี้เช่นกัน ดิฉันจึงขอเป็นตัวแทนแฟนคลับถามคำถามสักคำถามนะคะ อย่างดิฉันสามารถเข้าร่วมรายการของคุณได้ไหมคะ"

"ไม่ได้ครับ"

"..."

"ดีไซเนอร์ที่จะเข้าร่วมรายการของเราจะต้องเป็นมืออาชีพ ส่วนนางแบบนายแบบก็ต้องเคยเข้าร่วมงานประกวดซูเปอร์โมเดลมาก่อน เพื่อให้สามารถมั่นใจได้ว่ารายการของเราย่อมมีความเป็นมืออาชีพครับ" หนุ่มหล่อเซิดหน้าขึ้นพูด แล้วหันไปมองพิธีกรสาวพร้อมกับพูดต่อว่า "ขอโทษด้วยนะคะ คุณจึงไม่สามารถเข้าร่วมรายการนี้ได้"

พิธีกรสาวกระตุกมุกปากเล็กน้อย ยังดีที่รายการนี้ออนแอร์เพียงยี่สิบนาทีเท่านั้น เหลืออีกไม่กี่นาทีก็จบแล้ว เธอกระแอมแล้วเปลี่ยนคำถามใหม่ว่า "เราทราบว่ามีนิตยสารแฟชั่นกับแบรนด์แฟชั่นมากมายที่ส่งดีไซเนอร์เข้าร่วมรายการของคุณ มีเพียงนิตยสารชิกันบับเดียวเท่านั้นที่ไม่ได้เข้าร่วมรายการนี้ด้วย อยากทราบว่าเพราะอะไรคะ"

"ชิกัน?" มู่หยางยกมุกปากยิ้มอย่างร้ายๆ "ถ้าเป็นเมื่อก่อนก็ยังคงพอจะมีโอกาส แต่เมื่อสองเดือนก่อนพวกเขาเพิ่งจะเปลี่ยนแม่ทัพคนใหม่ จะรักษาตำแหน่งนิตยสารแฟชั่นอันดับหนึ่งไว้ได้อีกนานแค่ไหนก็ยังพูดยาก แล้วจะกล้าแบ่งกำลังมาเข้าร่วมการแข่งขันที่ดุเดือดอย่างนี้ได้หรือครับ"

ในขณะที่พิธีกรสาวกำลังหยอกล้อหนุ่มหล่อและถูกโต้กลับจนอึ้งไปนั้น ในคลับแฮร์สส่วนตัวใจกลางเมืองซีมีแสงไฟส่องสว่างวิบวับมากมาย มีพีระมิดแหลมแปดเหลี่ยมตั้งอยู่ริมสระว่ายน้ำ และน้ำแข็งแกะสลักตัวเลขหนึ่งล้าน

ระยิบระยับภายใต้แสงไฟ ชายหนุ่มรูปหล่อมาดเท่อยู่ในเสื้อเวดเตอร์สีครีม กำลังยกก้อนหินทูปน้ำแข็งแกะสลักนั้น

ตัวเลขนั้นก็คือจำนวนนิตยสารชิกที่จัดจำหน่ายได้ในเดือนนี้ เป็นการทำลายสถิติสูงสุดเท่าที่เคยมีมา และชายหนุ่มผู้มีออร่าเปล่งปลั่งคนนั้นก็คือลูซิงเจิง หัวหน้าบรรณาธิการคนใหม่ที่เพิ่งย้ายมาประจำนิตยสารชิกในภูมิภาคเอเชีย

ท่ามกลางสายตาของผู้คนนับหมื่นและภายใต้แสงไฟส่องสว่างเจิดจ้านั้น ลูซิงเจิงทูปน้ำแข็งแกะสลักให้แตกอย่างเต็มแรงแล้วยกแก้วขึ้นฉลองกับทุกคน

นักข่าวกำลังเบียดเสียดยื่นไมค์เข้ามาถามเขา "คุณลู ตั้งแต่ที่คุณมารับตำแหน่ง นิตยสารฉบับแรกที่คุณมาก็ทำลายสถิติสูงสุด หน้าโฆษณาก็เพิ่มขึ้นจากเดิมถึงสิบจุดสี่เปอร์เซ็นต์ ตั้งแต่นั้นต่อไปแบรนด์ใหญ่ๆ ก็จะเพิ่มโฆษณาในชิกมากขึ้นใช่ไหม แล้วจะลดโฆษณาในนิตยสารฉบับอื่นลงหรือเปล่า"

"คุณลู คอลัมน์เครื่องแต่งกายคอลัมน์แรกของเดือนนี้คือเรื่อง 'ก้ามะหยี่เทรนด์หรูหราแบบถ่อมตน' คุณคิดว่าผ้าก้ามะหยี่จะได้รับความนิยมในซีซั่นหน้าใช่ไหม"

"คุณลู ในงานเปิดตัวแฟชั่นฤดูร้อนเมื่ออาทิตย์ที่แล้ว คุณเวินซีแพนของคุณสวมรองเท้าส้นสูงแบรนด์น้องใหม่ ไม่ใช่รองเท้าพื้นหลังสีแดงที่เธอชอบสวมมาตลอด นี่เป็นการบอกใบ้ว่าคุณกำลังสนใจการออกแบบของแบรนด์นี้ใช่ไหม"

ลูซิงเจิงรับไมโครโฟนมาอย่างสุภาพ "ก่อนที่จะผมจะมาที่ชิก มีหลายคนสงสัยว่าผมจะรับตำแหน่งนี้ได้ไหม ผมคิดว่างานฉลองในค่ำคืนนี้น่าจะเป็นคำตอบที่ดีได้นะครับ การฉลองความสำเร็จไม่ได้หมายถึงการสิ้นสุด แต่หมายถึงการเริ่มต้นใหม่ต่างหาก ผมเชื่อว่าคนฉลาดย่อมจะเลือกทางที่ดีที่สุดเสมอครับ

ฤดูใบไม้ผลิกับฤดูหนาวเมื่อปีที่แล้วชาแนลนำเสนอซีรีส์ผ้าก้ามะหยี่

ก็ได้รับการตอบรับเกินความคาดหมาย มีหลายแบรนด์ที่พยายามจะเอาอย่าง เพราะเห็นว่าจะได้รับความนิยมในฤดูกาลหน้า อันที่จริงผ้าที่ผลิตจากมณฑลฝูเจี้ยน ได้ผลิตเพื่อส่งออกไปต่างประเทศจำนวนมากตั้งแต่สมัยราชวงศ์หมิง เพราะฉะนั้น ผมคิดว่าผ้ากำมะหยี่จึงเป็นสัญลักษณ์ของความร่ำรวย เหมือนกับที่โคโค ชาแนล เคยพูดไว้ว่า 'แฟชั่นเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา แต่สไตล์ไม่เคยเปลี่ยน' ครับ

ดูท่าผมคงเป็นแฟนที่ไม่ค่อยจะได้เรื่อง ไม่ได้สังเกตว่าแฟนตัวเอง เปลี่ยนรองเท้าไหม นี่ไม่ใช่ประเด็นว่าผมสนใจหรือไม่สนใจแบรนด์ไหนนะ แต่เป็นอีกเดี๋ยวผมจะเจอหน้าแฟนได้ยังไงมากกว่า"

เขาพูดติดตลกร้อยอย่างเป็นกันเอง ทุกคนก็พากันหัวเราะขึ้นมา

ดีมากมายแล้วแต่ความกระตือรือร้นของนักข่าวก็ไม่ได้ลดลงเลยแม้แต่น้อย ลูชิงเจิงที่ถูกล้อมอยู่บนเวทีเช่นนี้ค่อนข้างพอใจ "วันนี้เป็นวันที่มีความสุข พวกคุณ เปลี่ยนไปถามคำถามที่ผมจะให้ความสนใจหน่อยได้ไหมครับ"

แสงประกายวิบวับที่อยู่บนสระว่ายน้ำด้านล่างสะท้อนกลับมาที่ใบหน้าของเขา ยิ่งทำให้ใบหน้าดูมีเสน่ห์มากขึ้น พวกนักข่าวก็สัมผัสได้ถึงเสน่ห์นั้น นักข่าวสาวใช้เสียงเล็กๆ ถามขึ้น "คุณสนใจคำถามในเรื่องแบบไหนคะ"

ลูชิงเจิงยื่นมือชี้ไปทางนักข่าวสาวคนนั้น ขณะนั้นก็มิเสียงกรี๊ดกร๊าด ดังขึ้นมา เขาหัวเราะฮาๆ แล้วพูดขึ้นว่า "พวกคุณก็ถามว่า 'คุณลู' ในชีวิต สิ่งที่คุณนับถือคืออะไร คนที่คุณศรัทธาที่สุดคือใคร' ยังไงล่ะครับ"

พวกนักข่าวก็กรูกันขึ้นมา "ว่าแต่คืออะไร และคือใครเธอคะ"

ในคำคืนดงามนำหลงไหล ลมที่พัดผ่านมาก็ยังมีเสน่ห์ ชายหนุ่มรูปหล่อ ยกนิ้วชี้ข้างที่ริมฝีปาก แล้วทุกอย่างก็ตกอยู่ในความเงียบสงบ ได้แต่เฝ้ารอคอย จากนั้นเขาก็กระโดดจากเวทีสูงลงสู่สระว่ายน้ำอย่างไม่ทันตั้งตัว

เกิดเสียงตูมดังขึ้น ตามด้วยวงน้ำขนาดใหญ่ มีเสียงกรี๊ดร้องดังขึ้น ทุกทิศทาง จากนั้นก็เห็นภาพหัวหน้าบรรณาธิการหนุ่มโผล่ขึ้นจากกลางสระว่ายน้ำ

ราวกับแหวกทะเลแดง* จนทำเอาคนตกตะลึง

"Who am I?" คนที่ยืนอยู่กลางสระน้ำทางแขนโอบกอดคำคืนที่ยิ่งใหญ่นี้
เงยหน้าขึ้นฟ้าเอ่ยถามเสียงดัง

ในงานราวกับถูกจุดระเบิดขึ้น "ลูซิงเจิง! ลูซิงเจิง!"

เสียงโห่ร้องราวกับมาจากผู้คนที่ถูกปลุกเร้าเป็นพันเป็นหมื่น คนที่อยู่ใน
สระว่ายน้ำก็ป็นขึ้นมามีท่าทางสดชื่น แต่! ผู้ช่วยเขาได้เตรียมผ้าเช็ดตัวรอไว้
อยู่ข้างๆ แล้ว

ลูซิงเจิงคลุมผ้าขนหนูเดินผ่านผู้คนด้วยท่าทางสง่างาม หน้าจอขนาดใหญ่
บนเวทีก็สว่างขึ้นมา บนหน้าจอปรากฏรายการ 'รายงานบันเทิง' ที่พิธีกรสาว
กำลังพยายามคุมสถานการณ์ "...มีเพียงนิตยสารชิกฉบับเดียวเท่านั้นที่ไม่ได้
เข้าร่วมรายการนี้ด้วย อยากทราบว่าเป็นเพราะอะไรคะ"

แล้วภาพก็จับไปที่ใบหน้ายิ้มแย้มของมู่หยางที่ดูแปลกแยกกับสถานการณ์
ในตอนนี้ "ถ้าเป็นเมื่อก่อนก็ยังคงพอจะมีโอกาส แต่เมื่อสองเดือนก่อนพวกเขา
เพิ่งจะเปลี่ยนแม่ทัพคนใหม่ จะรักษาตำแหน่งนิตยสารแฟชั่นอันดับหนึ่งไว้ได้
อีกนานแค่ไหนก็ยังไม่รู้แน่ชัด แล้วจะกล้าแบ่งกำลังมาเข้าร่วมการแข่งขันที่ดูเด็ด
อย่างนี้ได้หรือครับ"

ผู้คนที่ถูกล้างสมองเมื่อครู่ก็ถึงกับตะลึงอีกครั้ง ท่ามกลางบรรยากาศ
อันเงียบสงบ คนที่กำลังจะประสบความสำเร็จอย่างสมบูรณ์แบบก็ค่อยๆ หันหลัง
กลับมา ดวงตาที่เก็บเกี่ยวเอาวิญญาณของผู้คนไปได้ในขณะนี้เย็นเยียบ

"แต่!..." เขาเรียก "ผมให้อีกโอกาสคุณอธิบายอีกครั้ง"

"บ.ก. คือ..." แต่! ลูซิงเจิงไม่ออก เขายังเปิดหน้าจอบนเวทีตามกำหนดเดิม
ซึ่งอันที่จริงควรจะฉายรายการทีวีสัมภาษณ์ชิกโดยเฉพาะจากงานแฟชั่นโชว์ที่มีลาน

เวนิชชีกชายกระโปรงขึ้น เดินเข้ามาแล้วเปิดกระเป๋าใบสวยออกดูเวลา
จากมือถือ "คงรับสัญญาณถ่ายทอดสดจากดาวเทียม นี่เป็นเวลาถ่ายทอด

* มาจากตำนาน 'โมเสสแหวกทะเลแดง' เล่าว่าโมเสสใช้ไม้เท้าแหวกทะเลแดงออกเพื่อให้องค์กัทธิสราเอลเดินข้ามไป

รายการ 'รายงานบันเทิง' อยู่พอดี"

เห็นกันชัดๆ ว่าจะรับหรือไม่รับฟัง คำแก้ตัวนี้ก็ไม่สำคัญอะไรแล้ว ลู่ชิงเฉิงสะบัดผ้าเช็ดตัวที่เปียกชื้นออกพร้อมกับเอ่ยปากสั่ง "ไปแผนกออกแบบ หาดีไซน์เนอร์ที่ไม่มีชื่อเสียงที่สุดไปร่วมรายการนั้น"

"บ.ก. ครับ นั่น..."

ไม่รอให้แดลี่ได้พูดอะไรอีก ลู่ชิงเฉิงก็เดินไปห้องเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วตามด้วยเสียงปิดประตูดัง 'ปัง'

"ผมรู้ว่านิตยสารหลายฉบับก็ส่งหัวหน้าฝ่ายออกแบบไปร่วมรายการ ถ้าพวกเราส่งคนที่ไม่มีชื่อเสียงที่สุดไป..." แดลี่พิมพ์พาลเสียงเบา

เวินซีมองไปที่หน้าจอใหญ่นั้นแล้วยกมูมปาก ริมฝีปากอวบอ้วนที่นำหลงไหลยกโค้งขึ้น "ฉันคุณก็น่าจะรู้ว่าการตัดสินใจของลู่ชิงเฉิงไม่มีทางผิดพลาด"

แดลี่ยกไหล่ "ก็จริง คุณว่ากินเนื้อพระถังซำจั๋งแล้วจะเป็นอมตะ ถ้ากินเนื้อลู่ชิงเฉิงแล้วจะโชคดียิ่ง ราบรื่นทุกอย่างใช่ไหม"

เวินซีเห็นด้วยอย่างยิ่ง "อย่าลืมเก็บกระดูกไหปลาร้าไว้ให้ฉันด้วยนะ ตรงนั้นมันเขี้ยวมาก"

"ขนาดนี้ยังต้องเลือกอีก" แดลี่สะอึก

"มันอยู่ในสายเลือดนะ"

ถ้าพูดว่าโลกใบนี้มีคนอยู่ประเภทหนึ่ง แผนเอของเขาไม่เคยผิดพลาด เหมือนกับลู่ชิงเฉิง เช่นนั้นก็ต้องมีอีกกลุ่มคนที่แผนเอของเขาไม่เคยสำเร็จเลย เหมือนกับ...

"ถงเสี่ยวโยว! ทำไมกาแฟที่เธอซื้อมาถึงมีแค่ครึ่งแก้ว"

"เอ่อ ขอโทษค่ะ ระหว่างทางฉันโดนจักรยานชนเข้า แต่ฉันก็ไปซื้อให้คุณอีกแก้ว เพราะฉันจึงมีหนึ่งแก้วครึ่ง"

"ถงเสี่ยวโยว! ไปเอาผ้าเช็ดมา เอ้ย! มือเธอทำไมถึงพันผ้าพันแผลไว้ด้วย"
 "อ้อ ก็อมน้ำที่ห้องต้มน้ำมันเสียนะ ฉันเพิ่งไปเปิดก๊อกน้ำร้อน..."
 "ช่างเถอะๆ เธอไปพักผ่อนเถอะ"

"ถงเสี่ยวโยว! ช่วยเก็บเอาไว้ให้น้องอีกสักสองปีซิ"

"ได้ ไย!"

"มีอะไร"

"เข็มตำเข้าไปที่เล็บมือ"

"ถงเสี่ยวโยว!"

"คะ! หัวหน้า มีอะไรให้ฉันทำคะ"

"บ.ก. ให้เธอไปเข้าร่วมรายการ 'สถานีถัดไป รันเวย์' "

"..."

"ถงเสี่ยวโยว?"

"คะ!"

"เอ่อ...หัวหน้าคะ ฉันรับผิดชอบเบื้องหลังให้ไหมคะ" ถงเสี่ยวโยวหยิบสมุดโน้ตที่ติดตัวไว้ออกมา รอรับคำสั่งด้วยท่าทางจริงจัง

ทั้งสำนักพิมพ์ไม่ใช่แค่เฉพาะแผนกออกแบบ แผนกอื่นๆ ก็มีดีไซเนอร์ที่มีฝีมือไม่น้อย ทุกๆ ปีจะมีบัณฑิตจากมหาวิทยาลัยดังส่งเรซูเม่เข้ามามากมาย คิดอยากจะเบียดกันเข้ามาทำงานในสำนักพิมพ์นี้ ทว่าท่ามกลางคนกลุ่มใหญ่ขนาดนี้ แม้แต่ในแผนปี่ถงเสี่ยวโยวก็ไม่ควรจะอยู่ด้วยซ้ำ ดังนั้นเหตุผลเดียวที่ทำให้เธอยอมรับได้ก็คือทีมของนิตยสารจะเข้าร่วมกิจกรรมนี้และต้องการให้เธอไปช่วยงานเบื้องหลัง

"ไม่ใช่ เธอต้องเป็นตัวแทนนิตยสารของเราเข้าร่วมการแข่งขัน เธอ

ลาพักเพื่อเตรียมตัวเข้าร่วมการแข่งขันได้ตั้งแต่วันนี้เลย" หัวหน้าที่แผนกย้าอีกครั้ง ด้วยท่าทางจริงจัง

"จะ...จะเป็นไปได้ยังไงกัน"

"อ้อ เรื่องมันเป็นแบบนี้ รายการ 'สถานีถัดไป รันเวย์' มีเงื่อนไขว่า ผู้เข้าร่วมแข่งขันต้องจบสาขาการออกแบบและต้องมีประสบการณ์การทำงาน ในวงการแฟชั่นสามปีขึ้นไป แล้ว บ.ก. ของเราก็คิดว่าดีไซเนอร์ของเรา คนไหนก็สามารถชนะได้ ดังนั้นจึงให้เราส่งดีไซเนอร์ที่มีชื่อเสียงน้อยที่สุด ไปเข้าร่วมการแข่งขัน แต่เธอก็รู้ว่าพวกเราคือชิกกะ ในนิตยสารของเรา ดีไซเนอร์ที่มีประสบการณ์ทำงานสามปีขึ้นไปถ้าไม่ได้ไปมีชื่อเสียงอยู่ต่างแดน ก็เปิดแบรนด์ของตัวเองกันไปหมดแล้ว ที่ไม่มีใครรู้จักก็มีแค่เธอคนเดียว เท่านั้น"

"..."

"ถงเสี่ยวโยว ลู้ๆ! หน้าตาของนิตยสารนี้ขึ้นอยู่กัเธอคนเดียวเลยนะ"

"เอ่อ...ลู้...ลู้ๆ"

หนึ่งสัปดาห์ต่อมา

"ถงเสี่ยวโยว ฉันจะทำนายให้" เสียงของช่งหุหุที่ดังขึ้นทำให้ถงเสี่ยวโยว ตกใจจนมือสั่น ไดรเป่าผมดูตูดเส้นผมของเธอเข้าไป ตอนที่ยังออกมา ก็มี กลิ่นเหม็นไหม้ออกมาด้วย

เวลาเจ็ดโมงเช้าเป็นเวลาที่พักงานออฟฟิศชื่อตรงอย่างถงเสี่ยวโยว ต้องตื่นนอน ส่วนชีวิตของช่งหุหุไม่เคยมีเวลาก่อนเที่ยง

"เธอปวดฉี่จนตื่นใช่ไหม" ถงเสี่ยวโยวไม่ยากเชื่อว่าจะเห็นช่งหุหุ ในตอนเช้าตรู่เช่นนี้ เธอตกใจยิ่งกว่าเห็นผีเสียอีก

"จะว่าอย่างนั้นก็ได้" ช่งหุหุเดินผ่านเข้าห้องน้ำไป บ่นพึมพำขณะที่ นิ่งอยู่บนชักโครก "ในฐานะที่เป็นเพื่อนซี้กัน ในขณะที่ดวงชะตาของเธอ

จะเปลี่ยนไปฉันต้องเสี่ยงทายให้เธอสักครั้ง"

หงเสี่ยวโยวเบะปาก "แล้วเธอเห็นอะไรบ้าง"

"ดาวมฤตยูปรากฏขึ้น" ช่งหู่หู่พูดด้วยท่าทางจริงจัง

"ช่งหู่หู่" หงเสี่ยวโยวถือไม้ค้ำเอาไว้ "หนึ่งปีสามร้อยหกสิบห้าวัน ดูเหมือนว่าจะมีสามร้อยวันที่เธอบอกฉันว่ามีดาวมฤตยูปรากฏ"

"นั่นก็เป็นเพราะว่าเธอต้องช่วยทุกวันนะสิ วันนี้ก็เหมือนกัน" ช่งหู่หู่พูดอย่างเห็นอกเห็นใจ "เธอจะบอกว่าฉันทายไม่แม่นยำไม่ได้ละ"

หงเสี่ยวโยวมองย้อนไปที่หนึ่ง "เฮอะ วันนี้ไม่เหมือนกับเมื่อก่อนแล้ว บ.ก. ของเราคือใคร เขาเป็นดวงนำโชคในตำนานเชียวนะ สิ่งที่เขาเลือกทำไม่เคยผิดพลาดมาก่อน"

"ถ้าอย่างนั้น..." ช่งหู่หู่ยกมือขึ้นถาม "ลู่อิงเฉิงทำอะไรก็ไม่เคยล้มเหลว ส่วนเธอทำอะไรก็ไม่เคยสำเร็จ แล้วลู่อิงเฉิงก็ยังดันมาเลือกเธอ แล้วนี่ดวงช่วยของเธอจะเหนือกว่า หรือว่าดวงดีของเขายกเขาชนะดวงช่วยของเธอได้ละ"

นี่มันเป็นการแข่งขันที่จะสร้างชื่อเสียงให้กับตัวเองได้ หงเสี่ยวโยวพูดอย่างประจบประแจงว่า "ก็ต้องเป็นดวงดีของ บ.ก. ชนะดวงช่วยของฉันละสิ"

ความคิดนี้ช่างงดงามและเต็มไปด้วยพลังจริงๆ หงเสี่ยวโยวรู้สึกเหมือนความสุขกำลังโอบล้อมตัวเธออยู่

ได้ร่วมเวทีกับผู้มีความสามารถจากหลากหลายวงการในรายการตั้งของวงการบันเทิงอย่าง 'สถานีถัดไป รันเวย์' ต่อให้ไม่ชนะก็ถือเป็นการแข่งขันที่มีเกียรติมาก อีกทั้งเธอเป็นทั้งคนที่ บ.ก. สนับสนุนและยังได้เงินซีมาเป็นนางแบบให้อีกด้วย เวินซีเป็นสุดยอดซูเปอร์โมเดลเชียวนะ เมื่อเธอสวมชุดราตรีก็เป๋นดังราชินี สวมชุดทำงานก็ดูมีเสน่ห์ ต่อให้เอากระดาษหนังสือพิมพ์มาสวมก็ยังดูมีสไตล์ บ.ก. จัดนางแบบระดับนี้มาให้ เธอจะไม่ชนะได้อย่างไร

หงเสี่ยวโยวทั้งเชื่อมั่นและมั่นใจ วันนี้ต้องเป็นวันสำคัญที่ดวงชะตาจะผัน

จากจุดต่ำสุดจนสามารถเงยหน้าขึ้นมาได้ แม้ว่าจะดวงซวยมาตั้งแต่เล็กจนโต แต่ในที่สุดก็จบสิ้นเสียที อีกทั้งการเริ่มต้นใหม่และชีวิตใหม่ก็มีความรู้สึกที่ชัดเจน กำลังบอกอยู่ในใจ ตั้งแต่ที่ถลงเสี้ยวโยวขึ้นมาบนเวทีก็ยิ้มไม่หุบเลย

ตั้งนั้นขณะที่ทีมงานกำลังอธิบายลำดับของรายการอยู่ เธอก็เอาแต่ยิ้ม ตอนที่ประกาศหัวข้อในครั้งนี้คือ 'เป่งบาน' นั้นเธอก็ยังยิ้มอยู่ และเมื่อเวินซี สวมชุดของเธอเดินอยู่บนแคทวอล์ก เธอก็ยังยิ้มหนักเข้าไปอีก

เมื่อมาถึงขั้นตอนการให้คะแนนในช่วงสุดท้ายยิ้มของถลงเสี้ยวโยว ก็ยกระดับขึ้นอีก ยิ้มของเธอนั้นครอบคลุมความคิดเอาไว้มากมาย อย่างเช่น อยู่ๆ ก็มีความคิดหนึ่งดังขึ้นมาว่า จะต้องทำอะไรดี เปิดแบรนด์ของตัวเอง ไม่ได้ ยังไงก็ต้องเปิดคอลัมน์ก่อน จำได้ว่าในช่วงนี้มีดีไซเนอร์คนหนึ่ง เปิดคอลัมน์จนดังแล้วค่อยไปเปิดร้าน...

"เออละ กรรมการทุกท่าน หมดเวลาแล้วครับ คุณถลงเสี้ยวโยว ดีไซเนอร์ จากนิตยสารซิกกับนางแบบของเธอคุณเวินซี คะแนนของกรรมการท่านแรก ศูนย์คะแนน ศูนย์คะแนน? นี่เป็นครั้งแรกที่รายการของเรามีศูนย์คะแนน ถ้าอย่างนั้นคะแนนของกรรมการท่านที่สองก็คือ ก็ได้ศูนย์คะแนนเหมือนกัน แล้วกรรมการท่านที่สามล่ะครับ ท่านที่สามก็ได้ศูนย์คะแนนเหมือนกัน ท่านที่สี่ กับท่านที่ห้าก็เหมือนกันใช่ไหมครับ"

ตะลึงกันไปทั้งงาน

มู่หยาง พิธีกรของรายการหัวเราะด้วยท่าทางร้ายๆ ที่เป็นยิ้มของเขาคออกมา "ทุกท่าน! ตอนนี้เกิดปรากฏการณ์มหัศจรรย์ขึ้นมา นี่เป็นครั้งแรก ตั้งแต่เผยแพร่รายการ 'สถานีถัดไป รันเวย์' มา คุณถลงเสี้ยวโยว ดีไซเนอร์ จากนิตยสารซิกเป็นคนแรกที่ได้ศูนย์คะแนนจากรายการของเรา และได้ศูนย์คะแนนจากกรรมการทั้งห้าท่านด้วย"

ฝีปากของมู่หยางยอดเยี่ยมจริงๆ ขณะที่ใบหน้าของเวินซีก็บิดเบี้ยว ไม่สวยงามแล้ว ตอนนั้นในสมองของถลงเสี้ยวโยวเกิดความคิดอยู่สองอย่างก็คือ

'นี่ดวงซวยของเธอจะเหนือกว่าดวงดีของเขา หรือว่าดวงดีของเขาจะเอาชนะดวงซวยของเธอได้กันแน่'

สุดท้ายเธอก็ชนะ ยี่สิบหกปีที่ผ่านมานี้เป็นครั้งแรกที่ดวงเสี่ยวโยชนะ... ดวงเสี่ยวโยไม่ได้รู้เลยว่ากล้องทุกตัวกำลังจับจ้องมา ดังนั้นเธอจึงเผยใบหน้านัยน์ที่เหมือนกับกำลังอยู่ในความฝันออกมาอย่างไม่ทันรู้ตัว

ลู่อิงเจิงกดปุ่มหยุดบนรีโมตคอนโทรล หน้าจอยังคงเห็นใบหน้าสุดท้ายของดวงเสี่ยวโยที่ซุ่มเข้ามาใกล้มาก ในห้องจึงเงียบสนิทจนเหลือเพียงแค่เสียงของลมหายใจเท่านั้น เมื่อเปรียบเทียบกับใบหน้านัยน์ด้วยความตื่นเต้นของดวงเสี่ยวโยแล้วก็มีความแตกต่างกันมาก

บรรยากาศหนึ่งๆ ลู่อิงเจิงนิ่งเงียบไม่พูดอะไร

หัวหน้าแผนกออกแบบเครื่องซีมไปทั้งตัว แอบส่งสายตาที่เต็มไปด้วยความสับสนให้กับแดลีสู่ช่วยของ บ.ก. ที่ยืนอยู่ข้างๆ

แดลีส่งสายตาช่วยอะไรไม่ได้กลับไป

หัวหน้าแผนกยังไม่ยอมแพ้ส่งสายตาไปอีกครั้ง นี่เป็นครั้งแรกที่เขาเห็น บ.ก. นิ่งเงียบไม่พูดจา เขายังไม่รู้ว่าจะทำยังไงดี

ครั้งนี้แดลีสมองไปทางอื่น ไม่แม้แต่จะส่งสายตาตอบกลับมาให้หัวหน้าแผนก

"ผมว่า..." ในที่สุดลู่อิงเจิงก็ยอมเอ่ยปาก หัวหน้าแผนกตื่นเต้นมาก เขายกมือขึ้นชี้ไปที่ใบหน้านหน้าจอเบาๆ "มาจากไหน"

"เอ่" หัวหน้าแผนกอึ้งไป

"ผมอยากทราบว่าคุณไปเอาตัวประหลาดนี้มาจากไหน" ในที่สุดลู่อิงเจิงก็เหลือบตามองเขา แวตาสดใส น้ำเสียงอ่อนโยน ทันใดนั้นหัวหน้าแผนกถึงกับขำอ่อน

"ไม่... ไม่ใช่ บ.ก. บอกว่าให้หาดีไซเนอร์ที่ไม่มีชื่อเสียงที่สุดออกมา" แม้ว่าจะขำอ่อน แต่หัวหน้าแผนกก็ยังพยายามพูดออกไปให้จบ

ลูซิงเจิงเล็กคิ้วเล็กน้อย แววตาอ่อนโยนที่น่าหลงใหลในตอนนั้นก็กลับเย็นยะเยือก "เป็นความผิดของผมนั่นหรือ เป็นความผิดของผมที่ไม่รู้ว่า มีคนแบบนี้สามารถเข้ามาอยู่ในซิกได้"

เมื่อเริ่มรู้สึกว่สถานการณ์ไม่ค่อยดีแต่ลึกก็ค่อยๆ ก้าวถอยหลังไปหลายก้าว เห็นได้ชัดว่าหัวหน้าแผนกยังไม่เข้าใจสถานการณ์ ยังคงเสี่ยงตายที่จะอธิบาย "คือว่า...คือว่าเป็นแบบนี้ งานเบ็ดเตล็ดทั่วๆ ไปในแผนกออกแบบ เธอทำทั้งหมด บ.ก. คุณอย่าเห็นว่าตัวเธอเล็กๆ เธอสามารถแบกถึงน้ำดื่มขึ้นมาที่ชั้นห้าโดยไม่หอบเลยสักนิด"

ลูซิงเจิงยิ้ม "คุณก็เลยให้คนแบกน้ำไปเข้าร่วมการแข่งขัน"

เพียงไม่นานนิตยสารซิกก็ติดชาร์ตประเด็นร้อนในเวปโป* กลายเป็นประเด็นให้คนได้หัวเราะกันหลังมื้ออาหาร ถงเสี่ยวโยวไม่ได้นอนทั้งคืน เธอต้องซ่งหุหุขึ้นมาและขอร้องให้ช่วยเสี่ยงทายตอนจบว่าจะเป็นอย่างไ่ ซ่งหุหุหุพูดอย่างมีความนัยว่า "หนึ่งชีวิต สองชะตา สามเฟิงสุ่ย** สี่บุญกรรม ห้ารำเรียนหก...อย่าตั้งต้น เธอแพ้ไม่เป็นท่าแบบนี้ยังจะยิ้มได้อีกนะ ทำยิ้มเธอก็ยังถูกถ่ายเอาไว้ด้วย มันจะต้องเสี่ยงทายอะไรอีก ถ้าจะตั้งต้นก็ไม่มีทางออกหรอกนะ"

"ฉันเธอว่าในโลกนี้มีใครอยู่โรคหนึ่งไหม เพราะโรคเศร้าเสียใจอย่างที่สุดแล้วทำให้กลัมนั่นบนใบหน้าเป็นตะคริวจนกลายเป็นยิ้มประหลาดๆ" ถงเสี่ยวโยวรีบร้อนอยากจะทำคำอธิบายที่สมเหตุสมผลให้กับ บ.ก. มิฉะนั้นเธอก็ไม่อาจคิดถึงผลที่ตามมาได้ หลายปีที่ผ่านมาเธอรวบรวมงานเบ็ดเตล็ดไว้ทุกอย่างเพื่อที่จะอยู่ในแผนกออกแบบนี้ได้ แม้ว่าจะได้จัดการกับเสื้อผ้าน้อยมาก แต่ได้อยู่ใกล้ชิดกับพวกมันก็ถือว่าเป็นความสุขอย่างหนึ่ง

ซ่งหุหุหุถอนหายใจออกมา "ถงเสี่ยวโยว เธอไม่คิดเหรอว่าเธอช่วย

* เวปโป คือเว็บไซต์มีโครบล็อกของจีน มีลูกเล่นและการใช้งานคล้ายทวิตเตอร์กับเฟซบุ๊ก ผู้ใช้สามารถสร้างแอ็กเคานต์เพื่อโพสต์ข้อความหรือรูปภาพ รวมทั้งกดแชร์หรือถูกใจข้อความและโพสต์ของผู้อื่น เช็กข่าวสารเทรนด์ผ่านแฮชแท็ก

** เฟิงสุ่ย หรือฮวงจ้ง คือศาสตร์ในการเลือกสถานที่หรือสร้างบ้าน อาคาร บริษัท เมือง เพื่อสนับสนุนดวงชะตาของเจ้าของหรือผู้อยู่อาศัย

มายี่สิบหกปี ยี่สิบหกปีเชียวนะ เดินไปบนถนนก็ถูกรถชนได้ ช้อโทรศัพท์ เครื่องใหม่ก็ใช้ได้ไม่ถึงอาทิตย์ กระเป๋าสตางค์ถูกขโมยก็จะต้องเป็นวันที่เงินเดือนออก เธอจะดีใจจนลืมตัวได้ยังไง"

หงเสี่ยวโยวยอมรับว่าตัวเองมีนงกับโชคดียี่สิบหกปีที่ผ่านมาโดยไม่ทันตั้งตัว เพราะว่า ลู่ชิงเฉิงเป็นตำนานของวงการแฟชั่นที่โด่งดัง เขามีความสามารถในการคาดการณ์เทรนด์แฟชั่นได้อย่างแม่นยำ อะไรที่เขาถูกใจก็จะเป็นสินค้าที่ฮิตในฤดูกาลนั้น ดีไซน์เนอร์ที่เขาผลักดันก็ต้องตั้งเป็นพลุแตก หากพูดว่าดีไซน์เนอร์เป็นคนที่ตัดเย็บเสื้อผ้า ลู่ชิงเฉิงก็คือคนตัดเย็บวงการแฟชั่นทั้งวงการ แต่การที่เขาเลือกเธอกลับเป็นการตบหน้าตัวเองอย่างแรง

"หุหุหุ ฉันไม่เหมาะกับวงการนี้จริงๆ ไซ้ไหม..."

แสงไฟระยิบระยับของเมืองนี้มีมากกว่าดวงดาวบนท้องฟ้า สถานที่สว่างไสวในยามค่ำคืนก็สว่างมากกว่าตอนกลางวัน แต่โลกของหงเสี่ยวโยวกลับไม่มีแสงสว่าง

"แต่ฉันยังไม่อยากยอมแพ้"

ตั้งแต่ทำงานมาหลายปีนี้เป็นครั้งแรกที่หงเสี่ยวโยวมีโอกาสเข้าไปในห้องทำงานของ บ.ก.

ขณะที่แฉล่เปิดประตูให้เธอได้กระซิบข้างหูว่า "อย่าได้เถียง เธอถึงจะมีโอกาสยื่นจดหมายลาออก" หงเสี่ยวโยวรู้สึกจุกแสบร้อนจนพูดอะไรไม่ออก

"หงเสี่ยวโยวเข้ามาทำงานในสำนักพิมพ์เมื่อสี่ปีก่อน จนถึงวันนี้ยังคงเป็นผู้ช่วยดีไซน์เนอร์ชั้นต่ำสุด อ้อ ไม่สิ แบกถังน้ำ ถ้านับเวลาทำงานก็ถือว่าเป็นพนักงานเก่าแก่ นอกจากเป็นพนักงานเก่าแก่แล้วก็ไม่มีอะไรดีสักอย่าง นานมาแล้วเคยจัดชุดเสื้อผ้าถ่ายแบบในเล่ม แต่จากการสอบถามผู้อ่านในเวลาต่อมา ชุดที่จัดมาถูกจัดว่าเป็นชุดที่แมตช์ได้แย่ที่สุดแห่งปี จากนั้นก็ไม่เคยได้ออกหน้าออกตาอะไรอีก" ลู่ชิงเฉิงกล่าวถึงประวัติการทำงานของเธอหงเสี่ยวโยว

คร่าวๆ "จนกระทั่งเมื่อวานก็มีชื่อเสียงขึ้นมา คุณได้ศูนย์มาห้าตัวแล้วหัวเราะ เป็นภาพที่คนดูกันเป็นล้านๆ ครั้ง ยินดีด้วยนะ"

ถงเสี่ยวโยวรู้สึกผิดบาปเป็นอันมาก ตั้งแต่เข้ามา ก็ได้แต่ก้มหน้ารอฟัง คำพิพากษา ลู่ชิงเฉิงเหลือบมองไปแวบหนึ่ง ศีรษะของหญิงสาวเกือบจะ ก้มไปชิดหน้าอกแล้ว มองไม่เห็นใบหน้าชัดเจน แต่ช่างเถอะ ไม่ต้องดูก็รู้ว่า คือคนดวงช่วย

"บ.ก. อะ ฉันทัดไป..."

"หึๆ" ลู่ชิงเฉิงหัวเราะเสียงเย็น "คุณรู้ไหมว่าบนโลกนี้ทุกวันนี้จะมีดีไซเนอร์ กี่คนที่พูดว่าตัวเองผิดไปแล้ว เลือกว่าตฤติบเลือกผ้าผิด เลือกสีก็เลือกใช้สีผิดคู่ ตอนตัดเย็บเลือกแบบผิด แต่คุณ ตอนเรียนมหาวิทยาลัยก็เลือกสาขาผิด หรือ ตอนมาเกิดเลือกเวลาผิดล่ะ"

"บอ...บ.ก. แม้ว่าที่ผ่านมาฉันจะไม่มีชื่อเสียง แต่...แต่ฉันก็ตั้งใจทำงาน ด้านออกแบบนี้มาก คุณดูสักนิดนี้ก็ได้อ..." ถงเสี่ยวโยวไม่เชื่อฟังคำพูด ของแดลี เธออดไม่ได้ที่จะแกล้งตัวสักหน่อย เธอไม่อยากจะจากซิกไปจริงๆ แต่ เห็นได้ชัดว่าสิ่งที่แดลีพูดนั้นถูกต้อง

"ไม่จำเป็น" ลู่ชิงเฉิงปฏิเสธอย่างไม่ไว้หน้าเลยสักนิด "ฉันไม่สนใจและ ไม่ได้วางแผนจะมาขึ้นชมผลงานที่ไม่ได้รับความนิยม วงการนี้มันก็โหดร้าย อย่างนี้ เธอไม่มีความสามารถ ไม่มีใครจะยื่นมือไปช่วยดึงขึ้นมา เธอก็ได้แต่ เหน่และอยู่ในนั้น"

ถงเสี่ยวโยวถูกยิงเป็นปืนกล และเป็นหุมปะช่อ

ตอนที่ 'หุมปะช่อ' จากไปก็สวนกับเวินซี ถงเสี่ยวโยวได้กลิ่นหอมฉุน แบบเครื่องหอมตะวันออกลอยออกมาจากตัวเธอ กลิ่นไม้จันทร์กับกลิ่นมะลิ ที่ผสมกันช่างเหมาะกับกระโปรงปล่อยชายพิมพ์ลายแบบย้อนยุคของเธอมาก

ถงเสี่ยวโยวคิดว่านี่น่าจะเป็นช่วงเวลาเธออยู่ใกล้กับคนดังในวงการแฟชั่น

มากที่สุดในชีวิต ต่อไปคงไม่มีโอกาสอีกแล้ว

ลูซิงเจิงยังคงโมโหอยู่ แม้ว่าคนที่เข้ามาจะเป็นแฟนสาวอย่างเป็นทางการ
ของเขาก็ไม่อาจจะหลบหลีกมันหันท้ายนี้ได้

"เมื่อคืนยายนั่นให้คุณสวมชุดอะไรคุณก็สวม ในฐานะที่เป็นนางแบบ
อันดับหนึ่งของนิตยสาร คุณควรจะมีมาตรฐานความงามสักหน่อยนะ"

"การเคาะफलการเลือกสรรของดีไซเนอร์เป็นจรรยาบรรณวิชาชีพของฉัน"
เวินซีก็พริบตาหงส์อย่างเขี้ยววน "ที่สำคัญฉันก็รู้สึกว่าการเกะกะขานจับคู่กับ
เข็มขัดสีแดงก็ดูไม่เลวทีเดียว"

ลูซิงเจิงไม่พูดว่าถูกหรือผิด "แต่เธอได้ศูนย์มาห้าตัว"

เวินซีทำคางด้วยมือทั้งสองข้าง "คุณไม่สงสัยหรือว่ามู่หยางเจตนา
ทำแบบนั้น เขาตั้งใจจะทำทลายให้พวกเราล้มรายการ ไม่ว่าเราจะส่งใครไป
เขาก็จะต้องให้พวกเราแพ้ ฉันว่าเป็นเพราะถ่วงเสี่ยวโยวไม่เป็นที่รู้จัก เขาก็เลย
จัดศูนย์ให้ห้าตัวเลย"

เมื่อเห็นว่าเขากำลังฟังอยู่เวินซีจึงพูดต่อไปว่า "ในเมื่อรายการ
'สถานีถัดไป รันเวย์' บอกว่าเธอเป็นดีไซเนอร์ศูนย์คะแนน แล้วถ้าเธอดังขึ้นมา
ไม่เป็นการแสดงให้เห็นว่ารายการของพวกเราสาวยตาไม่ดีเหรอ"

จะทำให้ดีไซเนอร์สักคนดังขึ้นมาไม่ใช่เรื่องยากสำหรับลูซิงเจิง นี่ยัง
ไม่ต้องพูดถึงว่าเขาถือแพลตฟอร์มด้านแฟชั่นอันดับหนึ่งในมือ ลำพัง
เพียงแค่ว่าพูดของเขาประโยคเดียวก็สามารถเปลี่ยนชะตาชีวิตของดีไซเนอร์
คนหนึ่งได้แล้ว เพียงแต่เขาไม่สนใจที่จะทำธุรกิจขาดทุนแบบนี้ แม้แต่คำพูด
ประโยคเดียวเขาก็ไม่อยากจะเสียเวลาด้วย

"ดันให้เธอดังขึ้นมาก็เพื่อจะเป็นการตบหน้ามู่หยาง" ลูซิงเจิงพูดดูแคลน
"เขาไม่ได้มีความสำคัญขนาดนั้น"

ดูเหมือนเวินซีจะมีความคิดเห็นบางอย่าง "ถ้าคุณไล่เธอออกก็เท่ากับ
เป็นการยอมรับว่าซิกแพคไม่ป็น สู้เลื่อนขั้นให้เธอจะดีกว่า"

เวินซีพูดจบก็ทำท่ายื่นริมฝีปากสีชมพูออกไปหาเขาเป็นการออดอ้อน "ขอแค่คุณยอมตกลง ฉันจะไปถ่ายโฆษณาบิกินีนั่นก็ได้"

สายตาลู่อิ่งเฉิงกลอกไปมาเลิกคิ้วไปทางเธอ "คุณไม่ได้รู้สึกว่าเขาสูงเกินไปจนไม่อยากจะถ่ายไม่ใช่เหรอ"

เวินซีเลิกคิ้วเลียนแบบท่าทางของเขา "คุณบอกเองไม่ใช่เหรอว่า ถ้าฉันยอมถ่าย ยอดลงโฆษณาเดือนถัดไปก็จะเพิ่มขึ้น ที่สำคัญ..." เธอพูดไปก็เข้ามาใกล้ลู่อิ่งเฉิงอีกหน่อย "แฟนหนุ่มของฉันยังไม่ถือสา แล้วฉันจะไปถือสาอะไร"

ลู่อิ่งเฉิงถอยหลังไปอย่างระแວดระวัง

เวินซีมองเขาด้วยสายตารังเกียจ

ท่าทางมองค้อนอย่างไร้ความรู้สึกแบบนี้ทำให้ลู่อิ่งเฉิงรู้สึกสบายใจพูดอย่างสบายๆ ว่า "ถ้าอย่างนั้นก็ตกลงตามนี้ ตอนบ่ายผมจะให้แต่ลีไปคุยเรื่องราคา จะว่าไปทำไมคุณถึงช่วยพูดให้ยายนั่น"

"ไม่" เวินซีพูดด้วยท่าทางสง่างาม "ฉันแค่เกลียดมู่หยาง"

คำตอบนี้ดูสมเหตุสมผล ลู่อิ่งเฉิงเผยรอยยิ้มที่หายไปนานออกมา ทั้งอบอุ่นสดใสเต็มไปด้วยความอ่อนโยน "ได้ ตกลง"

คนในแผนกออกแบบไม่ได้โกรธถึงเสียโยวที่ทำให้นิตยสารขายหน้า กลับกันทุกคนกลับแสดงความเสียใจและรู้สึกอาลัยที่เธอจะถูกไล่ออก

"ถงเสียโยวไปแล้ว ต่อไปเราจะต้องไปรับประทานอาหารที่สั่งมากันเองใช่ไหม"

"แล้วใครจะเปลี่ยนถึงน้ำดื่มล่ะ ผู้ชายในแผนกออกแบบสืบทอดเป็นเกย์ที่ไม่มีแรงจذبใกล้เคียงคน"

"แล้วผ้าที่ฉันเอามาเมื่อวาน ใครจะเป็นคนขนย้ายเข้าไปโนดั่งล่ะ"

ถงเสียโยวคิดว่าจะมีตัวเองหรือไม่ก็ได้ ที่แท้เธอก็มีความสำคัญขนาดนี้ ไม่เสียที่ที่ทำงานที่นี่

แต่ลีเดินเข้ามาที่แผนกออกแบบขณะที่บรรยากาศเต็มไปด้วยความ
โศกเศร้า นิ้วที่เรียวยาวของเขาจับซองจดหมายสีขาวไว้หนึ่งซอง ดึงเสื้อวโย
รู้ว่าข้างในก็คือจดหมายแจ้งให้เธอออกจากงาน

"ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป ดึงเสื้อวโยออกจากแผนกออกแบบ" แต่ลีประกาศ
ทีละคำอย่างชัดเจนด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง "ไปทำงานที่ออฟฟิศของ บ.ก."

"หา!"

"อันตราย" ซ่งหุหุพุดไปดูเซียมซีไป "ครั้งนี้ไม่ใช่แค่ความมฤตยูปรากฏ
ขึ้น แต่กำลังลอยอยู่สูง แล้วยังมีเกณฑ์เลือดตกยางออก"

"บ.ก. ไม่ได้ไล่ฉันออก แล้วฉันยังได้เลื่อนตำแหน่งด้วย ฉันจะไม่เชื่อ
เรื่องงมงายอะไรอีกแล้ว" ดึงเสื้อวโยกินบะหมี่อย่างมีความสุข บะหมี่ร้อนๆ
เต็มไปด้วยลูกชิ้นเนื้อว้าว ไส้กรอก ไผ่นกกระทา และหนังหมูที่เธอโปรดปราน
"แถมยังอยู่ใกล้กับ บ.ก. อีก ต่อให้เขาไม่ได้สอนอะไรฉัน ฉันก็ยังได้ชิมซั้บ
แพ่ชั้นของเขา...แม่บอกกับฉันว่าชีวิตคนรักก็เหมือนกับน้ำชาจอกหนึ่ง จะมีขม
อยู่ช่วงหนึ่ง แต่จะไม่ขมไปทั้งชีวิต"

ซ่งหุหุหุเบปาก "แล้วถ้าเธอซงซาซูตึง* จะทำยังไง"

ดึงเสื้อวโยสูดบะหมี่จนสลักเข้าไปถึงโพรงจมูก เจ็บจนกลืนไปบนโซฟา
กว่าจะตึงบะหมี่เส้นหนึ่งที่ติดอยู่ในรูจมูกออกมาได้ เธอก็น้ำมูกน้ำตาไหล
เต็มหน้าไปหมด

พูดกันตามจริง ดวงของดึงเสื้อวโยมันแย่มากจริงๆ และก็ช่วยมาตลอด แต่
ถ้าพูดในมุมมองการวิวัฒนาการของสิ่งมีชีวิต หากสิ่งมีชีวิตยังคงอยู่ก็จะต้อง
มีความสามารถในการดำรงชีวิตต่อไปได้ แม้ว่าจะไม่มีใครช่วยมากไปกว่าเธอ
แต่ก็ไม่มีใครที่มองโลกในแง่ดีได้เท่ากับเธอเหมือนกัน

แม้ว่าจะถูกรถชนก็ไม่พิการ แม้จะถูกขโมยกระเป๋าแต่ก็ไม่เคยถูกข่มขืน

* ซู ในคำว่าซูตึง แปลว่าขม

แม้ว่าจะไม่มีชื่อเสียงแต่ก็ยังยืนหยัดเพื่อความฝันของตนเอง

เมื่อคิดเช่นนี้แล้วชีวิตก็งดงามขึ้นมามากทีเดียว

ตั้งแต่วันที่มารายงานตัว ถึงเลียวโยวอยู่ในห้องทำงานของลู่อิงเฉิง ก็รู้สึกประทับใจจนน้ำตาค่อยไหล สาบานว่าต่อไปให้ตายก็จะเสียสละเพื่อชิก

ในตอนนั้นลู่อิงเฉิงกำลังตรวจดูภาพถ่ายโฆษณาของเวินซี พอถึงเลียวโยว กล่าวรายงานอย่างกระตือรือร้นจนจบ เขาก็ดูรูปภาพทั้งห้ารูปเสร็จเรียบร้อยแล้ว ลู่อิงเฉิงกระดิกนิ้วเรียกเด็กวิ่งงานเข้ามา "ศูนย์ห้าตัวเอาไปส่งที่แผนกตีพิมพ์"

ถึงเลียวโยวมองไปรอบๆ อย่างงุนงง ศูนย์ห้าตัวคืออะไร หมายเลขติดต่อกายในหรือเปล่า

ลู่อิงเฉิงเงยหน้ามองอย่างไม่สบอารมณ์ "เรียกเธอนั่นแหละ ศูนย์ห้าตัว" ศูนย์ห้าตัวนี้เรียกฉันเหรอ ที่แท้ บ.ก. ที่ดูเก่งไปทุกเรื่องจริงๆ แล้วก็ความจำไม่ตีเท่าไร ดังนั้นถึงเลียวโยวจึงได้เอ่ยเตือนขึ้น "บ.ก. ฉันชื่อถึงเลียวโยว คุณครูझेไม่ฉันแล้วไม่ใช่เธอ ตรงที่แปลว่าเด็ก เลียวที่แปลว่าเล็ก..."

ลู่อิงเฉิงยกมือขึ้นขัดจังหวะ "ในหัวฉันไม่เก็บข้อมูลที่ไร้ประโยชน์ แล้วเธอก็ได้ศูนย์ห้าตัวมาไม่ใช่เธอ"

เขาพูดมีเหตุผลและแสดงอำนาจ ถึงเลียวโยวไม่รู้ว่าจะยออย่างไร ได้แต่พิมพ์อย่างเกรงๆ "บ.ก. ค่ะ ถึงคุณจะไม่จำชื่อฉันไม่ได้ แต่ศูนย์ห้าตัวมันไม่น่าฟังเอามากๆ เลย ตอนนี้นั้นเป็นผู้ช่วยของคุณนะคะ..."

ผู้ช่วยของ บ.ก. นิตยสารแฟชั่นชื่อว่าศูนย์ห้าตัว เข้มมาก ไม่แฟชั่นเลยสักนิด

ยากมากที่ลู่อิงเฉิงจะเห็นด้วยกับความคิดเห็นของถึงเลียวโยว "อืม นั่นเรียกเธอว่าโอลิมปิกดีกว่า"

"หา?"

"สปริตนักกีฬาใจ เริ่มต้นจากศูนย์"

ในตอนบ่ายแต่สี่สัปดาห์ชื่อใหม่ 'โอลิมปิก' ให้ถึงเลียวโยวอย่างรวดเร็ว

และมีประสิทธิภาพ

"นี่เป็นป้ายชื่อทรงกลมที่ออกแบบแบบทำให้เธอโดยเฉพาะ เปลือกหอยมุกสีขาวเคลือบด้วยแถบทอง ตัวอักษรลงยา เมื่อมองดูแล้วก็เหมือนเหรียญรางวัลโอลิมปิก"

ป้ายชื่อที่ระยิบระยับอยู่ในมือเป็นความรักของเพื่อนในแผนกออกแบบที่มีต่อตัวเธอ อีกทั้งดูแล้วมีราคามาก ถงเสี่ยวโยคิดในแง่ดีทันที โอลิมปิกก็โอลิมปิก พังดูแล้วมีสปิริตนักกีฬาดีนะ แม้จะเริ่มจากศูนย์ แต่ไม่มีวันพูดว่ายอมแพ้ ยิ่งเร็วขึ้น ยิ่งสูงขึ้น ยิ่งแข็งแกร่งขึ้น

เมื่อพูดถึงสปิริตนักกีฬา คำขวัญของโอลิมปิกที่รีโอเดจาเนโรก็คือโลกใบใหม่

และเมื่อถงเสี่ยวโยมาถึงที่ออฟฟิศของ บ.ก. ก็เข้าสู่โลกใบใหม่เช่นกัน โลกของการทำงานต่อเนื่องสิบห้าชั่วโมง ในโลกใบนี้ลูซิงเจิงคือนายใหญ่ที่กุมชะตาชีวิต แต่ลี้เป็นซีอีโอที่จัดการงาน ส่วนถงเสี่ยวโยเป็นเพียงพนักงานระดับล่างคนเดียวเท่านั้น

"โอลิมปิกไปที่โกดัง เอาชุดสีแดงกุหลาบของซีซั่นนี้ออกมาทั้งหมด"

"เอาดีไซน์ชุดนี้ไปถ่ายเอกสารร้อยชุด ส่งให้ถึงมือดีไซเนอร์ทุกคนในแผนกออกแบบ แล้วบอกกับพวกเขาว่าพวกเขามั่นเป็นขยะทั้งนั้น"

"จัดเรียงผิด รีบแจ้งให้หยุดการพิมพ์ทันที เริ่มพิมพ์ไปแล้วหรอ งั้นเธอก็ไปที่โรงงานนอนขวางเครื่องจักรให้มันหยุดทำงานซะ"

งานในหน้าที่ก็ไม่ได้น้อย งานที่นอกเหนือการทำงานคือหน้าที่ ทำงานล่วงเวลาข้ามคืนถือเป็นผลประโยชน์ การทุจริตของพวกทุนนิยมยังไม่ถ่วงน้ำหนักแล้วคือนักทุนนิยมทำงานหนักกว่าคุณเสียอีก ถงเสี่ยวโยมองดูลูซิงเจิงที่ทำงานประหนึ่งเครื่องจักรแล้วไม่มีอะไรผิดพลาดเลยแม้แต่หน่อย เธอรู้สึก

นับถือเขาในใจมานานแล้ว ซ้ายยังรู้สึกประหลาดใจอีกด้วย ขณะที่นำอเมริกาโน แก้วที่หาไปส่งที่ห้องทำงานนั้นก็กลืนหายใจเอาไว้ไม่อยู่

ลูซิงเจิงเงยหน้าขึ้นมองเธอแวบหนึ่ง "ถ้าคุณว่าง..."

ถงเสี่ยวโยวมองลูซิงเจิงด้วยความซาบซึ้งใจ

เขาพูดว่า "ตบหน้าตัวเองสักครึ่งสองครึ่งก็ดีขึ้น"

แม้ว่าเขาจะไม่ได้ใส่ใจเธอ แต่ในฐานะที่เป็นลูกน้องถงเสี่ยวโยวก็ยังคงถามเขาด้วยความใส่ใจ "บ.ก. คุณไม่เหนื่อยหรือคะ"

ลูซิงเจิงยกกาแฟขึ้นดื่ม พูดด้วยน้ำเสียงสงบนิ่ง และสงบนิ่งมากขึ้น ทุกที รู้สึกได้ถึงความเมตตา ไม่สนใจที่จะแสดงอารมณ์ออกมา "คนที่ทำงานแปดชั่วโมงแล้วเหนื่อยก็น่าจะเป็นคนที่ไม่มีความวิวัฒนาการ"

ถงเสี่ยวโยวคิดว่าตัวเองเป็นคนที่ยากจะขยับแล้ว ย่อมรู้สึกไม่พอใจกับคำกล่าวหานี้ แต่ไม่พอใจก็ยังคงยอมรับคำกล่าวหาของลูซิงเจิง แล้วก็ต้องยอมชูชอกให้กับการทำงานต่อเนื่องกันสิบห้าชั่วโมงของเขา "แต่ว่า บ.ก. คนอื่นไม่ได้มีความสามารถพิเศษเหนือกว่าคนปกติเหมือนกับคุณนะคะ"

เขาแก้ไขการจัดเรียงไปพร้อมกับหัวเราะเสียงเย็นโดยไม่แม้แต่จะเงยหน้าขึ้น "ไม่มีพรสวรรค์หรือความสามารถก็ไปขออิฐชนปูนซะ จะมาเป็นดีไซเนอร์ทำไม"

การเป็นดีไซเนอร์เป็นความฝันของถงเสี่ยวโยวตั้งแต่อายุสิบหก ความฝันนี้ผ่านมาแล้วเป็นสิบปี ยังไม่ต้องพูดถึงว่าจะผลิดอกออกผล แม้แต่ต้นอ่อนก็ยังไม่งอกออกมา เธอรู้ว่ามันน่าทึ่งมาก แต่มันก็เป็นความศักดิ์สิทธิ์ เป็นสิ่งที่หลบหลู่ไม่ได้ เป็นสิ่งที่นางเอกละครวัยรุ่นจะปกป้องไว้โดยไม่คำนึงถึงอะไร แต่ถงเสี่ยวโยวไม่มีความสามารถที่จะปกป้อง ความต้องการอันน้อยนิดของเธอก็ขอเพียงแค่สามารถอยู่ในวงการแฟชั่นได้ อยู่ที่นี่ที่สามารถมองเห็นความฝันของเธอได้

ถงเสี่ยวโยวจำได้ว่ามีอยู่ครั้งหนึ่งที่ลูซิงเจิงให้สัมภาษณ์ไว้ว่า "รู้ว่าจะเกิดขึ้นได้เรียกว่าเป้าหมาย ไม่อาจจะทำให้เป็นจริงได้ถึงจะเรียกว่าความฝัน"

พูดถึงความฝันที่ไม่มีอะไรที่น่าภูมิใจ' นี่คือการพูดลู่ชิงเฉิงคนที่มีความสามารถ
ทำทุกอย่างให้สำเร็จได้ แต่ถงเสี่ยวโยวได้แต่เดินอยู่บนเส้นทางที่ยากลำบาก

ดังเช่น "บ.ก. ถ้าฉันทำงานสิบห้าชั่วโมงเหมือนคุณ จะได้เป็นดีไซเนอร์
จริงๆ ไหมคะ"

"ไม่ได้"

"งั้น..."

"เธอจะเหนื่อยตาย"

ที่จริงการอยู่ข้างๆ ลู่ชิงเฉิง แรงกดดันทางด้านกายภาพไม่ถือเป็น
แรงกดดัน การดูหมิ่นด้านบุคลิกภาพก็ไม่ถือว่าการดูหมิ่น ความรู้สึก
ล้มเหลวทางจิตใจต่างหากที่น่ากลัวที่สุด

มีอยู่วันหนึ่งต้องทำงานล่วงเวลา ถงเสี่ยวโยวไปซื้ออาหารม้อตึกให้กับ
ลู่ชิงเฉิง กลับมาเอาใบเสร็จไปเบิกเงินกับแดลลี่ ในตอนนั้นแดลลี่กำลังยุ่งกับ
การจัดเอกสารให้ลู่ชิงเฉิงจึงไม่ได้สนใจเธอ "ใบเสร็จเอาไปขุดรางวัล ถือว่า
เป็นการเบิกเงินแล้วกัน"

"ขุดรางวัล?" ถงเสี่ยวโยวพูดไม่ออก ถ้าว่ากันตามเหตุผลเธอเลื่อน
ตำแหน่งมาทำงานที่ออฟฟิศ บ.ก. จะเลี้ยงลู่ชิงเฉิงกินอาหารค่ำก็ถือเป็นเรื่อง
ที่สมควร แต่เอาใบเสร็จที่แทบจะไม่มีโอกาสถูกรางวัลมาเป็นข้ออ้างจะโลว์ไป
สักหน่อยไหม

มองเห็นสีหน้าไม่อยากจะเชื่อของเธอ แดลลี่จึงพูดอย่างอดทนว่า
"เธอก็คิดว่า บ.ก. เหมือนกับเธอหรือไง"

ดวงนำโชคแล้วเจ๋งมากหรือไง จะเชื่อเรื่องมงายมากไม่ได้หรอกนะ
ถงเสี่ยวโยวแอบนินทาอยู่ในใจ ใช้นิ้วชี้ออกมาขูดแถบสีเงินอย่างไม่ใส่ใจ แล้วก็
ตัวแข็งไปเลย

ช่องสี่เหลี่ยมเล็กๆ นั้นปรากฏตัวอักษรขึ้นว่า

'हार้อยหยวน'

ถงเสี่ยวโยวรู้สึกว่ามีอะไรบางอย่างในร่างกายของเธอกำลังโยกไปมาเล็กน้อย จากนั้นตัวก็รู้สึกเบาแล้วลอยขึ้น

เธอรู้สึกว่าชีวิตของเธอกำลังถูกพลิกกลับแล้ว

สัปดาห์นี้เป็นสัปดาห์โอต์กูตูร์* ห้องเสื้อชื่อดังชั้นแนวหน้าต่อสู้กันอย่างดุเดือด และเพื่อแสดงความมั่งคั่งของชุดโอต์กูตูร์ ดีไซน์เนอร์ระดับปรมาจารย์ต่างพากันดัดไม้เต้ออกมาเพื่อแย่งชิงความโดดเด่น

ทำงานล่วงเวลาแล้วยังต้องดูงานเดินแบบกับลู่อิงเจิงอีกสามสิ่งงานถงเสี่ยวโยวถึงกับตาลาย

แต่ลู่อิงเจิงยังคงกระฉับกระเฉงมาก ถงเสี่ยวโยวถือโอกาสตอนพักเดินจากที่นั่งแถวหลังมายังที่นั่งวีไอพีแถวหน้าเพื่อเสิร์ฟน้ำพร้อมกับเก็บนามบัตรให้เขา เขาดูกระฉับกระเฉงตลอดทั้งงาน ไม่เพียงแต่ยิ้มพูดคุยกับผู้คน แม้แต่ถูกสื่อถ่ายรูปก็ไม่ผิดพลาดสักนิด แต่กลับเป็นช่างภาพที่ถ่ายบรรยากาศในงานแล้วถ่ายติดถงเสี่ยวโยวที่เธอไม่ตาเขกปากเบี้ยว แล้วยังมีอิกรูปที่เธอกำลังคุยกับแดลี ไม่รู้วากำลังทำอะไรแต่ดูเหมือนนอริลล่ากำลังกินกล้วย

"คอลเล็กชันนี้ทำได้ไม่เลว กระโปรงจีบรอบตัวใช้ผ้าร่มกับลายทางเข้ากันมาก ด้านบนก็พิมพ์ลายดอกกล้วยไม้เพื่อให้ช่างภาพซูมเข้ามา" ลู่อิงเจิงจะออกความคิดเห็นบ้างในบางครั้ง ถงเสี่ยวโยวที่อยู่ข้างๆ ก็จะต้องบันทึกเอาไว้เพื่อเป็นประเด็นในการรายงาน

ถงเสี่ยวโยวเบิกตากว้างอยู่ครู่ใหญ่ถึงได้เห็นว่าชายกระโปรงใส่ๆ นี่มีลายดอกกล้วยไม้อยู่ "อ่า...เมื่อกี้ฉันมองไม่เห็น..."

"เอกลักษณ์อยู่ที่ความเล็ก ถ้าไม่ละเอียดลออก็มองไม่เห็นความตั้งใจ

* โอต์กูตูร์ คือการสร้างสรรค์เครื่องแต่งกายให้เข้ากับผู้สวมใส่โดยเฉพาะ โอต์กูตูร์เป็นแฟชั่นหรูหราที่ทำขึ้นด้วยมือตั้งแต่เริ่มจนจบโดยช่างเย็บผู้มากประสบการณ์และมีฝีมือ

ของคนอื่น" ลูซิงเงิงเอ๋ยขึ้น

แม้ว่าในทีสภาระณะลูซิงเงิงจะดูเป็นสุภาพบุรุษไม่ค่อยเห็นวจาร้ายของเขา แต่ก็ไม่ใช่ทุกครั้งไป

"หะอะ เครื่องประดับบนหัวนี้ทู่เม่น่าดู เหมือนกับเอากุ้งมังกรไปปักไว้บนหัว"

"..."

นี่ทำให้ถงเสี่ยวโยวถึงกับงุนงง

"บ.ก. นี่คุณพูดจริงหรือประชดคะ"

"ศูนย์ห้าตัว..."

"คะ?"

"เธอว่าที่ฉันเรียกเธอว่าศูนย์ห้าตัว จริงหรือประชด"

"..."

แล้วอยู่ๆ ก็คึกคักขึ้นมาทั้งงาน ที่แท่นเวทีมาเดินปิดท้ายงานนี้เอง แสงไฟระยิบระยับดังเม็ดฝนตกกระหน่ำ เธออยู่ในชุดจัมพ์สูทสีก็เข้าคู่กับสูทสีทองเมทัลลิคบนแคตวอล์ก ดูแพงมากและเท่อย่างที่สุด ถงเสี่ยวโยวเห็นแล้วก็คึกคักขึ้นมา พริบตาเดียวก็กลายเป็นแฟนคลับของเวินซี แต่สายตาก็มองตั้งแต่หัวจดเท้าและเท้าขึ้นไปถึงหัว แล้วก็หยุดที่เข็มขัด

ถงเสี่ยวโยวแอบขมวดคิ้ว แล้วก็หยิบสมุดโน้ตเตรียมจดคำวิจารณ์ของลูซิงเงิง

มือของลูซิงเงิงที่วางอยู่บนเข่าเคาะเบาๆ สองครั้ง "นี่เป็นคอลเล็กชั่นสุดท้ายใช่ไหม"

"ใช่ค่ะ"

"นี่เป็นชุดทำงานที่ใช้โปรโมตของซีซั่นนี้" ลูซิงเงิงพลิกดูตารางการเดินแฟชั่นโชว์ถัดไปพร้อมกับพยักหน้า

"เข็มขุดน่าเกลียดมาก" สีหน้าของลูซิงเงิงแสดงถึงความรังเกียจอย่างที่สุด

ไม่ได้มีความอ่อนโยนเพราะชุดนี้แฟนของตัวเองสวมอยู่เลยแม้แต่หน่อย "ควรจะเปลี่ยนเป็น..." เขาพูดขณะที่กำลังครุ่นคิดอยู่พักหนึ่ง

ในใจองเลี้ยวโยวก็ตกตะลึงไป รถไฟสองขบวนที่วิ่งมาชนกันแทบมีความคิดบางอย่างเกิดขึ้น "เปลี่ยนเป็นสีเงินขาว"

ลูซิงเจิงชะงักนิ้วมือ ค่อยๆ หันหน้ามามององเลี้ยวโยว

องเลี้ยวโยวหันไปมองลูซิงเจิงอย่างตื่นเต้น สายตาเต็มไปด้วยการรอคอย เหมือนกับสุนัขที่กำลังรอกระดูก ลูซิงเจิงรู้สึกขยะแขยงกับสายตาเช่นนั้นมาก เบี่ยงหน้าออกไปแล้วพูดด้วยเสียงเย็นๆ "สีดำ"

"อ้อ" องเลี้ยวโยวก็หันมาจดบันทึกอย่างเงียบๆ

ลูซิงเจิงปรายตามองเธอแล้วก็ดูการเดินแบบต่อ

ขณะที่เลิกงานนั้นคนมากมายก็เคลื่อนตัวออก องเลี้ยวโยวกางแขนทั้งสองออกเพื่อกันคนที่ไหลเข้ามา ลูซิงเจิงค่อนข้างพอใจมาก หัวหน้าแผนกออกแบบบอกว่าเธอมีกำลังมากเป็นเรื่องจริง ดูท่าทางเช่นนี้แล้วรอให้กระแสรายการ 'สถานีถัดไป รันเวย์' ผ่านไปก่อน ก็จะส่งเธอไปทำงานที่โกดังได้

ขณะที่กำลังคิดอยู่นั้นก็มีเด็กสาวคนหนึ่งซึ่งไม่รู้วามาจากแถวไหนพุ่งตรงเข้ามา ชนจนองเลี้ยวโยวกระเด็นไป "บ.ก. ลูคะ ฉันเป็นนักเรียนสถาบันการออกแบบ ฉันนับถือคุณมาก..."

เมื่อถูกคนรั้งไว้ สีหน้าของลูซิงเจิงก็เปลี่ยนเป็นเย็นชาในทันที ดูท่าทางองเลี้ยวโยวที่เป็นบอดีการ์ด แม้แต่จะให้ไปคุมโกดังก็ไม่คู่ควร

เด็กสาวตื่นเต้นมากและไม่ได้สนใจสีหน้าเย็นชาของเขา เธอหยิบสมุดโน้ตออกมายื่นไปตรงหน้าลูซิงเจิงด้วยความตื่นเต้น "ฉันลำบากมากกว่าจะมาเข้าร่วมงานแฟชั่นวิกครั้งนี้ได้ แล้วยังได้เจอกับคุณ ฉันขอลายเซ็นคุณหน่อยได้ไหมคะ"

ลูซิงเจิงนิ่งไม่ขยับ สายตามุ่งตรงไปข้างหน้า แม้จะถูกชนจนกระเด็นไป

แต่ถงเสี่ยวโยวก็ยังคงเข้าอกเข้าใจความรู้สึกของเด็กสาว จึงเดินเข้าไปอย่างระมัดระวัง และช่วยเด็กสาวเรียกลู่อิงเจิง "บ.ก..."

เด็กสาวยังคงไม่ยอมแพ้ "บ.ก. ลู่อิงเจิงเป็นแฟนคลับตัวยงของซิก ฉันชื่นชอบ..."

ในที่สุดลู่อิงเจิงก็ยอมเปิดปาก "คนที่ศรัทธาผมในโลกนี้มีมากมาย ผมต้องตอบรับทุกคนใหม่"

บรรยากาศนิ่งเงียบไปสามวินาที เด็กสาวยกมือปิดหน้าแล้ววิ่งหนีไป ลู่อิงเจิงลุกขึ้นจัดชายเสื้อให้เรียบร้อยแล้วเดินออกไปทางด้านนอก ถงเสี่ยวโยวยืนอยู่ที่เดิมไม่ขยับไปไหน เธอลังเลอยู่ครู่หนึ่งจึงได้เอ่ยปากขึ้นว่า "คุณไม่เห็นค่าเขาใช่ไหม คุณยังพุดคุยหัวเราะกับคนรอบข้างได้อยู่เลย"

ลู่อิงเจิงซังกะผีเท่า ใช้สายตาที่เหมือนกำลังมองดูเรื่องตลกมองมาที่เธอ แล้วหันกลับเดินตรงออกไป

แต่ลีเดินขึ้นมาข้างหน้าคว่ำแขนถงเสี่ยวโยวเดินออกไปพร้อมกับให้ความรู้เธอไปด้วย "ต่อไปอย่าถามคำถามโง่ๆ แบบนี้ ที่พุดคุยหัวเราะก็เพราะต้องทำงานกับคนพวกนั้น สำหรับเรื่องไม่เห็นค่า ลู่อิงเจิงไม่เคยเห็นใครอยู่ในสายตาอยู่แล้ว ไม่ได้เกี่ยวกับสถานะอะไรของพวกเขาสักนิด"

ลู่อิงเจิงไม่เห็นใครอยู่ในสายตาก็ไม่ใช่เรื่องใหม่อะไร แต่ความโหดร้ายของเขา ตอนนี้เธอได้สัมผัสด้วยตัวเองแล้ว สิ่งที่น่าขันคือคนแบบนี้กลับได้ยืนอยู่บนยอดพีระมิด ภายใต้แสงสว่างข้อบกพร่องของเขาทุกอย่างกลับสูญสลายมองไม่เห็น แต่ในฐานะของผู้แพ้ การทวงความเป็นธรรมกับสิ่งเล็กน้อยของถงเสี่ยวโยวก็ดูเหมือนเป็นการยุ่งไม่เข้าเรื่องอย่างหนึ่ง

นี่เป็นการทำร้ายถงเสี่ยวโยวอย่างหนัก

คนที่เห็นการเปลี่ยนแปลงคนแรกก็คือซ่งหู่หู่ นั่นเป็นเพราะช่วงนี้ถงเสี่ยวโยวทำงานตึกตื่นทุกวัน โดยเฉพาะการดัมบะหมี่ถ้วยตอนตึกตื่นแล้ว

ยังเต็มเนื้อกระป๋องกับซอสถั่วอีกช้อน รสชาติแบบนั้นอบอวลจนชงปั้นเขียน ไม่สามารถติดต่อกับเทพเจ้าได้

ถงเสี่ยวโยวอธิบายเรื่องนี้ว่าเธอรู้ตัวว่าไม่มีพรสวรรค์ ยิ่งไปกว่านั้น ก็ไม่มีโชค แต่เธอไม่อยากจะแพ้แม้แต่ความขยันให้กับคนอย่างลู่อิงเฉิง ลู่อิงเฉิง เป็นคนยังโง่งนะเธอ ถงเสี่ยวโยวไม่มีแม้กระทั่งคุณสมบัติจะวิจารณ์เขา เธอ จึงได้แต่กำหนัารบายอารมณ์ วาดแบบร่างแล้วก็ขยำทิ้งเข้าไปซ้ำมา ขอบตาค ล้าลงทุกวัน

ถ้าจะเปรียบเทียบผละกำลังกับคนที่ทำงานเป็นบ้าเป็นหลังอย่างลู่อิงเฉิง นี่ก็ถือเป็นการแข่งขันแต่เพียงฝ่ายเดียว ช่งหุหุรู้สึกละเส้นทางนี้มันคือทางตัน

ช่งหุหุพลิกดูแบบร่างหลายแผ่น ออกแบบมาเป็นซีตริบิ้น ชุดทำงาน ที่เรียบง่ายแต่ดูดีจับคู่กับวัตถุดิบที่แตกต่างกันและการตกแต่งด้วยริบิ้น ทำให้ ดูอ่อนโยนและสดใส ถงเสี่ยวโยวถามอย่างไม่มีนัยว่า "เธอคิดว่าเป็นยังงัยบ้าง"

ช่งหุหุยก้มไหล่ "ฉันก็ต้องรู้สึกละสวยแน่นอน แต่คนทั้งโลกยอมรับ ผลงานเธอต่างหากที่สำคัญสำหรับเธอ" เธอพูดไปแล้วก็คิดอะไรบางอย่าง ขึ้นมาได้ "เอ๋ ถ้าเธอไปสู้กับลู่อิงเฉิงตรงๆ ลู่อิงเฉิงเธอออกแบบพวกนี้ให้เขา ดู เขาเก่งกาจขนาดนั้น ถ้าเขายอมรับผลงานเธอ ก็เท่ากับได้รับการยอมรับจาก ทั่วโลกแล้วไม่ใช่หรือไง"

"เอ่อ?" ถงเสี่ยวโยวอึ้งไป เธอกัดริมฝีปาก "เขาดูแล้ว เธอล้มไปแล้วหรือไง"

ช่งหุหุคิดขึ้นมาได้ ไม่ใช่แค่เพียงลู่อิงเฉิงที่ดูรายการ 'สถานีถัดไป รันเวย์' คนทั้งโลกก็ได้ดูแล้ว หากพูดว่าเมื่อก่อนถงเสี่ยวโยวไม่มีชื่อเสียงแต่ยังมี อนาคต แต่ตอนนี้ต้องบอกว่ารอยต่างคำในประวัติศาสตร์คิดจะฟื้นตัวก็ไม่มีทาง ในฐานะที่เป็นเพื่อนรักจะไม่ให้กำลังใจก็ได้ แต่ก็ไม่ว่าจะดูเพื่อนเดินต่อไป จนเจอทางตัน ช่งหุหุจึงเสนอแนะว่า "ถ้าอย่างนั้นมาที่นิตยสารของฉันดีกว่า ฉันจะถ่ายทอดพลังทั้งชีวิตให้เธอครั้งหนึ่ง"

ช่งหุหุกับถงเสี่ยวโยวจบการศึกษาปีเดียวกัน สาขาวิชาของเธอคือ

ปรัชญาโบราณ ได้เข้าไปทำงานในนิตยสารดูดวงฉบับหนึ่ง ตอนนี้เป็นผู้รับผิดชอบ
หน้าพยากรณ์ดูดวงแล้ว ชื่อในวงการก็คือช่งปั้นเขียนกับแม่หมอหู่

"ฉันว่าบางครั้งฉันดูดวงให้คนอื่นก็อาจจะไม่แม่นนะ" แม่กงเสี่ยวโยว
จะไม่มีพรสวรรค์แต่ก็รู้จักตัวเองเป็นอย่างดี "เธอลืมไปแล้วหรือ ฉันเสี่ยงทาย..."

ช่งหู่หุหุคิดอยู่ครู่หนึ่งก็เอาระดาษออกแบบยัดเข้าไปในมือของกงเสี่ยวโยว
"เธอพูดถูก อาชีพตีไซเนอร์เป็นอาชีพที่เหมาะสมกับเธอที่สุด ไม่ทำร้ายคนอื่น
ได้ปลดปล่อยชาวประชา"

ได้รับกำลังใจจากช่งหู่หู่ กงเสี่ยวโยวยิ่งมีกำลังใจที่จะมุ่งมั่นต่อไป
แม้กระทั่งตอนพักกลางวันก็ไม่ลืมที่จะวาดแบบอยู่ในห้องทำงานผู้ช่วย แต่ลี้
รีบร้อนเข้ามาสั่งงานแล้วก็ออกไป "โอลิมปิก รีบไปที่โกดังเอาเซิงเทียนคริสตัล
ที่ส่งมาเมื่อตอนสายออกมา"

กงเสี่ยวโยวรีบวางดินสอแล้ววิ่งออกจากห้องทำงานไป

"กาแฟ" เสียงของลูซิงเฉิงลอยออกมาจากห้องทำงานออฟฟิศ บ.ก. แต่
น่าเสียดายที่ไม่มีใครตอบรับ

"กาแฟ"

"..."

"โอลิมปิก"

เสียง 'ปัง' ดังขึ้น ประตูห้องทำงานผู้ช่วยรับฝ่าเท้าแทนกงเสี่ยวโยว
ในห้องทำงานไม่มีใครอยู่เลยสักคน ลูซิงเฉิงยืนไม่พอใจอยู่ที่หน้าประตู ปรายตา
มองดูก็เห็นภาพสเก็ตช์แบบของกงเสี่ยวโยววางอยู่บนโต๊ะ

ลูซิงเฉิงร้องเหอะออกมาก่อนจะหันหลังเดินออกไป แล้วก็พลันหยุดฝีเท้า
อยู่ ก็เหมือนมีอะไรมาดลใจให้เดินกลับไป บนกระดาษแผ่นนั้นวาดชุดจัมพ์สูท
สีกาบิที่เวินซีสวม แมตช์ซิงกับเข็มขัดสีเงินเมทัลลิก สีสันสดใสดึงดูดสายตา
เป็นอย่างมาก ลูซิงเฉิงพลิกดูต่อไปอีกหลายหน้า สายตาเย็นชาค่อยๆ เปลี่ยนเป็น

สนใจ ถึงขนาดไม่ได้ยินเสียงฝีเท้าที่เข้ามาใกล้

"บ.ก." ถงเสี่ยวโยวถือเชิงเทียนคริสตัลยืนอยู่หน้าประตู จ้องมองลู่อิงเฉิง
อยู่ที่หน้าประตูอย่างประหลาดใจ

ลู่อิงเฉิงได้สติกลับมา ใบหน้าที่หยิ่งโสเผยสีหน้าเกือเขินที่แทบจะจับสังเกต
ไม่ได้

"คุณกำลังดูแบบของฉันใช่ไหมคะ" ถงเสี่ยวโยวถามอย่างจริงจัง มือ
ที่ถือเชิงเทียนอยู่ก็สั่นเล็กน้อย แม้ว่าเขาจะเป็นคนที่สารเลวมาตลอด แต่ถ้า
เขาดูแบบให้ ก็ยังทำให้ถงเสี่ยวโยวรู้สึกตื่นเต้นดีใจ

ในขณะที่เธอกำลังพูดอยู่นั้น ลู่อิงเฉิงก็โยนแบบร่างทิ้งเล่มไปข้างหลัง
ราวกับมือถูกของร้อน สมุดออกแบบกระแทกไปที่ด้านหลังเสียงดัง 'ปัง'
กระดาษร่วงตกกระเจายออกมาทันที

ถงเสี่ยวโยวไม่ทันจะได้ดูว่าในขณะนั้นสีหน้าของเขาเย็นชาแค่ไหน
เพราะเธอรีบยื่นมือออกไปรับสมุดออกแบบ จากนั้นก็มีเสียงของตกดังขึ้น เป็น
เสียงเชิงเทียนคริสตัลตกลงพื้น

ทุกอย่างเกิดขึ้นอย่างรวดเร็ว สีลังดงามกระเจาไปทั่วพร้อมกับ
คริสตัลที่ใสกระจ่าง ของทั้งสองอย่างแตกกระจายในเวลาเดียวกัน
ทำให้ถงเสี่ยวโยวตกใจและหวาดหวั่น และที่น่ากลัวยิ่งกว่าก็คือลู่อิงเฉิง
ที่ไม่แม้กระทั่งจะกะพริบตา

"เกิดอะไรขึ้น" แต่สิ่งที่พุ่งเข้ามาร้องอย่างตกใจทำลายความเงียบงัน
"พระเจ้า เชิงเทียนดอกไอริสเพิ่งจะส่งตรงมาจากปารีสเมื่อตอนสายนี้เอง"

"ขอโทษค่ะ ขอโทษค่ะ..." ถงเสี่ยวโยวนั่งลงเก็บเศษแก้วที่แตกเต็มพื้น
ในที่สุดลู่อิงเฉิงก็เอ่ยปาก "ขยะที่แตกจะเก็บขึ้นมาเพื่ออะไร"

ถงเสี่ยวโยวชะงักไป สายตามองไปที่กระดาษออกแบบที่กระเจาไป
อยู่ใกล้ๆ คำพูดทุกคำของลู่อิงเฉิงกำลังทิ่มแทงใจเธออยู่

"ซดใช้ตามราคาแล้วกัน" แต่เปลี่ยนเรื่องด้วยน้ำเสียงราบเรียบ แล้ว

เปลี่ยนน้ำเสียงเป็นแสดงความยินดีกับลู่อิงเฉิง "ยอดชายของเดือนนี้ทำลายสถิติใหม่อีกแล้ว บริษัทแม่จัดงานเลี้ยงฉลองให้คุณ คินนี่..."

"ไม่ไป" ลู่อิงเฉิงเดินออกไป "เอากาแฟไปให้ที่ห้องทำงานผมด้วย"

บนโลกใบนี้มีคนมากมายเท่าไรหรือให้ลู่อิงเฉิงเลือกขึ้นมา แล้วก็มีคนมากมายเท่านั้นที่อยากจะให้ลู่อิงเฉิงตายไปซะ เขาทำให้คนเกลียดเขามาก แต่ก็ต้องยอมให้เขาอย่างไม่อาจขัดขืนได้ วันนั้นคนกลุ่มนั้นก็เพิ่มช่งหุหุเป็นสมาชิกใหม่อีกคน

"เธอว่าเซิงเทียนคริสตัลนั้นฝังเพชรหรือหุ้มทองคำกันแน่ถึงได้แพงขนาดนี้ เรื่องเงินไม่ใช่ปัญหา ปัญหายุ่งที่เขายึดบ่ยาแกะเซขนาดนี้ นอกจากเขาจะหล่อ โชคดี มีชื่อเสียงตั้งแต่อายุน้อย เรียกลมเรียกฝนได้ ดันใครคนนั้นก็ดัง แล้วก็ขายอะไรก็ขายดีไปหมด มีสิทธิ์อะไรที่จะไม่เห็นหัวคนอื่นได้"

"นี่ยังไม่พออีกหรือ" ถงเสี่ยวโยวพูดอย่างเศร้าๆ "ฉันไม่มีสักอย่าง"

ช่งหุหุหุถึงถงเสี่ยวโยวที่ไม่ได้เรื่องพร้อมกับคำหน้อยอย่างแรง "เธอเป็นโรคสต็อกโฮล์ม ซินโดรม* หรือไงถึงไปบอกเขาว่าของแบบนี้แค่แป๊บเดียวก็หาในเถาเป่า** ได้ เราไม่จ่าย"

"เธอก็ให้ฉันยืมเงินแก้ปัญหาเฉพาะหน้าก่อน ลีนปีฉันจะคืนเธอทั้งหมด" ถงเสี่ยวโยวอ้อนวอนอย่างน่าสงสาร เธอไม่ได้มีอาการของโรคสต็อกโฮล์ม ซินโดรม เธอก็แค่เป็นโรค 'ยอมทำทุกอย่างเพื่อจะได้เป็นที่เซเนอร์' ระยะเวลาที่ยาวเท่านั้นเอง

ช่งหุหุหุหน้าแดงเหมือนกับกำลังโมโห แล้วก็เหมือนอย่างอื่นด้วย

ถงเสี่ยวโยวถามหยิ่งเซิงไปว่า "หุหุหุ ไม่ใช่ว่าแกไม่มีเงินหรอกนะ"

"จะเป็นอย่างนั้นได้ยังไง" ช่งหุหุหุตอบหน้าอกอย่างมั่นใจ "เงินฉันอยู่ในหุ้น"

* Stockholm Syndrome เป็นอาการของคนที่ถูกเป็นเชลยหรือตัวประกันเกิดมีความรู้สึกเห็นอกเห็นใจคนที่เป็นคนร้ายหลังจากต้องใช้เวลาอยู่ด้วยกันระยะหนึ่งและอาจจะลงเอยด้วยการแสดงอาการปกป้องคนร้ายหรือยอมเป็นพวกเดียวกันด้วยซ้ำ

** tao bao คือเว็บไซต์ขายของที่ใหญ่ที่สุดของประเทศไทย

ต่างหาก"

"..."

ถงเสี่ยวโยวตื่นนอนขึ้นมาตั้งแต่ตีสี่ เพราะวันนี้ลู่อิงเจิงจะไปเขาทางเหนือ กับทีมช่างภาพเพื่อถ่ายทิวทัศน์นอกสถานที่เองตอนตีห้า นิตยสารของเดือนหน้า กำลังจะเข้าตลาด แต่เขายังไม่ค่อยพอใจกับหน้าปกสักเท่าไรจึงให้ถ่ายใหม่ ลู่อิงเจิงต้องการให้ถ่ายบรรยากาศของภูเขาหลังฝนตกกับแสงที่สดใส ทั้งทีมช่างภาพและนางแบบต่างร้องโอดครวญ ซึ่งแน่นอนว่าได้แต่ร้องอยู่ในใจ

วันนี้เป็นเวอร์ของแต่ลี่ ถงเสี่ยวโยวไม่จำเป็นต้องตื่นแต่เช้า แต่เธอนอนพลิกไปพลิกมาทั้งคืนแล้วก็ตัดสินใจไปหาลู่อิงเจิงเพื่อต่อเรื่องผ่อนชำระค่าเสียหาย

เมื่อเธอไปถึงก็ถ่ายเสร็จไปชุดหนึ่งแล้ว นางแบบยืนตัวลั่นท่ามกลางลมหนาว ลู่อิงเจิงยืนตรวจภาพตัวอย่างอยู่ด้านข้าง ถงเสี่ยวโยวเดินเข้าไปใกล้อย่างเงิบๆ ลู่อิงเจิงไม่ได้รับรู้ถึงการมาของเธอ แต่กลับเป็นวินาทีที่คลุมเครือโอเวอร์โค้ดเดินเข้ามาหาแล้วยิ้มให้กับเธอ "งานใหม่เป็นยังงี้บ้าง"

"ก็ดีค่ะ" ถงเสี่ยวโยวตอบด้วยความจริงใจและร้อนตัว

เวินซียิ้มอย่างซุกซน "ฉันได้ยินว่าคุณดวงไม่ค่อยดี?"

ได้ยินว่า? ถงเสี่ยวโยวครุ่นคิดครู่หนึ่ง เรื่องดวงเธอทุกคนก็รู้กันไปหมด เวินซีช่างอ่อนโยนจริงๆ ถึงขนาดใช้ประโยคคำถาม ในขณะที่เธอมักจะให้เครื่องหมายตกใจกับตัวเอง ถงเสี่ยวโยวพูดอย่างเศร้าๆ ว่า "ไม่ดีมากค่ะ"

หลังจากดูรูปตัวอย่างเสร็จลู่อิงเจิงก็หันมาสั่งการเวินซี "อีกเดี๋ยวคุณไปถ่ายใหม่"

เวินซีน่าจะเป็นเพียงคนเดียวที่กล้าคัดค้านแล้วสะบัดหน้าใส่ลู่อิงเจิงตรงๆ ก่อนจะเดินออกไป ถงเสี่ยวโยวอดใจที่จะมองดูภาพนี้สักหน่อยไม่ได้ คนหนึ่งเป็นผู้นำที่มีอิทธิพลในวงการแฟชั่น อีกคนหนึ่งเป็นซูเปอร์โมเดลที่มีท่าทาง

สง่างามและอ่อนโยน ถึงเสียโยวอยากจะให้เครื่องหมายตกใจกับตัวเองสักแถว
รูปแบบนี้เจ็ดเปอร์เซ็นต์เป็นเรื่องความพยายาม ส่วนอีกเก้าสิบสามเปอร์เซ็นต์
เป็นเรื่องที่ฟ้ากำหนดมาแล้ว

ราวกับลูซิงเจิ้งรู้ว่าถึงเสียโยวคิดอะไรในใจอยู่ เขาพูดด้วยน้ำเสียง
เย็นชาว่า "อย่าเอาความผิดพลาดไปโทษว่าเป็นเรื่องของโชคชะตา ชี้เกียจ
ก็คือชี้เกียจ ไม่ใช่โชคเรื้อรัง ings ก็คือ ing ไม่ใช่ว่าไม่มีใจในเรื่องนี้"

ถึงเสียโยวพยายามที่จะอธิบาย เธอไม่ยอมรับความคิดของเขา คิดก็แต่
เพียงจะเรียกร้องความเป็นธรรมสักนิด "บ.ก. เรื่องค่าเช่าเทียนฉั่นขอให้หักจาก
เงินเดือนเป็นงวดๆ ได้ไหมคะ ตอนนี้เงินเดือนตำแหน่งผู้ช่วยของฉันคือ..."

"ตั้งแต่วันนี้เธอไปทำงานที่โกดัง" ลูซิงเจิ้งขัดคำพูดของเธอ "เงินเดือน
ที่โกดังคือครึ่งหนึ่งของตอนนี้"

ถึงเสียโยวอึ้งไปทันที พลังงานในร่างกายที่เหลืออยู่น้อยนิดก็กำลัง
ลอยจากไป

"เพราะฉันทำเช่าเทียนฉั่นแต่อย่างนั้นหรือคะ"

เป็นครั้งแรกที่ลูซิงเจิ้งมองตรงมาที่ถึงเสียโยว "เพราะเธอเอาความ
ผิดพลาดไปโยนให้กับโชค ฉันไม่ต้องการคนแบบนี้นี่มาทำงานอยู่ข้างๆ ยังดีที่
เสื้อผ้าในโกดังไม่ได้มีแขนขา ต่อให้เธอดวงซวยขนาดไหนพวกมันก็คงไม่ออกมา
ตีกันจนขาดวิน" เขาไม่เคยเห็นใจผู้แพ้ เพราะสิ่งที่คนเหล่านี้ถนัดก็คือ
การกล่าวโทษ โทษฟ้าดิน โทษโอกาส โทษเพื่อนร่วมงาน โทษหัวหน้า โทษ
ชาติกำเนิด โทษสังคม โทษจักรวาลที่มีดาวเจ็ดดวงส่องสว่างจนนอนไม่หลับ

แบกดวงซวยติดตัวมาี่สิบหกปีทำให้ถึงเสียโยวไม่มีเส้นให้ล้า ความ
ผิดหวังนับครั้งไม่ถ้วนทำให้เธอไม่เหลือความมั่นใจอะไรอีกเลย ไม่มีพลังที่จะ
ตอบโต้กลับ แล้วก็ไม่มีคำถามกล่าหาญที่จะเรียกร้อง แต่มีอยู่เรื่องหนึ่งที่เธอ
มีความมั่นใจสองร้อยเปอร์เซ็นต์

"บ.ก. ถ้าฉันพิสูจน์ได้ว่าฉันดวงซวยจริงๆ ละคะ"

ลูซิงเจิงปรายตามองไป "อย่างนั้นหรอ"

กลางเนินเขามีศาลเจ้าอยู่ ถึงสี่วโยวเดินตรงไปที่หน้าอารามหลัก แล้วถือกระบอกจากเข็มขัดยื่นไปตรงหน้าลูซิงเจิง พุดด้วยน้ำเสียงจริงจัง "บ.ก. ฉันสามารถเขย่าออกมาเป็นเข็มขัดยอดเยี่ยมได้ทั้งหมด"

ลูซิงเจิงไม่ได้พูดอะไร ซึ่งหมายความว่าเธอจะคอยดู ในใจก็คิดคำนวณความเป็นไปได้

ถึงสี่วโยวสุดหายใจลึกแล้วเริ่มต้นเขย่าเข็มขัด 'แปะ' ไม่เข็มขัดอันที่หนึ่งตกลงมา...เข็มขัดยอดเยี่ยม

เธอหยิบขึ้นมาประหนึ่งเป็นของมีค่า แล้วก็เขย่าต่อ 'แปะ' เข็มขัดที่สองร่วงหล่นลงมา ยังเป็นเข็มขัดยอดเยี่ยมเช่นเดิม ความมั่นใจของถึงสี่วโยวเพิ่มพูนขึ้นอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน ถ้าจัดการแข่งขันเขย่าเข็มขัดยอดเยี่ยมสัก เธอไม่มีทางได้ศูนย์ห้าตัวหรอก

ประหนึ่งมีเทพคอยช่วย ถึงสี่วโยวจึงรีบเผด็จศึก เขย่าได้ตั้งใจ

ลูซิงเจิงคว้าเข็มขัดยอดเยี่ยมขึ้นมาทั้งกำด้วยความศุตัน เพราะอย่างนี้ เขาถึงไม่เคยเห็นใจผู้แพ้ คนพวกนี้มีเอกลักษณ์ที่ไม่เหมือนใคร ถ้าไม่โมโห โวยวายไม่หยุดก็จะเหมือนกับถึงสี่วโยว เทพเจ้าแห่งความโชคร้ายมาประทับ ถ้าไม่ได้มีข้อตกลงกับเวินซีในตอนแรก เขาก็คงไม่เก็บตัวประหลาดนี้ไว้หรอก น่า-กลัว-มาก-เลย

ถึงสี่วโยวพูดอย่างภาคภูมิใจขึ้นว่า "บ.ก. ฉันบอกแล้วว่าฉันไม่ได้ตัดพ้อตอนนี้ฉันพิสูจน์ให้คุณเห็นแล้ว"

ลูซิงเจิงพยักหน้าอย่างเห็นด้วย "ถูกต้อง คุณไม่ต้องขัดใจ แล้วก็ไม่ต้องไปที่โกดังแล้ว พรุ่งนี้ก็ต้องมาทำงานด้วย"

"ทำไมล่ะคะ" ถึงสี่วโยวหน้าเปลี่ยนสี

สีหน้าลูซิงเจิงบอกว่ายังจะถามอีก "เธอคงขวยขนาดนี้ ฉันยังจะให้เธอ

ทำงานในสำนักพิมพ์ได้อีกหรือ ถ้าครึ่งหน้าเธอช่วยอะไรขึ้นมาอีก เธอจะให้สำนักพิมพ์ระเบิดหรือไง" แม้เขาจะไม่เชื่อเรื่องโชคลาง แต่ที่ยืนอยู่ตรงหน้าคือเทพเจ้าแห่งความโชคร้าย เขาจะไม่หลบก็คงไม่ได้

"บ.ก. ไม่นะคะ" เมื่อเห็นว่า บ.ก. กำลังจะทอดทิ้งตัวเอง องเสี่ยวโยวจึงวางกระบอกเข็มชิลงแล้ววิ่งตามเขาไป หลังฝนตกบันไดหินเต็มไปด้วยตะไคร่น้ำ เธอเหยียบแล้วลื่นกลิ้งตุบๆ ลงเขาไป

บันไดหินแข็งมาก องเสี่ยวโยวรู้สึกส่วนตัวแทบจะหลุดออกมาเป็นชิ้นๆ ความเจ็บปวดที่หนักหนาก็ดึงเข้ามา เธอมองเห็นลู่ชิงเฉิงไม่ชัดเจนและค่อยๆ ไกลออกไป เขาคาดการณ์แม่นยำระดับเทพ เธอได้รับความช่วยเหลือแบบใหม่อีกแล้ว

ขณะที่ถูกส่งขึ้นรถพยาบาล องเสี่ยวโยวคิดว่านี่คงเป็นการพิสูจน์ที่ชัดเจนที่สุดเท่าที่เคยมีมา ไม่เพียงแต่ชัดเจน ยังออกฤทธิ์ได้ดีกว่าปกติอีก เพียงแต่มันเจ็บจนเธออยากจะร้องให้ออกมาว่านี่มันอะไรกัน

หยดน้ำตาไหลออกมา แก้มขวาเจ็บแปลบขึ้นเป็นระยะ องเสี่ยวโยวร้องถามแต่สิ่งที่ยืนอยู่ไม่ไกลอย่างปวดใจ "ฉันเสียโฉมหรือเปล่า"

หน้าผากขององเสี่ยวโยวกระแทกแตก หน้าซีกหนึ่งเต็มไปด้วยเลือด ในฐานะที่เป็นผู้สนับสนุนและปกป้องหมอศัลยกรรมที่แท้จริง แต่ลี้พิจารณา ดูแล้วก็ส่ายหน้า "ฉันคิดว่าถ้าไม่ได้โดนถึงกระดูกก็ไม่ต้องศัลยกรรม จมูกไม่เบี้ยวก็ไม่ได้ถือว่าเสียโฉม"

"งั้นฉันจะพิการไหม" องเสี่ยวโยวเจ็บจนสะอื้น

"เธอลืมไปที่ชั้นพักของบันได ไม่ได้ตกลงไป ไม่พิการหรอก"

"อ้อ" องเสี่ยวโยวรับรู้ จากนั้นก็ได้แต่ถอนใจ "พรุ่งนี้ฉันไม่ต้องไปทำงานจริงๆ หรือ"

ลู่ชิงเฉิงที่ยืนอยู่ไกลออกไปพูดด้วยสีหน้าและน้ำเสียงเย็นชา "มือไม่ได้หักทำไมถึงจะไม่ไปทำงาน"

นับพลันลงเสียโยวก็เบิกตาโตราวกับเข้าใจอะไรบางอย่าง อ้าปาก แต่พูดอะไรไม่ออก ลูซิงเฉิงปรายตามองเธอแล้วก็หันหลังเดินออกไป

แต่ลือธิบายให้ฟังว่า "ไล่ออกขณะที่บาดเจ็บในหน้าที่มันผิดกฎหมาย แรงงาน"

ในเมื่อเกิดเรื่องไม่ดีขึ้นแล้ว จึงได้แต่คิดเรื่องที่โชคดีหน่อย

อย่างเช่นเพราะอุณหภูมิบนภูเขาค่อนข้างต่ำ ถึงเสียโยวสวมเสื้อกันหนาว แขนยาวขายาวอย่างหนา ดังนั้นจึงมีแค่เท้าขาที่บิตและบวมเท่านั้น แล้วก็มีหน้าผากกับแขนซ้ายที่ถลอก เมื่อพิจารณาจากการพันตัวที่รวดเร็วของ ถึงเสียโยวแล้ว อยู่โรงพยาบาลดูอาการสี่สิบแปดชั่วโมงก็สามารถกลับไปพักรักษาตัวที่บ้านได้ และเนื่องจากบาดเจ็บในหน้าที่ ไม่อย่างนั้นคงต้องออกจากงานแม้ว่าจะได้ค่าบำรุงสุขภาพ แต่ลูซิงเฉิงก็ทำตามคำพูดจริงๆ ตอนบ่ายเขาให้แต่สิ่งบัตรเชิญพร้อมกับรายชื่อยาวเหยียดมาให้

"สุดสัปดาห์บริษัทแม่จะมิงานเลี้ยงประจำปี นี่เป็นรายชื่อแขกที่ซิกเซียม เอร็อบผิดชอบเขียนชื่อแขกบนบัตรเชิญ" แต่ลือพูดแล้วก็ชี้ไปที่ขาขวาของเธอ "เขียนหนังสือไม่ต้องใช้เท้า ฎุ๋ม"

ที่จริงแต่ลือประเมินความอดทนในการทำงานของถึงเสียโยวต่ำเกินไป สำหรับเธอแล้วขอให้ได้ยู่ต่อ จะต้องใช้เท้าเขียนก็เชื่อว่าทำได้

"งานเลี้ยงประจำปีต้องคึกคักมากเลยใช้ไหม" ถึงเสียโยวมองแต่ลือด้วย สายตาอิจฉา แม้เธอจะทำงานที่นี้มาสี่ปีแล้ว แต่ไม่เคยได้ร่วมงานเลี้ยงประจำปี เลยสักครั้ง

"ครั้งนี้เธอก็ต้องไปด้วย" แต่ลือทำท่ารูดซิปปากใส่ถึงเสียโยว "ช่วงนี้ ก็กินให้น้อยหน่อย น้ำหนักของเธอตอนนี้สวมชุดเบอร์สองไม่ได้"

ไปร่วมงานเลี้ยงประจำปีได้ด้วยหรือ ทันใดนั้นถึงเสียโยวก็รู้สึกมีชีวิตชีวา ขึ้นมาทันที คัทรายชื่อบนบัตรเชิญอย่างรวดเร็วประหนึ่งฟ้าแลบ

ว้าว แชมป์ดีไซน์เนอร์ถ้วยเฟิงช่างก็มาด้วย ต้องเข้าไปขอลายเซ็น
สลุยอดไปเลย แล้วยังมีดาราดใหญ่ด้วย ตัวพ่อตัวแม่แล้วก็มีซูเปอร์สตาร์
เท้าไฟ ต้องไปขอถ่ายรูปด้วย

สวรรค์! แม้กระทั่งบิดาแห่งวงการแฟชั่นที่ล้างมือในอ่างทองคำก็เข้าร่วม
งานนี้ด้วย แค่นี้ได้เห็นก็มีชีวิตยืนยาวไปอีกสามปี

เมื่อคัดรายชื่อจนถึงหน้าสุดท้าย ถงเสี่ยวโยวก็เห็นชื่อตัวเองที่เขียนไว้ใน
ช่องหมายเหตุว่าเป็นผู้เชิญรางวัล เธอ? ผู้เชิญรางวัล? ไม่รู้ทำไมถึงได้มี
ความรู้สึกแปลกๆ เกิดขึ้น

"แต่ลี! เชิญใครเป็นพิธีกรในงาน"

แต่ลีนั้นอยู่ข้างเตียงกำลังแต่งเล็บดงามไว้ที่ตักของตัวเองอยู่ พูดยัง
ไม่ใส่ใจออกมา "มู๋หยางไง"

ถงเสี่ยวโยวรู้สึกมีพลังขึ้นมาทันที บ.ก. ต้องการจะส่งเทพเจ้าแห่ง
ความโชคร้ายอย่างเธอไปปะทะกับศัตรูตัวเอย่างมู๋หยาง กระสุนนัดเดียว
ได้นกสองตัว เธอเห็นภาพลู่ชิงเฉิงที่เย็นชาไม่แคร์อะไรแต่มีรอยยิ้มที่ดูหลงตัวเอง
อยู่

ต่อไปถ้าใครบอกเธอว่าลู่ชิงเฉิงพึ่งโชคชะตา เธอก็ต้องเถียงอย่างเต็มที่
ลู่ชิงเฉิงมีวันนี้ได้ก็เพราะความฉลาดแกมโกง รู้จักใช้ประโยชน์จากทุกสิ่งต่างหาก

บทที่ 2

กฎทรงพลังงาน

คนบางคนเข้ามาในชีวิตคุณ ทำให้ท้องฟ้าของคุณสว่าง ทำให้จิตใจของคุณสิ้นไหว เปลี่ยนแปลงโลกของคุณ เพียงเพื่อบอกคุณว่าเขาคือเทพเจ้า ส่วนคุณคือคนธรรมดา

คอลัมน์ 'มนุษย์ดวงดาวเดียวดาย'

ขณะที่ซ่งหุหุส่งอาหารคำไปก็เบ่งหงะเดียวกันกับที่แดลีกำลังจะกลับ เธอประเมินอาการบาดเจ็บของถงเสี่ยวโยตั้งแต่หัวจดเท้า ทั้งสงสารแล้วก็ภูมิใจ "ก่อนหน้านี้ฉันทำนายไว้ไม่ผิดใช่ไหม บอกแล้วว่ามีความมฤตยู กำลังลอยสูงอยู่ จะต้องมีเกณฑ์เลือดตกยางออก"

"ใช่ๆ เธอเป็นซ่งปั่นเชียน" ถงเสี่ยวโยร้องเฮอะออกไป รับถ้วยน้ำแกงขาหมูขามใหญ่ที่อีกฝ่ายส่งมาให้ แล้วจู้จี้ก็คิดอะไรขึ้นมาได้ ผลักขามน้ำแกงออกไป "ไม่ได้ ฉันอ้วนเกินไปแล้ว จะกินต่อไปอีกไม่ได้"

ซ่งหุหุหุเปปาก "เธอคิดว่าน้ำหนักมันจะขึ้นเพราะขาหมูถ้วยนี้หรือไง" ถงเสี่ยวโยได้แต่นิ่งเงียบ

ซ่งหู่หู่ดันซามไปตรงหน้าเธอแล้วพูดต่อไปว่า "ได้ยินว่ายอดขายของซึกทำลายสถิติอีกแล้ว งานเลี้ยงประจำปีลูซิงเจิงจะต้องเป็นดาวเด่นของงาน เซอๆ เธอไปสืบหาเวลาเกิดของ บ.ก. เธอมาหน่อยซิ ฉันยังไม่เคยดูดวงเวลาเกิดของคนโชคดียุคนี้มาก่อน"

ถงเสี่ยวโยวทะซาหู่หู่ด้วยอารมณ์โกรธ "จะไปยากอะไร เธอก็แค่ตรวจเช็คจากลำดับเศรษฐกิจของนิตยสารฟ็อกซ์ก็ได้ เวลาเกิดของคนพวกนั้นต้องเป็นดาวดวงที่รุ่งเรืองสุดๆ"

ซ่งหู่หู่ทอดถอนใจ "บ.ก. ของพวกแกอาศัยหน้าตาแล้วยังมีดวงที่ขนาดนี้ ส่วนเสี่ยวโยวของฉันก็ช่วยขนาดนี้ แต่กลับไม่มีใบหน้าหญิงงามอาภัพ*..." ถงเสี่ยวโยวคิดถึงภาระสำคัญที่แบกไว้รู้สึกหมดความอยากอาหารทันที

แม้จะไม่มีความอยากอาหารแต่เธอก็ไม่ได้ผอมลงสักนิด แต่กลับเป็นเพราะการเคลื่อนไหวที่ไม่สะดวกจึงอ้วนขึ้นอีกหนึ่งกิโลกรัม ได้ยินว่าเพื่อจะสวมชุดโอต์กูตูร์เดินบนแคตวอล์ก เวินซีก็เอาปลาทั้งหมดออกจากรายการอาหาร

แต่ลู่ฟูดอย่างชื่นชมว่า "บ.ก. กับเวินซีจะต้องเป็นคู่ที่เด่นที่สุดของงานคืนนี้ เสียอยู่ที่แฟนหนุ่มของฉันไม่สามารถเข้าร่วมงานได้ ฉันเลยต้องตัวคนเดียว"

ถงเสี่ยวโยวรู้สึกโชคดียที่ตัวเองไม่ต้องอยู่ตามลำพัง เพราะเธอต้องเผชิญหน้ากับมู่หยางเขียวนะ หนุ่มหล่อสุดฮอตของวงการบันเทิง ลูกชายคนเดียวของมู่ฝ่าย พระเอกจอเงินตัวพ่อ และเป็นพิธีกรรายการบันเทิงที่มีเรตติ้งอันดับหนึ่ง สัญลักษณ์ทุกอย่างของเขาก็ส่องประกายเจิดจ้า ส่วนตัวคนนะเหรอ คำพูดก็คมคายไม่แพ้กัน หากพูดว่าลูซิงเจิงคือความมโหฬารราชามู่หยางก็คือความร้ายกาจหลบในของเด็กน้อย เมื่อถึงงานถงเสี่ยวโยวและมู่หยางเผชิญหน้ากันอย่างกระอักกระอ่วน มู่หยางก็เริ่มต้นยิงระเบิดเข้าใส่แบบเด็กๆ

* หญิงงามอาภัพ หมายถึงผู้หญิงที่หน้าตาสวยงาม แต่ชะตากรรมไม่ดี ส่วนมากใช้สื่อถึงหญิงสาวที่อายุสั้น จากไปก่อนวัยอันควร ต้องกลายเป็นหม้ายตั้งแต่ยังสาวหรือสามีไม่สนใจใยดีหญิงสาวผู้นั้น

"คนเชียวรางวัล เชียวรางวัลศูนย์คะแนหรือไง"

"สวรรค์! ทำไมคุณถึงได้อ้วนแบบนี้ กระโปรงที่คุณใส่เหมือนกับที่คุณย่าผมสวมเปียบเลย"

"คุณรู้ไหม คุณอ้วนแล้วน่าเกลียดกว่าตอนที่ไม่มีเป็นร้อยเท่า ช่างเถอะ ทางที่ดีคุณควรจะหันหลังให้กับผู้ชม"

ถ้าองเสี่ยวโยสามารถเอาดวงช่วยนี้ส่งไปให้กับคนอื่นได้ เธอคงจะระเบิดพลังความช่วยเหลือออกมาทั้งหมดแล้วจบชีวิตไปพร้อมกับมู่หยาง น่าเสียดายที่เธอไม่มีความสามารถนั้น เพราะเมื่อเข้ามาอยู่ในสถานที่ที่มีกลุ่มดาราดิจิทัล ความมีตัวตนขององเสี่ยวโยก็ติดลบลงในระดับล้น ในทางกลับกันลู่อิงเจิงที่อยู่ในกลุ่มคนดังแบบนี้กลับดูโดดเด่นขึ้นมาอีก แม้กระทั่งองเสี่ยวโยที่รู้สึกเกลียดชังเขามองจากด้านหลังเวทีที่อยู่ไกลๆ ก็ยังรู้สึกว่าเขาดูดีดูสวยตามากอดที่จะนับถือแล้วก็อิจฉาไม่ได้

พิธีเปิดงานได้สิ้นสุดลง ยังเหลือเวลาอีกช่วงหนึ่งกว่าจะถึงช่วงแจกรางวัล ในช่วงสุดท้าย มู่หยางต้องการหลบหลีกผู้คนจึงนั่งอยู่ข้างๆ องเสี่ยวโยแล้วเล่นเกมมือถือ เมื่อเห็นใบหน้าชื่นชมของเธอ เขาก็พูดขึ้นด้วยเสียงอันเย็นชาว่า "ลู่อิงเจิงเป็นพวกอวยเวอร์ๆ ทำไมถึงได้มีดีไซเนอร์จัดชุดอย่างเธอ อีกเดี๋ยวตอนที่มอบรางวัลถ้ากล้าทำอะไรผิดพลาด ผมจะให้แฟนกลับไปเหยียบเวียป๋อของคุณให้ยับไปเลย"

ลู่อิงเจิงกับมู่หยางบาดหมางกันโดยไม่มีเหตุผลหรือสัญญาณอะไรมาก่อน ทั้งสองคนไม่ถูกชะตากัน ว่ากันว่าในวงการมีเรื่องเล่าเกี่ยวกับความสัมพันธ์ของพวกเขา นี่มันเป็นการต่อสู้ของผู้ชายสองคนชัดๆ แต่องเสี่ยวโยกลับต้องมาเป็นเครื่องสังเวย ทว่าบางครั้งความจืดชืดก็เป็นข้อดีเหมือนกัน

"เวียป๋อของฉันถูกแฮกไปแล้ว ในนั้นมีแต่โฆษณา"

"ไม่อย่างนั้นก็เปิดเผยวีแชตของคุณ"

"แต่คุณไม่มีเบอร์โทรฉัน"

มู่หยางลุกขึ้นยืน วางมือถือลงบนโต๊ะอย่างแรง ก่อนจะเดินออกไปอย่างฉุนเฉียว ทั้งถึงเสียโยวที่ยังงุนงงไม่รู้เรื่องราวอยู่ตรงนั้น

ยอดขายนิตยสารซิกทำสถิติใหม่อีกครั้ง อิทธิพลของนิตยสารแฟชั่นอันดับหนึ่งที่อยู่ในมือของลู่อิงเฉิงกำลังเพิ่มขยายขึ้น โฆษณาน่าในได้ผลมากกว่าโฆษณาในที่อื่นๆ ส่วนผลตอบรับของหน้าปกก็ยังรุนแรงอย่างไม่น่าเชื่อ

ผู้นำมีชีวิต ลูกน้องมีแต่ตาย

แล้วผู้กุมความเป็นความตายก็มีเพียงลู่อิงเฉิงที่พูดคำว่าเฮสหรือโนเท่านั้น งานเลี้ยงฉลองประจำปีก็เป็นงานเพื่อให้เจ้าของแบรนด์ใหญ่พวกนั้นมีโอกาสได้ล้อมลู่อิงเฉิงเอาไว้ แต่ลู่อิงเฉิงไม่ใช่คนที่คนอื่นจะทำอะไรได้ ปกติถ้าอารมณ์ดีก็อาจจะพูดดีกับพวกเขาสักหน่อย แต่เรื่องที่เกี่ยวข้องกับหลักการไม่มีทางที่จะสั่นคลอนได้

C&G เป็นสปอนเซอร์โฆษณาที่ใหญ่ที่สุดของบริษัทแม่ ทว่าตั้งแต่ที่ลู่อิงเฉิงขึ้นมารับตำแหน่ง พวกเขาบอกว่าอย่าว่าแต่หน้าปกเลย แม้แต่หน้าในก็ไม่เคยได้ลงโฆษณา ท่านประธานรู้สึกเสียหน้ามาก แต่ติไซเนอร์รู้สึกเสียหน้ายิ่งกว่า รีบร้อนวิ่งเข้าไปหาลู่อิงเฉิงเพื่อพูดเรื่องนี้

"ติไซน์ที่จะทำลายในตลาดในฤดูกาลนี้คือสโตร์จีนประยุกต์ พวกเราใช้ลดลายแบบโบราณ ตามหาโรงปักผ้าร้อยปีงานปักมือของเจียงหนาน..."

ลู่อิงเฉิงยกนิ้วชี้ขึ้นแล้วส่ายไปมาอย่างรับไม่ได้ "อย่าบอกว่าไม่ได้ขึ้นปกก็หาว่าตัวเองถูกมองข้ามความสามารถ ผมทำงานวันละสิบห้าชั่วโมงทุกวัน ติไซเนอร์ทุกท่านที่อยู่ตรงนี้ ไม่ว่าจะเคยหรือไม่เคยส่งแบบมาที่นิตยสารผมก็ดูมาแล้วทั้งนั้น ขอโทษที่ต้องพูดตามตรง การออกแบบของ C&G ในซีซั่นนี้ต่อให้เอาผ้าหม่ลายดอกไม้ของยุคแปดศุนย์มาผมก็ยังมองไม่เห็น แบบดั้งเดิมมันก็ดี แต่เพื่อวิ่งตามสโตร์จีนแล้วพยายามยึดเย็ดความดั้งเดิมโดยการวาด

รูปหมาก็ไม่ใช่เสื้อก็ไม่เชิงลงไป ไม่ต้องพูดถึงหน้าปกเลย แม้กระทั่ง C&G ส่งแบบโฆษณาหน้าในมา ผมก็ยังให้ลงหน้าในไม่ได้"

กลุ่มคนพากันหัวเราะครืนขึ้นมา ดีไซเนอร์ของ C&G ฉุนเฉียวมาก จึงพูดกรอออกไป "คุณกล้าไม่ให้ C&G ลงหน้าใน?"

ลูซิงเงิงกลับยิ้มเยิ่นๆ "ผมเป็น บ.ก. ผมว่าไงก็ตามนั้น"

เขาพูดแล้วก็มองไปยังคนที่อยู่รอบๆ ตัวเขา "ผมทราบว่าคุณทำในที่นี้เป็นคู่ค้าของบริษัทแม่และซีกมาหลายปี แต่ผมมารับผิดชอบซีกก็หมายความว่า ดีไซน์ที่ดีเท่านั้นถึงจะเป็นใบผ่านทาง ยกเว้นแต่ผมจะออกจากตำแหน่ง มิเช่นนั้น ก็ไม่มีทางให้ใครมาเปลี่ยนแปลงหลักเกณฑ์นี้ได้ หากวันนี้คิดจะใช้การเป็นสปอนเซอร์มากดดันพื้นที่หน้าปก ผมก็คงต้องปลดจากหน้าในทั้งหมด"

ดีไซเนอร์ C&G กัดฟันกรอดอย่างไม่พอใจ "หน้าปกฉบับถัดไปเป็นของใคร"

ลูซิงเงิงตอบด้วยน้ำเสียงเรียบๆ "วันพีช"

ดีไซเนอร์วัยรุ่นหัวร้อนสีหน้าซีดเผือดทันที ถกแขนเสื้อแล้วเดินออกไป ทุกคนรู้นิสัยของลูซิงเงิงดี จึงได้แต่เดินออกไปอย่างอายๆ

จู่ๆ ลูซิงเงิงก็รู้สึกเพลียขึ้นมา คิดอยากจะดื่มกาแฟสักแก้ว

"โอลิมปิก..." เมื่อพูดออกไปลูซิงเงิงก็คิดขึ้นได้ว่าตัวเองส่งเธอไปเพื่อป่วนมู่หยาง เขาจึงได้แต่นวดไปที่หัวขี้หัว แต่ลิ้เดินเข้ามาข้างๆ แล้วรายงานสถานการณ์ให้ฟัง "ดีไซเนอร์ C&G โกรธมาก พูดไปตลอดทางว่าจะจัดการคุณให้ตาย เขาเป็นศัตรูคู่อาฆาตกับดีไซเนอร์ของวันพีช แต่ว่าเราตัดสินใจจะให้วันพีชขึ้นหน้าปกตั้งแต่เมื่อไหร่"

"เมื่อไหร่"

แต่ลิ้ได้แต่แอบแลบลิ้นแล้วรายงานเรื่องต่อไป "ดูเหมือนมู่หยางกับถงเสี่ยวโยวจะไม่ผูกกันอย่างมาก ไม่ว่าเธอจะดวงซวยหรือไม่ มู่หยางก็หงุดหงิดแล้ว"

ลูซิงเจิงยิ้มเล็กน้อย ในรอยยิ้มนี้ดูเหมือนกำลังรอคอย ทำให้แต่รู้สึก
ประหลาดใจมาก

ถึงเสียโยวนั่งรอที่หลังเวทีอยู่นานแล้วก็สังเกตการณ์อยู่นานแล้วด้วย
เช่นกัน ผู้ที่อยู่ในงานตกทายกันง่าย ๆ ถ้าไม่ใช่ 'ไต้ยิ่นชื่อเสียงมานาน' ก็จะเป็น
'ไม่ได้เจอกันนาน' เธออยากจะไปขอลายเซ็น ทั้งอยากเข้าไปทำความรู้จัก
แต่ว่า...

เธอหันหน้าไปทางข้างๆ ก็เห็นมือถือที่มู่หยางทิ้งเอาไว้ ตอนนีหลังเวที
มีเพียงเธอคนเดียว จะหยิบขึ้นมาก็ไม่ค่อยดี จะทิ้งไว้ก็ไม่ค่อยเหมาะ สุดท้าย
ก็แค่แต่ให้มือถือนี้ผูกมัดเอาไว้ไปไหนไม่ได้

"โอลิมปิก"

น้ำเสียงที่คุ้นเคยลอยมา อารุณกลับตัวจนเงาที่ถูกส่งมาก็ลุกขึ้นยืนทันที่
"บ.ก."

ลูซิงเจิงกวาดสายตาไปหลังเวทีด้วยสีหน้าไม่ค่อยพอใจ พลังของ
เทพแห่งความโชคร้ายก็ไม่เท่าไร หลังเวทียังดูปกติไม่มีอะไรเสียหาย

"เธอนั่งอยู่ตรงนี้ตลอดเพื่ออะไร" แต่ลี้ร้องถามถึงเสียโยว "ก่อนหน้านี้
ไม่ใช่เธอว่าจะไปขอลายเซ็นขอถ่ายรูปคู่หรือไง"

ถึงเสียโยวชี้ไปที่มือถือของมู่หยางอย่างน่าสงสาร "ฉันเฝ้ามือถืออยู่ค่ะ"
แต่ลี้หรีตามอง "นี่มันมือถือของมู่หยางไม่ใช่หรอ"

"ใช่ค่ะ" เธอพยักหน้า "เขาออกไปแล้ว เพราะฉะนั้นฉันจึงได้นั่งรออยู่ตรงนี้
ตลอด"

ลูซิงเจิงขมวดคิ้ว "โอลิมปิก ฉันไม่ได้ส่งเธอมาเพื่อให้เธอมานั่งเฝ้า
โทรศัพท์นะ"

ถึงเสียโยวก็ได้แต่เบะปาก เธอรู้แล้วว่าตัวเองจะมายิ่งคลี่แสงความช่วย
แต่มู่หยางออกไปแล้ว เหลือเธอเพียงคนเดียว เธอกียิ่งคลี่นวนไปรอบตัว คนที่

รับคลื่นก็มีแต่ตัวเอง "บ.ก. คะ คุณกับมู่หยางมีเรื่องบาดหมางอะไรกัน ทำไมเขาถึงได้เกลียดคุณนัก คุณก็เกลียดเขามาก"

ลูซิงเฉิงเล็กคิ้วเล็กน้อย "ฉันก็เกลียดเธอ เธอก็เกลียดฉัน เธอว่าเพราะอะไรล่ะ"

ถงเสี่ยวโยวหนึ่งจันไป เธอทำเพื่อรักษางาน พยายามเก็บความไม่พอใจที่มีต่อลูซิงเฉิงไว้อย่างมิดชิด แต่ก็ยังถูกเขารู้จนได้ ถูกต้อง เมื่อก่อนเธอวางลูซิงเฉิงไว้เหมือนเป็นตำนานที่ชื่นชม แต่ตอนนี้ความรู้สึกของเธอที่มีต่อลูซิงเฉิงก็คือชื่นชมและเกลียดชังคู่กันอยู่ ความรู้สึกเกลียดนี้มันพิเศษมาก เพราะความร้ายกาจของลูซิงเฉิงข้างเปิดเผย แต่ต่อให้ความร้ายกาจของเขาทำให้คนและเทพต่างเกลียดก็ยังให้ความรู้สึกเปิดเผย

และที่สำคัญไปกว่านั้นก็คือเขาไม่ได้สนใจอะไรเรื่องพวกนี้ "พวกเธอเป็นสิ่งที่ชีวิตทั่วๆ ไป นอกจากทำอะไรฉันไม่ได้แล้วยังต้องทำตามที่คุณต้องการคนที่เกลียดฉันมีตั้งมากมาย ต่อให้เข้าคิวก็ยังไม่มีความหวังถึงเธอได้"

การเกลียดคนที่อ่อนแอ นั้นง่ายตายและสบายมาก แต่การเกลียดผู้ที่แข็งแกร่งนั้นลำบากมากนัก ความรู้สึกที่ออกมาจากใจมันชัดเจนจนไม่อาจจะเถียงได้ จึงได้แต่ยอมรับกับตัวเองอย่างเงียบๆ ว่าไม่ว่าจะมีความไม่พอใจมากขนาดไหน สุดท้ายก็ได้แต่ย้อนกลับมาทิ่มแทงตัวเอง

จู่ๆ มือถือของมู่หยางก็ดังขึ้น ถงเสี่ยวโยวคว้ามือถือขึ้นมาแล้วถือโอกาสหนีไป "ฉัน...จะเอามือถือไปให้เขา"

ถงเสี่ยวโยวหนีไปอย่างร้อนรน ลูซิงเฉิงออกจากหลังเวทีไปอย่างมีความสุข ทว่าเดินไปสองก้าวก็หยุดชะงัก จู่ๆ ก็มีคนทะลักเข้ามาในงานเลี้ยง แต่เขากลับไม่ใช่จุดศูนย์กลางของงาน

แต่ลืมนองดูด้วยสีหน้าตื่นเต้น "ลูเหยียนจือมาแล้ว เขายังหล่อเหมือนเดิมเลย"

ลูซิงเฉิงหรีตาลงเล็กน้อย ใบหน้าอันหล่อเหลามีความน่ากลัวแทรกขึ้นมา

"อ้อ งั้นเหอ งั้นคุณก็ไปดูสิ"

อย่างไรก็ตามแต่ลี้มีประสบการณ์มาก เขาสัมผัสได้ถึงน้ำเสียงที่ไม่ปกติ
"ถ้าไปแล้วยังกลับมาได้ไหม"

"แน่นอน" ลู่ชิงเฉิงยิ้ม "กลับไปแผนกทำความสะอาด"

แต่ลี้หนึ่งเย็บ ศัตรูของ บ.ก. เยอะแยะเหลือเกิน เป็นผู้ช่วยเขานี้ช่างลำบาก
จริงๆ

ถึงเสียโยวถือโทรศัพท์มือถือมูหยางวิ่งไปทำงาน ที่จริงเธอก็แค่ต้องการ
หาเหตุผลในการหนีจากลู่ชิงเฉิง โดนคนรู้ความในใจเป็นเรื่องที่น่าอับอายมาก
โดนคนรู้ถึงความเกลียดชังก็ทำอะไรไม่ถูก โดยเฉพาะเธอที่มีฐานะต่ำต้อย
แม้กระทั่งความเกลียดชังก็ดูจะเป็นเรื่องน่าขบขัน

เสียงเรียกมือถือหยุดลง ถึงเสียโยวจึงค่อยๆ ลดความรีบร้อนและ
กดดัน ถัดมาก็มีเสียงข้อความวีแชตดังขึ้น เธอก็มหันลงมองหน้าจอมือถือ
โดยอัตโนมัติ

ข้อความบนหน้าจอมือถือทำให้สีหน้าของเธอเปลี่ยนไปทันที เสียงจึงดังขึ้น
ในสมองแล้วก็จะเปิดขึ้นมา ด้วยเกรงว่าจะมีคนมาเห็นเข้าถึงเสียโยวจึงรีบยัด
โทรศัพท์มือถือเข้าไปในกระเป๋าอย่างรีบร้อน แต่กลับลืมว่าวันนี้ตัวเองใส่เดรส
จึงไม่มีที่ที่จะยัดโทรศัพท์มือถือลงไป ยิ่งรีบร้อนก็ยิ่งสับสน เดินกลับหลังอย่าง
โง่งน ไปชนเข้ากับอกแข็งๆ ของคนที่อยู่ทางด้านหลัง

คนคนนั้นยื่นมือมาพยุงแขนของเธออย่างสุภาพ

"ระวัง" เสียงของเขาช่างน่าฟัง ทั้งมันคงและผ่อนคลาย

"ขอโทษด้วยค่ะ ขอบคุณค่ะ" ถึงเสียโยวพยักหน้าหงิกๆ พร้อมกับ
เอามือถือของมูหยางไปซ่อนไว้ทางด้านหลัง

คนคนนั้นอยู่ในชุดกางเกงผ้าต่อที่เป็นเอกลักษณ์ เสื้อสีเทา ก็เป็น
การออกแบบที่เรียบง่ายและดูสะอาดตา ลักษณะเข้ากับใบหน้าที่ยามสง่า

ของเขาเป็นอย่างดี

แตกต่างกับความหล่อเหลาอย่างอวดๆ ของลู่อิงเงิง แล้วก็ไม่เหมือนความร้ายๆ ของมู่หยาง ใบหน้าเขาดูเรียบง่าย ตาชั้นเดียว จมูกโด่ง โกรงหน้าไม่เข้ม ทำให้ใบหน้าดูอ่อนโยนนุ่มละมุน มันเป็นความรู้สึกที่ทำให้คนรู้สึกหลงใหลได้

นี่เธอมาชนเข้ากับลู่อิงเงิงจื้อ

คือนี่หัวใจของถงเสี่ยวโยวถูกกระตุ้นมากเกินไปแล้ว นี่หัวใจเกือบจะหยุดเต้น

ลู่อิงเงิงจื้อเป็นไอ돌ของติไซเนอร์มากมาย เขาโด่งดังตั้งแต่อายุน้อย ได้รับการขนานนามว่าเป็นติไซเนอร์มือทอง ได้รับรางวัลระดับโลกมากมาย อายุยังน้อยก็สามารถสร้างแบรนด์ของตัวเองที่ชื่อ 'เหยียนเก๋อ' ทั้งยังมีอิทธิพลกับโลกไม่น้อยและยอดขายก็ไม่ด้อย หลายครั้งที่ถงเสี่ยวโยวอดหลับอดนอนเพื่อจะดูแฟชั่นวีคของทั้งปารีสและนิวยอร์กที่กลายเป็นงานเดินแฟชั่นของ 'เหยียนเก๋อ'

ประโยคทักทายที่เรียนรู้มานานในที่สุดก็ได้พูดออกไป "ไฉนชื่อเสียงคุณมานานแล้ว"

ลู่อิงเงิงจื้อยิ้มน้อยๆ "ผมก็ได้ยินชื่อเสียงคุณมานานแล้ว"

ถงเสี่ยวโยวถึงกับตะลึง ไอ돌ของเธอพูดกับเธอว่า "ไฉนชื่อเสียงคุณมานานแล้ว"

"Excuse me?"

ไม่ว่าใครตะโกนขึ้นมาเรียกเขา ลู่อิงเงิงจื้อใช้สองนิ้วปาดไปที่หว่างคิ้วของเธออย่างเท่าๆ แล้วก็หันหลังจากไป

ถงเสี่ยวโยวรู้สึกว้าวหาทั้งสองข้างอ่อนแรง ฝ่ามือเต็มไปด้วยเหงื่อ จนกระทั่งลู่อิงเงิงจื้อเดินไปไกลแล้วเธอถึงได้สติกลับมา จะตามไปก็ไม่ทันแล้ว เมื่อถึงกับลืมนึกที่จะขอลายเซ็นเขา

"อย่าตื่นเต้นไป ที่บอกไฉนชื่อเสียงมานานก็เพราะว่าลู่อิงเงิงจื้อเห็นเธอ

ในการแข่งขันรายการ 'สถานีถัดไป รันเวย์' " เมื่อเทียบกับลู่อื่นๆ แล้ว น้ำเสียงของมู่หยางทั้งร้ายกาจและสารเลว และทำให้เธอตกใจจนหัวใจเต้นแรง ไม่รู้เลยว่าเขามาตั้งแต่เมื่อไหร่

ถงเสี่ยวโยวรู้สึกผิด หันหลังกลับไปก้มหน้าย่นิ่ง ส่งมือถือให้กับมู่หยาง แล้วก็พูดติดอ่างออกมา "มือ...มือถือของคุณดัง ฉัน...ฉันเลยเอามาให้คุณ"

หลายครั้งแล้วที่มู่หยางยิงกระสุนแล้วเหมือนจมลงใต้ทะเลลึก รู้สึกไม่สะใจ เขารับมือถือมาโดยไม่คิดจะดู เร่งเธอด้วยน้ำเสียงที่ไม่ดีนัก "พิธีมอบรางวัล กำลังจะเริ่มแล้ว ยังจะมาโอ้อ้ออีก"

ถงเสี่ยวโยวเดินตามมู่หยางไป การแทรกเข้ามาเล็กๆ ของลู่อื่นๆ ใจได้จบลงแล้ว ในสมองของเธอก็กลับมาสับสนอีก เดินขึ้นไปบนเวทีที่ยังไม่ได้สติเท่าไร ยิ่งดีที่เธอเป็นเพียงแค่ผู้เชิญรางวัล เพียงแค่ส่งถ้วยรางวัลขึ้นไป บนเวทีให้กับแขกผู้ได้รับรางวัลก็เสร็จแล้ว รางวัลก่อนหน้านี้ก็ราบรื่น ในที่สุดก็มาถึงรางวัลสุดท้ายซึ่งเป็นรางวัลใหญ่รางวัลสำคัญของงานเลี้ยงฉลองประจำปี

"ผู้ว่าการแพชั่นประจำปี" พอมู่หยางอ่านชื่อรางวัลที่สำคัญนี้ ด้านล่างเวทีก็ให้ร้องขึ้นมา เขาถือซองจดหมายอย่างมีลูกเล่น ทำให้บรรยากาศในงานตึกคึกขื่นมาถึงจุดสูงสุด

"ขอเชิญแขกผู้เชิญรางวัล ซึ่งได้รับรางวัลเจ้าหญิงแสนสวยในคืนนี้ คุณเวินซี"

เมื่อได้ยินมู่หยางขานชื่อเวินซีออกมา ถงเสี่ยวโยวก็ได้แต่ยกไหล่แล้ว กลืนน้ำลายลงไปในท้องในใจให้หนึ่งเข้าไว้ หนึ่งเข้าไว้

วันนี้เวินซีอยู่ในชุดราตรีชายาวเก๋ดีสีเงิน บนศีรษะก็มีมงกุฎที่ได้รับมา ในคืนนี้ ดาราสาวมากมายเป็นเพียงตัวประกอบให้กับเธอ เธอเดินขึ้นเวทีอย่างงดงามไปหยิบซองจดหมายจากมือนมู่หยางด้วยสีหน้าที่นิ่งสนิทแล้วเดินมาอยู่ข้างๆ ถงเสี่ยวโยว

กลิ่นน้ำหอมจากตัวเธอเข้มข้นจนจัดแต่น่าหลงใหล ถึงเสียโยโย่ได้กลิ่น ก็เริ่มรู้สึกเวียนหัว

เวินชีเปิดซองจดหมายออก หยิบการ์ดสีแดงออกมา พุดชื่อสองคน ใส่ไมโครโฟน "ผู้ได้รับการคัดเลือก ลู่ชิงเฉิง ลู่เหยียนจื่อ"

ด้วยเหตุนี้บุคคลที่มีความสำคัญสองคนจึงต้องขึ้นเวทีเพื่อแย่งชิง ผู้คนที่อยู่ด้านล่างเวทีก็ตื่นเต้นมากขึ้นไปอีก แสงแฟลชจากกล้องของนักข่าวติดตามทุกย่างก้าวของทั้งสองคนที่เดินขึ้นไปบนเวที หมุนไปหมุนมาจนทำให้ถึงเสียโยโย่ เกิดความรู้สึกคลื่นไส้

ลู่ชิงเฉิงและลู่เหยียนจื่อเดินตามกันขึ้นมabenเวทีแล้วยืนอยู่ด้านข้างของธงเสียโยโย่ทั้งสองข้าง

เธอปรายตาเหลือบมองลู่ชิงเฉิง สายตาก็กวาดไปยังเวินชีและมู่หยาง เธอเห็นมู่หยางกับเวินชีมองตากันอย่างชัดเจน สมองก็ย้อนคิดไปถึงข้อความวีแชตที่เห็นอย่างไม่อาจจะควบคุมตัวเองได้

ทำไมเธอต้องดูหน้าจอ

ทำไมข้อความถึงได้แสดงขึ้นมาบนหน้าจอ

ต่อไปถ้ามีคนบังคับให้เธอมองโทรศัพท์มือถือ เธอก็จะควักลูกตาออกมา ไม่มองมันอย่างเด็ดขาด

เมื่อเทียบกับธงเสียโยโย่ที่กำลังจะสติแตก คนอื่นๆ ที่อยู่บนเวทีดูจะสบายๆ เวินชีพุดกับลู่ชิงเฉิงและลู่เหยียนจื่ออย่างทะเล้นพร้อมกับถือการ์ดโบกไปมา "ตื่นเต้นไหม"

ลู่เหยียนจื่อยิ้มพร้อมกับส่ายหน้า ลู่ชิงเฉิงยิ้มพร้อมพุดกับเธอว่า "คำตอบอยู่ในมือของแฟนผม ผมจะตื่นเต้นอะไรอีก"

เมื่อพุดประโยคนี้ออกมา คนที่ตื่นเต้นที่สุดกลับเป็นธงเสียโยโย่ มือที่ถือถ้วยรางวัลก็เริ่มสั่นขึ้นมา

เวินชียิ้มอย่างอ่อนโยน หยิบการ์ดใบนั้นขึ้นมาแล้วย่อตัวเล็กน้อย

ประกาศผ่านไมโครโฟนอย่างเป็นทางการ "ผู้ที่ได้รับรางวัลผู้นำวงการแฟชั่นทำให้เกิดความมหัศจรรย์ในวงการแฟชั่นมากมายหลายครั้ง เขาก็คือ...ลูชิงเฉิง"

ท่ามกลางเสียงโห่ร้อง ลูชิงเฉิงเดินขึ้นมาข้างหน้าจับมือของเวินซี ทั้งสองโอบกอดแสดงความยินดีต่อกันอย่างสนิทสนม แสดงความรักกันบนเวทีแบบนี้ทำเอาถั่งเสียวโยวรู้สึกบาคตา เธอไม่อาจจะมองตรงๆ ได้ จึงได้แต่ยกขาที่แข็งแรงเหมือนกับเครื่องจักรเดินออกไปหาลูชิงเฉิง

ลูชิงเฉิงกับเวินซียิ้มน้อยๆ ก่อนที่จะแยกออกจากกัน ลูเหยียนจือเดินเข้าไปแสดงความยินดีกับลูชิงเฉิงอย่างใจกว้าง "ยินดีด้วยครับ"

"ขอบคุณครับ" ลูชิงเฉิงรับคำยินดีอย่างไม่เกรงใจเลยสักนิด แล้วก็ไม่รู้สึกราวจะต้องถ่อมตน "รางวัลสุดยอดดีไซเนอร์เหมาะสมกับคุณมากกว่า"

"พ่อผมก็บอกอย่างนี้เหมือนกัน" ลูเหยียนจือพูดยิ้มๆ

ลูชิงเฉิงแหวดวูปไหว ลุ่มลึกขึ้น

ลูเหยียนจือดึงมือกลับและหันหลังกลับไปอย่างสุภาพ ชนกับถั่งเสียวโยวเป็นครั้งที่สองโดยไม่ทันได้ดู ซึ่งแตกต่างกับครั้งแรก ก็คือครั้งแรกเธอไม่ได้ถูกชนจนล้ม ครั้งนี้ไม่เพียงแต่ล้มลง ช้ำยังทำด้วยรางวัลลอยออกไปอีกด้วย

ขณะที่หน้าคว่ำลงไปกับพื้น เธอก็คิดว่าในที่สุดคืนนี้เธอก็ไม่ได้ทำให้ลูชิงเฉิงผิดหวัง แน่หนอนว่าถ้าด้วยรางวัลนี้ไม่ใช่ของเขา บางทีด้วยรางวัลอาจจะกระแทกโดนหัวของมู่หยาง ลูชิงเฉิงก็คงจะปรบมือและขึ้นเงินเดือนเลื่อนตำแหน่งให้เธอ เพียงแต่เธอใช้ด้วยรางวัลของลูชิงเฉิงทำร้ายมู่หยาง

เกิดความโกลาหลไปทั้งงาน

ส่วนจะวุ่นวายขนาดไหน ถั่งเสียวโยวที่หน้าคว่ำอยู่นั้นไม่รู้ เธอได้ยินเสียงกริ๊ดร้องที่สับสน เสียงนั้นดูเหมือนจะเป็นเสียงของเวินซี ตามมาด้วยคนด้านล่างเวทีเริ่มจะโห่เรียกรถฉุกเฉิน นักข่าวถ่ายรูปกันอย่างบ้าคลั่ง

ครั้งนี้ต้องตายແห่งๆ ถั่งเสียวโยวคิดเช่นนั้น แม้แต่ความกล้าที่จะลุกขึ้นมา

ก็ยังไม่มี

แต่อย่างไรเสียมู่หยางก็ยังคงเป็นวัยรุ่นที่มีพลังกำลัง ขนาดโดนถ้วยรางวัล
กระแทกเข้าให้ เขายังไม่โหและเดินเข้ามาคิดบัญชีกับถงเสียโยวอย่างเอาเรื่อง

"เธอตั้งใจใช่ไหม" ท่าทางของเขาไม่โหเหมือนกับเด็กที่ถูกทำร้ายแล้ว
วิ่งไปฟ้องครู ใบหน้าหล่อชาวตอนนี่แดงไปถึงหู

"ไม่...ใช่..." ถงเสียโยวพูดออกมาด้วยความยากลำบาก ถ้าเธอเจตนา
ล่ะก็ เธอยอมทำร้ายตัวเองยังจะดีกว่าทำร้ายบุคคลสำคัญต่างๆ บนเวทีนี้เสียอีก

"ซิกของพวกคุณช่างมีแต่คนที่มีความสามารถ ถึงกับเอาคนที่ได้
ศูนย์ห้าตัวมาเป็นผู้เชิญรางวัล สมอลยายนั่นไม่มีปัญญะทำงานอะไร
นอกจากกินดื่มปลดทุกซิกแล้วเข้าใจไหม" มือข้างหนึ่งของมู่หยางกุมที่ศีรษะ
อีกข้างชี้ไปที่ลูซิงเจิง เขาระทึบเท่าบนเวทีแบบเด็กๆ

ลูซิงเจิงขมวดคิ้ว ถูต้อง เขาต้องการให้เทพแห่งความโชคร้ายนี้สร้าง
ความวุ่นวายสักหน่อย แต่ก็ต้องไม่เกี่ยวกับตัวเขาเอง เว้นชี้เห็นเขาขมวดคิ้วอย่าง
ไม่พอใจจึงเดินไปดึงแขนเสื้อเขา พูดด้วยเสียงทุ้มต่ำว่า "นักข่าวกำลังดูอยู่นะ"

สไตล์การทำงานของลูซิงเจิงก็คือทำให้ดียิ่งขึ้น ส่วนจะช่วยเหลือนั้น
ไม่มีทาง ในที่สาธารณะเขาไม่มีทางที่จะทำเรื่องที่เสียผลประโยชน์อย่าง
การทะเลาะกับมู่หยาง แต่วันนี้เขากลับสนใจ

"การแข่งขันในรายการ 'สถานียัดไป รันเวย์' ใหม่นี้ ขอโทษนะ การแข่งขัน
ที่ไม่ได้จัดโดยมืออาชีพผมดูไปครั้งเดียว ครั้งที่เธอได้ศูนย์คะแนน ดีไซน์เนอร์
คนแรกออกแบบกระโปรงจีบรอบ พูดกันตามตรงนั่นเป็นครั้งแรกที่ผมเห็น
กระโปรงที่ยับขนาดนั้น ผมเข้าใจว่าเขาคิดว่าจีบกระโปรงจะแสดงถึงดอกบัว
ที่กำลังจะเบ่งบานตามหัวข้อนั้น แต่กระโปรงนั้นดูเหมือนกระดาดหิขุที่ใช้
สั่งซื้อมากแล้วมากกว่า ชุดที่สองยิ่งเด็ดกว่า สวมชุดที่เต็มไปด้วยดอกไม้ออกมา
ยังดีกว่าหัวข้อของพวกคุณคือเบ่งบานไม่ใช่มหาสมุทร ไม่อย่างนั้นคงแบก

ปลาฉลามออกมา ยิ่งไปกว่านั้นการออกแบบชุดนี้ก็ลอกเลียนแบบชุดโอด์กูตูร์ของราฟ ซิมส์* เมื่อปีที่แล้ว คณะกรรมการมีอาชีพของพวกคุณที่เชิญมาดูไม่ออกเลยหรือไง

ต้องขอโทษที่สมองผมไม่สามารถบรรจุของที่ไร้สนิยมไว้ได้มากมาย ผมจำไม่ได้แล้วว่าชุดที่สามคืออะไร จำได้แค่เพียงว่านางแบบถือกล่องรัสเซียออกมา ในหุ้มนกก็ได้ยินเสียงเพลง 'Moscow nights'** เสียตายนางแบบไม่ได้สวมผ้าโพกหัว แล้วก็เอากลูกเจี๊ยกไปไว้ข้างตัวเธอหลายๆ ตัว"

ท่ามกลางสายตาของผู้คนมากมาย น้ำเสียงของลูซิงเงิงก็อ่อนโยนลง รวากับกำลังแสดงความคิดเห็นของตัวเองเท่านั้น "นี่เป็นเพียงแค่รายการบันเทิงทั่วไปเท่านั้น ก็คิดว่าตัวเองจะเข้ามาในวงการแฟชั่นแล้วสามารถชี้ทิศทางได้หรอก ในรายการคุณพูดถึงชุด Robe Mondrian ของ อีฟส์ แซงต์ โลรองต์*** แต่คุณกลับไม่ทราบว่ายี่ห้อแบรนด์ของดีไซเนอร์ผู้มีพรสวรรค์ท่านนี้ที่ได้จากปีต โมนเดรียน**** คือสไตล์รูปธรรมไม่ใช่นามธรรม ถ้าไม่ใช่เพราะคุณมีพ่อเป็นดาราตัวพ่อ ผมไม่รู้จักจริงๆ ว่าจะมีใครให้คุณมาเป็นพิธีกรรายการแฟชั่น

รายการบันเทิงสามารถเอาของที่ธรรมดาไม่มีคุณค่ามาทำให้คนชื่นชอบได้ ทำให้คนไม่รู้ไม่อาจแบ่งแยกของดีกับไม่ดีได้ แต่สุดท้ายสิ่งที่เหลืออยู่ก็มีเพียงศิลปะ"

เขาพูดอย่างลื่นไหลครั้งเดียวจบ ถึงเสียโยวยังพอบูอยู่ที่ยืนเหมือนกับท่ากราบที่ได้มาตรฐาน ได้แต่หวังว่าตัวเองจะหายตัวไปจากที่ตรงนี้ในขณะที่ลูซิงเงิงกำลังดึงดูดความสนใจของทุกคนอยู่

รองเท้านางสาวผู้ชายที่สวยงามคู่หนึ่งปรากฏขึ้นในระยะสายตา ห้าเซนติเมตรของเธอ นี่ก็คือสินค้าตัวใหม่ล่าสุดของเหยียนเก้อ จากนั้นก็

* ราฟ ซิมส์ คือนักออกแบบแฟชั่นชาวเบลเยียม เริ่มต้นจากการออกแบบเฟอร์นิเจอร์ Simons เปิดตัวแบรนด์เสื้อผ้าบุรุษในปี 1995

** Moscow nights คือเพลงที่มีชื่อเสียงของรัสเซีย เนื้อเพลงพูดถึงช่วงฤดูร้อนในกรุงมอสโก

*** อีฟส์ แซงต์ โลรองต์ คือดีไซเนอร์ชื่อดังชาวฝรั่งเศส

**** ปีต โมนเดรียน คือจิตรกรชาวดัตช์

ตามมาด้วยน้ำเสียงที่แสดงถึงความห่วงใย "คุณลุกขึ้นมาไหวไหม"

ถงเสี่ยวโยรู้สึกละอายใจขึ้นมา เหมือนกับมีอะไรบางอย่างร้อนๆ กำลังจะไหลออกมาโดยที่ไม่อาจจะควบคุมได้ เธอพยายามจะเงยหน้าขึ้นมอง ลู่เหยียนจื่อที่นั่งอยู่ๆ ลงข้างตัวเธอ ดวงตาดำลึกของลู่เหยียนจื่อส่องประกายวิบวับ คิ้วที่สวยงามคูนั่นเลิกขึ้นสูง ทว่าเธอกลับมีอะไรบางอย่างที่ทำให้เขาตกใจอย่างมาก

"คุณเลือดกำเดาไหล"

ถงเสี่ยวโยยกมือขึ้นสัมผัสเลือดสีแดงสดเต็มมือ นี่เธอซวยสะเทือนฟ้าดินเลยเธอ

"ถงเสี่ยวโยว" จู่ๆ ลู่ชิงเฉิงก็เรียกเธอ ถงเสี่ยวโยไม่ได้สนใจอย่างอื่น รีบลุกขึ้นด้วยความรวดเร็ว สองมือปิดอยู่ที่จมูก เลือดสีแดงสดไหลออกมาตามร่องนิ้ว แม้ว่าในชีวิตของเธอจะไม่เคยมีครั้งไหนที่ขายหน้าได้เท่ากับครั้งนี้ แต่ลู่ชิงเฉิงก็ไม่ได้เห็นใจเลยแม้แต่น้อย เขามองมู่หยางด้วยสายตาเย็นชาแล้วก็หันไปมองลู่เหยียนจื่อ ยกมูมปากขึ้นแล้วปล่อยหมัดสุดท้าย "ส่งตีไซเนอร์แบบนี้ไปร่วมรายการแบบนี้ก็เกินจะพอ"

ไม่เสียทีที่เป็นลู่ชิงเฉิง ใช้คนที่เกลียดไปทำร้ายคนที่เกลียด กระสุนนัดเดียวได้นกสองตัวแบบนี้เขาทำได้หมดจดงดงามจริงๆ

ถงเสี่ยวโยยืนอยู่ท่ามกลางแสงไฟระยิบระยับ ทั้งเลือดและน้ำตาอุ่นก็ไหลร่วงหล่นลงมา

เธอไม่เคยมีความเจ็บแค้นมากขนาดนี้ มากมายจนจะทำให้หัวใจปริแตกออกมา แล้วตรึงรอยปริแตกนั้นก็เป็นแผลเหวอะหวะที่เจ็บปวดยิ่งนัก

ไม่ว่าไม่เคยผิดพลาดมาก่อน และไม่เคยชินที่จะทำตัวต่ำต้อย แต่ตอนที่ศักดิ์ศรีถูกเหยียบย่ำก็ยังคงรู้สึกเจ็บปวด บาดเจ็บ ทรมาน และเกลียดชัง

เกลียดจังอะไรละ เกลียดที่ลูซิงเงิงให้เธอไปเข้าร่วมการแข่งขันแล้วถูกคนทั้งโลกหัวเราะเยาะ หรือเกลียดที่ลูซิงเงิงไม่สนใจดีไซ์นของเธอเลยสักนิด หรือเพราะตอนที่เธอขายชี้น้ำอย่างที่สุดเขาก็ไม่ได้เมตตาทราณี โยนเธอไว้ท่ามกลางความยากลำบากเหมือนกับการทิ้งกระดาศที่ไร้ค่า แต่ก็เหมือนกับไม่ใช่เพราะลูซิงเงิงทั้งหมด ทว่าที่จริงแล้วที่เธอเกลียดก็คือตัวเอownนั้นแหละ

เกลียดที่ตัวเองทำอะไรไม่ได้ เกลียดตัวเองที่ต่ำต้อยสมควรโดนดูถูก เกลียดที่ตัวเองล้มแล้วยังเลือดกำเดาไหลอีก แม้แต่ความหมายของการดำรงชีวิตอยู่บนโลกใบนี้ก็เกลียดไปหมดทุกอย่าง

ภาพแผ่นหลังของลูซิงเงิงที่เดินจากไปไม่ชัดเจน เสียอีกที่กึกกรึกโครมรอบๆ ก็ค่อยๆ หดไป รวากับทุกคนและทุกเรื่องไม่ได้เกี่ยวข้องอะไรกับเธอเลย จำได้รางๆ แต่เพียงว่ามุ่งหยาบๆ ไปโรงพยาบาล เวินซีปlobalใจเธอว่าไม่เป็นไร ลูเหยียนจือยื่นนามบัตรให้เธอหนึ่งใบ ส่วนเลือดกำเดาหยุดได้ยังไง เธอออกมาจากงานได้ยังไง แล้วมานั่งดื่มเหล้าที่ริมแม่น้ำได้ยังไง สิ่งเหล่านี้เธอจำไม่ได้เลยแม้แต่นิด

จำไม่ได้แล้วยังไง สำคัญนักหรือไง เอะๆ ใส่หัวไปให้หมดเลย

"หมดแก้ว!" ถงเสี่ยวโยวเดินโซซัดโซเซอยู่ริมแม่น้ำ ยกแก้วขึ้นดื่มกับพระจันทร์ ลมริมแม่น้ำนี้ช่างเย็นสบายจริงๆ พัดมาให้เธอรู้สึกสดชื่น

เมื่องในยามค่ำคืนสว่างด้วยแสงไฟสีส้มสว่างไสว ก็เหมือนกับกองไฟในหัวใจของเธอที่ก่อนหน้านี้เคยจะมอดหมด ้วยุ่น ความฝัน หรือวันข้างหน้า ทุกๆ เรื่องก็เป็นแรงใจที่ทำให้ไม่เคยรู้สึกเหนื่อยล้า รวากับกองไฟนี้จะสามารถนำทางในเส้นทางมืดมิดให้ได้โดยไม่ต้องหวาดกลัวอะไร แต่เส้นทางของชีวิตนั้นยาวไกล เดินไปเรื่อยๆ แสงไฟนี้ก็ค่อยๆ มอดลง ความมืดมิดที่รูกคืบก็ค่อยๆ กัดกินความกล้าหาญที่มีอยู่ให้หมดสิ้น แม้แต่ตัวเองที่ถือคบเพลิงวิ่งไปนั้น ก็กลายเป็นคนแปลกหน้า สุดท้ายการเยาะเย้ยก็เป็นเพียงวิธีเดียวที่ทำให้

ระลึกถึงการมีอยู่ของตัวเอง

"ยอมแพ้ซะเถอะ จะดูซิว่าแก้ไขชีวิตยังไง วิ่งตามการออกแบบมันจะมีความหมายอะไร" เธอพูดกับตัวเองพร้อมกับตีแผ่เหล่าขวดสุดท้ายจนหมด แล้วจู่ๆ ก็เข้าใจอะไรบางอย่างขึ้นมา จริงสิ บนโลกนี้ไม่มีอุปสรรคอะไรที่ข้ามไปไม่ได้ เพียงแต่จะข้ามมันไปได้ยังไง มีเพียงคนที่เคยผ่านมาแล้วถึงจะเข้าใจ

เธอยังจำความตื่นตะลึงในปีที่เธออายุสิบหกได้ ชุตราตรีชายยาวหางปลาที่เป็นลายเส้นชุดนั้นออกแบบเป็นชุดเกาะอกอย่างบ้าบิ่น ลายปักนูนทำให้ละเอียดมาก ด้านหลังออกแบบโดยใช้ผ้าแก้วอแกนดี้* ทำให้เหมือนมีปีกสองข้างที่แสนเบา เธอมองอย่างหลงใหลและน้ำตาก็ไหลออกมาอย่างกลั้นไว้ไม่อยู่

และในขณะนั้นเองเธอก็เข้าใจความหมายที่แท้จริงของการออกแบบ นั่นก็คือความปรารถนา ดีไซน์เนอร์นำความงดงามมาให้จับต้องได้ สร้างสรรค์เพื่อให้คนต้องการครอบครองความปรารถนา แพชั่นไม่ใช่เรื่องอะไรที่ดูสูงส่ง ลึกลับ ผู้คนอยากจะสวมเสื้อผ้าอะไร สิ่งนั้นก็คือแพชั่น เพียงแต่สิบปีนี้การออกแบบของเธอไม่เคยเป็นความปรารถนาของใคร สิ่งที่เราวิ่งไล่ตามทั้งหมดนี้มันไม่มีความหมายอะไร

ถงเสี่ยวโยลุกขึ้นตัวโงนเงน ผิวหน้าอันสงบและล้าลึกของแม่น้ำสะท้อนดวงดาวเล็กๆ ถ้าจะพูดว่าอะไรที่เจ็บปวดมากกว่าการละทิ้ง นั่นก็คือความสงบนิ่งในตอนที่เราทุกข์ทรมานจนไม่อยากจะมีชีวิตอยู่อย่างที่สุด โลกใบนี้ก็ยังคงเย็นชาและเงียบสงัด ไม่มีใครเข้าใจความเจ็บปวดของเธอ ดวงดาวยามค่ำคืนก็ไม่คิดจะกะพริบให้กับเธอเลยสักครั้ง เธอก็เหมือนการดำรงอยู่ที่มีหรือไม่มีก็ได้ ไม่สิ ทำไมเธอถึงใช้คำว่าเหมือน เธอใช่เลยแหละ

ถงเสี่ยวโยวกขวดเหล้าขึ้นแล้วตะโกนไปที่ต้นไม้ของอีกฝั่งแม่น้ำ "ถงเสี่ยวโย เธอมันก็แค่อยายโง่"

* ผ้าแก้วอแกนดี้ คือผ้าไหมเทียมชนิดหนึ่ง ทำจากโพลีเอสเตอร์ เนื้อผ้าเป็นมันเงา

"ฟรีด" เสียงหัวเราะเย็นๆ ทำเอาหงส์เยียวโยตจิตใจจนเกือบจะหายใจไม่ทัน เธอเบิกตาโตมองไปรอบๆ ไม่ไกลจากเขื่อนกันน้ำมีคนตีมเหล็กตากลมอยู่ สายลมยามค่ำคือนำพาเรื่องกลุ้มใจบนโลกเข้ามา พัดจนโรคมบนหน้าผากของเขาขยับ ใบหน้าด้านข้างแสดงให้เห็นถึงความเดียวดายหลายส่วน

"คุณหัวเราะอะไร" หงส์เยียวโยนขวดเหล้าทิ้งไปอย่างหงุดหงิด เช็ดหน้าแล้วก้าวเดินเข้าไปหา วันนี้แม้กระทั่งคนพเนจรก็ยังหัวเราะเยาะเธอ

คนคนนั้นหันหน้ากลับมา หงส์เยียวโยเดินไปเพียงครึ่งทางก็ถึงกับเข่าอ่อนจนเกือบจะคุกเข่าลงไปที่พื้น "บอ...บ.ก."

ลูซิงเงิงมองเห็นเธอก็กวักขวดเหล้าขึ้นให้กับเธอแล้วย้ม ดวงตาคู่นั้นของเขาสว่างไสวเหลือเกิน ยิ้มอย่างอบอุ่นและมีเสน่ห์ แตกต่างกับไม่กี่ชั่วโมงที่แล้วราวกับเป็นคนละคน หงส์เยียวโยรู้สึกว่ามันไม่ค่อยปกติ "บ.ก. คุณดื่มมาแล้วใช่ไหม"

"ใช่แล้ว" ลูซิงเงิงกวักมือเรียกเธอด้วยท่าทางที่มีความสุขมากเหลือเกิน

เมื่อแอลกอฮอล์เข้าเส้นเลือด ศัตรูต้องมาเจอกัน หงส์เยียวโยโมโหเลือดขึ้นหน้าเดินอืดๆ เข้าไปหา เธอประเมินสถานการณ์อย่างรวดเร็ว ทั่วทั้งบริเวณมีเพียงพวกเขาสองคน นี่เป็นโอกาสที่เธอจะสามารถหลบลูซิงเงิงตกแม่น้ำซึ่งไม่มีใครรู้แน่นอน เมื่อคิดได้ดังนี้ดวงตาทั้งสองของเธอก็เปล่งประกายขึ้นมา เธอเดินเข้าไปหาด้วยความยินดี ตรรกะที่ว่าทำไมลูซิงเงิงถึงมาอยู่ที่นี่ แล้วทำไมถึงมาตีมเหล้า เธอโยนมันไว้ข้างหลังไม่ไปสนใจ

ขณะนี้ในหัวของหงส์เยียวโยมีเพียงคำว่าล้างแค้นให้สาสม!

ในเมื่อตัวเธอก็จะบอกกลางการตีไซ้แล้ว ไม่ต้องมาทนแบกรับอารมณ์มากมาย สู้คิดบัญชีให้หมด การกระทำเร็วกว่าความคิด หงส์เยียวโยก้าวยาวๆ รวบรวมกำลังจนเพียงพอแล้วก็พุ่งออกไป

ลูซิงเงิงที่กำลังตีมเหล้าสัมผัสได้ว่าลมที่ผ่านข้างหูมีรังสีอำมหิตออกมา

เสียงพุ่งดั่งขึ้น ในที่สุดผิวน้ำอันเจียบสงบก็ถูกทำลายลง ดงเสี่ยวโยวรู้สึกพอใจมาก ในที่สุดโลกก็ตอบรับความทุกข์ทรมานของเธอบ้าง เพียงแต่...

"โอลิมปิก"

"หืม?"

"เธอจะโดดแม่น้ำทำไม"

"หา?"

ลูซิงเจิงตี้มเหล้ามาแล้ว แต่ดงเสี่ยวโยวมากกว่าเธออีก อย่าว่าแต่ผลึกเขาตกลงไปเลย แม้แต่ตำแหน่งของลูซิงเจิงเธอก็ยังตาลาย หุ่นหุ่นพุ่งลงไปในแม่น้ำ ยังกดีที่น้ำตื้น เธอเปียกไปทั้งตัวสลักน้ำเข้าไปเต็มท้องเหมือนกับลูกหมาตกน้ำที่กำลังขึ้นมานับฝั่ง

"อื..." ดงเสี่ยวโยวสร้างเมฆไปกว่าครึ่ง

ลูซิงเจิงก้มหน้ามองดูดงเสี่ยวโยวที่กำลังบ่นพึมพำแล้วถามขึ้นด้วยความสงสัยว่า "คิดลั่นเพราะเสียหน้าหรือ"

นิ่งๆ เจียบๆ เข้าไว้ เธอจะอธิบายการทำร้ายคนไม่สำเร็จได้ยังไง

"คราวหน้าจะฆ่าตัวตายก็ไปโดดทะเล ถ้าตายที่นี้จะลอยขึ้นมาติดฝั่ง เธอไปตายเจียบๆ อย่าทำให้คนอื่นเขาตกใจ"

ดงเสี่ยวโยวยังคงนิ่งเจียบต่อไปเพราะไม่สามารถจะตอบโต้อะไรได้ ใครใช้ให้เธอดวงซวย ชั่วชีวิตนี้คิดจะทำเรื่องไม่ดีก็ยังย้อนกลับมาทำร้ายตัวเอง

เธอลุกขึ้นยืนสะบัดน้ำออก เดินขึ้นไปข้างหน้าโดยไม่พูดอะไร ลูซิงเจิงกลับเรียกเธอไว้ "นี่ วันนี้ยังจะดื่มเหล้าอีกไหม"

ดงเสี่ยวโยวชะงักฝีเท้าหันกลับไปมองเขา พูดด้วยน้ำเสียงเคียดแค้นว่า "ดื่มเสร็จแล้วฉันก็จะไปทำลายซิก"

ลูซิงเจิงตี้มเหล้าจนหน้าแดง หัวเราะเหมือนกับเด็กเล็กๆ "งั้นเธอมาดื่มกับฉันสิ"

ดงเสี่ยวโยวคิดว่าตัวเองต้องสมองกระตบกระเทือนเพราะกระโดดแม่น้ำ

แน่ๆ ถึงได้เกิดภาพหลอน นี่คือลูชิงเฉิงโดนของไซ้ไหม

เบอเรอกิงก้า คือวอดก้าของแท่งผลิตในรัสเซีย ถงเสี่ยวโยวถือไว้ในมือ
ทั้งขวด การทำดื่มเหล้าอย่างกับชนเผ่าแบบนี้ เธอดื่มเสร็จแล้วจะลุกขึ้นมา
ไหวไหม ทว่าไม่ได้มีเวลาให้เธอได้ล้มเล ลูชิงเฉิงก็ชนแก้วกับเธอ "ดื่ม"

เหล้าเป็นยาสารภาพความจริงที่ดีที่สุด หากไม่ได้ผล นั่นก็แปลว่า
ดื่มไม่เยอะไม่หนักพอ เหมือนกับตอนที่เหล่าชาวต๋องไปในห้อง ถงเสี่ยวโยว
ก็เริ่มจะลอยแล้ว

"ลูชิงเฉิง คุณมันมีอะไรเจ๋งนัก คุณมันก็แค่ดวงดีเท่านั้นเอง คุณเก่งกาจ
มากแล้วทำไมฉันถึงได้ศูนย์มาห้าตัวอีก นั่นมันก็แค่เรื่องโกหก โชคของคุณ
เมื่อมาถึงฉันแล้วก็ 'ไซ้-ไม่-ได้' เธอพูดด้วยความอึดอัดในใจ "ฉันก็คือคนที่
ดวงชงกับคุณ"

"ฉันฟังดูอย่างนั้นหรือ" ลูชิงเฉิงพูดอย่างเยาะๆ "นั่นเพราะฉันเป็น
คนที่มีความสามารถเหนือใคร พรสวรรค์โดดเด่นส่องประกายออกมา เป็นเรื่องที่
สมควรแล้ว"

ยังดีที่ทั้งสองคนดื่มกันจนเมาแล้ว เขาต่ำช้าขนาดนี้ ถงเสี่ยวโยวก็ได้แต่
ต้องทนแล้ว "ถ้าคุณเก่งนัก รู้ว่าจะอะไรจะดัง แล้วทำไมถึงไม่เป็นดีไซเนอร์ซะเอง"

"ดีไซเนอร์?" ลูชิงเฉิงเงยหน้าหัวเราะเสียงดัง ปลายคางที่สวยงามนั้น
ยกขึ้นสูงมาก "ฉันจะไปเป็นดีไซเนอร์ทำไม ฉันไม่ต้องทำอะไรก็มีทุกอย่าง
ดีไซเนอร์ทุกคนก็ต้องเดินตามหลังฉัน ฟังบัญชาของฉัน ฉันบอกว่าใครดี
คนนั้นก็ดัง ฮ่าๆ ดีไซเนอร์จะไปมีดีอะไร"

ถงเสี่ยวโยวไม่รู้เลยว่าทำไมวันนี้ลูชิงเฉิงถึงได้ดื่มจนเป็นแบบนี้ แต่ที่แน่ๆ
ก็คือเขาดื่มเข้าไปมาก แล้วก็ดื่มจนบ้า ส่วนเธอก็ดื่มจนได้ที่แล้วเหมือนกัน
"คุณร้ายกาจขนาดนี้ ถ้าแน่จริงก็แบ่งไซ้ให้ฉันสิ"

ลูชิงเฉิงอึ้งไป เอียงคอหันไปมองถงเสี่ยวโยว ยื่นมือไปหยิกแก้มของเธอ

นวดไปมาพักใหญ่จึงถอนหายใจออกมา "ก็ได้ แบ่งโชคให้เธอนิดหนึ่งก็ได้"

ถงเสี่ยวโยวฉีกยิ้มหัวเราะ แล้วจู่ๆ แสงที่อยู่ตรงหน้าก็มีตลง สิ่งที่น่าประหลาดขึ้นมาแทนที่ก็คือใบหน้าของ บ.ก. ที่ถูกขยายใหญ่อย่างชัดเจนจนเห็นรูขุมขน เห็นแม้กระทั่งลมพัดจนขนตาวาวๆ ของเขาขยับ จากนั้นก็รู้สึกได้ว่าริมฝีปากถูกสัมผัสเบาๆ ทำให้หัวใจคันยุบยิบ ตอนนี้อยู่ในสมอของถงเสี่ยวโยวชาวโพลน ใครอยากจะทำอะไรก็ได้

จูบเบาๆ ที่ไม่อาจตัดทานได้ สุดท้ายยังกัดที่ริมฝีปากเธอเบาๆ อย่างอาลัย จากนั้นก็พูดอย่างดีใจแบบเด็กๆ ว่า "ส่งถ่ายสำเร็จ ฮ่าๆๆ"

ตั้งแต่เด็กแม่ของถงเสี่ยวโยวมักจะพูดกับเธอว่าชีวิตคนเหมือนกับชาหนึ่งแก้ว จะขมสักช่วงหนึ่ง แต่จะไม่ขมไปชั่วชีวิต บางครั้งถงเสี่ยวโยวก็คิดว่าช่วงระยะเวลาหนึ่งนี้ช่างยาวนานเหลือเกิน ยาวนานจนเกือบจะเท่ากับชั่วชีวิตแล้ว ทว่าแม่ของถงเสี่ยวโยวกลับบอกว่า 'แล้วลูกผ่านมาชั่วชีวิตแล้วหรือยัง คนเราน่ะไม่อาจจะคาดการณ์วันพรุ่งนี้ได้หรอกนะ'

พรุ่งนี้?!

ถงเสี่ยวโยวขยี้ตา เธอยังจำได้ว่าตารางงานที่จัดไว้คือหลังจากงานเลี้ยงฉลอง ในวันรุ่งขึ้นจะต้องไปเอารูปและวิดีโองานเลี้ยงที่ตัดต่อเสร็จเรียบร้อยแล้ว นิตยสารก็จะวางจำหน่ายวันแรก... จะมานอนขี้เกียจไม่ได้ ต้องตื่นแต่เช้า

ไม่ถูกสิ เธอตัดสินใจจะไม่ทำงานต่อแล้ว ยังต้องมาสนใจเรื่องพวกนี้ทำไม ปล่อยให้เรื่องพวกนี้ไปตายกับลู่วิ่งเชิงวิบริตนั้น เธอจะนอนให้ถึงเที่ยงแล้วตื่นขึ้นมากินหม้อไฟ จะกินเซียงจี้ ผ่าชีว์ว่ กินลูกชิ้น กินเต้าหู้

แต่ว่าตอนนี้ดวงอาทิตย์ก็ส่องแสงเจิดจ้าแล้ว เธอลืมตาขึ้น เอียงศีรษะมองดู เห็นแสงแดดที่ส่องเข้ามาเต็มห้อง หน้าต่างบานใหญ่สว่างจ้า โคมไฟตั้งพื้นที่สวยงาม วอลล์เปเปอร์งานละเอียด... *ที่นั่นที่ไหน*

เธอก็มหันหลังมองดูตัวเองที่สวมเสื้อเชิ้ตของผู้ชาย แล้วเสื้อเชิ้ตนี้ก็ยังดู

ค้นหาอีกด้วย สมอที่ยังคงเชื่องช้าจากการเมาค้างในตอนนีเหมือนกับ
มีรถบรรทุกสิบล้อขนาดใหญ่ชนจนแยกเป็นสองซีก ทั้งเจ็บปวดแล้วก็ไหม้เกรียม

เธอพยายามสั่งงานให้สมอตั้งภาพออกมา เธอเอาถ้วยรางวัลฟาดไปที่
มู่หยาง บ.ก. ฟาดมู่หยาง มู่หยางก็ดูไม่จืดเลย...ไม่สิ อย่าหลงประเด็น เธอ
ไปตีหม้อเหล้าที่ริมแม่น้ำ คิดจะผลักลู่ชิงเฉิง แต่ตัวเองกลับตกลงไป แล้วก็มา
ที่บ้านของ บ.ก. เพื่อเปลี่ยนเสื้อผ้าแล้วก็ตีหม้อต่อ จากนั้น...

เธอยกมือขึ้นแตะไปที่ริมฝีปากตัวเอง ฉับพลันก็รู้สึกเจ็บจนต้องซู้ดปาก
เมื่อคืนเธอตีหม้อที่แรงมาก ริมฝีปากถูกแอลกอฮอล์เผาไหม้ แค่นี้โดน
ก็เจ็บ แล้วยัง...

ถงเสี่ยวโยวถูกตัวเองเป็นหมิ่นครั้ง จวบหลังตีหม้อ ต่อให้เธอไม่ได้เป็น
คนเริ่ม แต่ บ.ก. มีแผนอยู่แล้ว เมื่อนึกถึงเวินซี...สมอของเธอก็ทำงานอย่าง
รวดเร็ว ดูเหมือนว่าเธอจะลืมนะโหรบางอย่างไป เรื่องนี้เป็นเรื่องที่สำคัญมาก

แต่ว่า บ.ก. อยู่ที่ไหนกัน ในห้องรับแขกโล่งๆ นี่มีเพียงเธอคนเดียว
ที่นอนอยู่บนพื้นท่ามกลางขวดเหล้า หัวหนุนเบาะรองนั่ง ห่มด้วยผ้าเช็ดตัว

เสียงเปิดประตูดังขึ้น ลู่ชิงเฉิงเดินออกมาจากห้องน้ำ กลืนเหล้าที่อยู่
บนตัวเขาหายไปหมด เหลือไว้เพียงแค่อลิ้นหอมอ่อนๆ หนุ่มรูปรางที่เพ่ง
อาบน้ำเสร็จช่างเจริญตาเสียจริง ถงเสี่ยวโยวเกลียดเขา แต่ก็ไม้อาจปฏิเสธ
หน้าตาของเขาได้

ลู่ชิงเฉิงจ้องมองถงเสี่ยวโยวด้วยสายตานิ่งเรียบ ดวงตาสีดำลึกลับของเขา
มองตรงเข้ามา ถงเสี่ยวโยวเฝ้าริมฝีปากขึ้นมาอย่างไม่ตั้งใจ รู้สึกคอแห้งผาก

"ตื่นแล้ว?" เขาถาม

ถงเสี่ยวโยวพยักหน้าหงิกๆ สองมือก็กระชับผ้าเช็ดตัวโดยที่ไม่รู้ตัว
"เรื่องนั้น..."

ลู่ชิงเฉิงยิ้มบางๆ "ตื่นแล้วก็ไปจากบ้านฉันได้แล้ว เอาผ้าเช็ดตัวสกปรก

ผืนนั้นไปด้วย" เขาพูดจบก็เดินเข้าไปในห้องพร้อมกับเช็ดผมที่เปียกชื้น ปล่อย
ถุงเสื้อวโยตัวแข็งอยู่ตรงนั้น

นี่เป็นคำที่ควรพูด?

แต่ว่านี่สิ่งจะเป็นลู่อิงเงินที่ปกติ พอเขาตี้มเหล่าก็พูดพละม ตอนที่มี
มัสติดี้ก็ทำเรื่องเลวทราวม

ถุงเสื้อวโยโกรธตัวเองที่เมื่อวานไม่ได้ถ่ายรูปตอนที่เขาตี้มเหล่าเอาไว้
เธอได้แต่เดินออกไปอย่างหงุดหงิด เธอจะต้องบอกลาคนสารเลวคนนี้

มือเพียงจะจับไปที่ลูกบิด เสียงเรียกเข้าที่แตกต่างกันจากมือถือแต่ละเครื่อง
ก็ดังขึ้น ถุงเสื้อวโยและลู่อิงเงินรับโทรศัพท์พร้อมกัน

"ฮัลโหล"

"ฮัลโหล"

"ถุงเสื้อวโย คุณเป็นคนออกแบบคอลเล็กชั่นยูไซ้ใหม่ วันนี้ได้ขึ้นหน้าหนึ่ง
หนังสือพิมพ์แฟชั่นรายสัปดาห์ด้วย"

"บ.ก. วันนี้นิตยสารฉบับใหม่ออกวางจำหน่าย ลู่อื่นใจมตีหน้าปก
ของพวกเราว่าจัดสี่ละเทะ ไม่รู้ว่าเป็นสไตลอะไร ไม่รู้วานิตยสารกำลังต้องการ
บอกอะไร"

"อะไรนะ"

"อะไรนะ"

ในสำนักงานวุ่นวายกันไปหมด ลู่อื่นคือผู้ก่อตั้งแบรนด์เวย์ เป็น
บิดาของวงการแฟชั่นแห่งเอเชีย แม้ว่าจะถอยจากวงการแฟชั่นมาหลายปี
แต่อิทธิพลที่มีก็ไม่ได้ลดลงเลยแม้แต่หน่อย หากพูดว่าบทความบทหนึ่ง
ในนิตยสารซิกสามารถมีอิทธิพลต่ออนาคตของติไซเนอร์ได้ เช่นนั้นคำพูดของ
ลู่อื่นเพียงประโยคเดียวก็สามารถตัดสินยอดขายของซิกได้

แล้วก็เป็นอย่างนั้น วันแรกที่นิตยสารฉบับใหม่วางขาย ยอดขายก็ตกต่ำ

เป็นประวัติการณ์

นักข่าวกลุ่มใหญ่อยู่ที่หน้าประตูซึก ครึ่งหนึ่งมาเพื่อสัมภาษณ์ลูซิงเฉิง อีกครึ่งหนึ่งมาเพื่อสัมภาษณ์ตงเสี่ยวโยว

ก่อนหน้านี้ตงเสี่ยวโยวเป็นที่รู้จักในนามของดีไซเนอร์หุ่นยนต์แคแนน แต่วันนี้ ดีไซน์ของเธอถูกหนังสือพิมพ์แฟชั่นรายสัปดาห์นำขึ้นหน้าหนึ่งและวิจารณ์ว่า

'การสร้างสรรค์อย่างอาจหาญ สัดส่วนที่เป็นเอกลักษณ์ ปรัชญา ความงามอย่างมีนิมอล ลายเส้นหมดจดและเรียบง่าย'

'ยู' เป็นคอลเล็กชั่นเสื้อผ้าที่ตงเสี่ยวโยวได้ออกแบบไว้ในขณะที่เรียน มหาวิทยาลัย ตอนที่อยู่มหาวิทยาลัยแม้กระทั่งอาจารย์ที่ปรึกษาก็ไม่เคยจะชม สักคำ อีกทั้งยังไม่เคยเผยแพร่ออกไป แล้วจะถูกเปิดเผยได้อย่างไร ได้รับ คำชื่นชมที่ตงเสี่ยวโยวเองยังสงสัยมากกว่านักข่าวเสียอีก

บุคคลที่เป็นข่าวทั้งสองคนปฏิเสธที่จะรับแขก โทรศัพท์ของแตลี้แทบจะ ระเบิด

"คุณลู่ไม่ให้สัมภาษณ์ใดๆ ทั้งสิ้น..."

"ขอโทษด้วย ตอนนี้คุณคงยังไม่ได้มีความต้องการที่จะจัดจำหน่าย เสื้อผ้าสำเร็จรูปของ 'ยู' คอลเล็กชั่น"

"ขอโทษด้วย เราขอไม่แสดงความเห็นใดๆ กับคำพูดของคุณลู่เร็น"

"นี่เป็นเรื่องส่วนตัวของคุณถง เราไม่อาจเปิดเผยได้"

ตงเสี่ยวโยวขอเบอร์บรรณาธิการหนังสือพิมพ์แฟชั่นรายสัปดาห์จาก แตลี้ เธอโทรไปเพื่อจะสอบถามความจริง แต่กลับได้รับคำตอบที่ทำให้งง ขึ้นไปอีก "พวกเราได้จดหมายแนะนำกับต้นฉบับตอนกลางดี รู้สึกว่าเป็น งานที่ดีมากจึงลงตีพิมพ์"

ดึกคืนเที่ยงคืนไม่หลับไม่นอนกลับส่งต้นฉบับไปให้นักรีวิว นีมัน
แม่เหงาหอยโข่ง* กลับชาติมาเกิดชัดๆ แต่ถ้าวากันตามประสบการณ์อันโหดร้าย
ที่ผ่านมาของเธอ เรื่องนี้ แบบนี้มักจะให้ผลในทางตรงกันข้ามที่รุนแรงเสมอ
ดังนั้นถึงเสียโยวจึงยังมีท่าที่สงบนิ่ง ยิ่งไปกว่านั้นตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่จะมา
ถกเถียงกันด้วยเรื่องนี้ เธอต้องลาออกจากที่นี้อย่างมั่นใจและไม่ลังเลแม้แต่บ่อย
ก่อน

จดหมายลาออกได้เขียนไว้เรียบร้อยแล้ว ถึงเสียโยวเซตหน้าเดินเข้าไปใน
ห้องทำงานของ บ.ก. ลู่ชิงเจิงที่อยู่ในห้องทำงานมีสีหน้าไม่สนใจ แต่แต่กลับ
มีสีหน้าที่ห้วนวิตก ดูเหมือนกำลังถกกันเรื่องลู่เร็น

ถึงเสียโยวสุดหายใจลึก เดินไปข้างหน้าแล้ววางจดหมายลาออกลง
ลู่ชิงเจิงปรายตามองเล็กน้อย "นี่อะไร"

แต่ก็ไม่เสียทีที่เป็นผู้ช่วยมืออาชีพ รับผิดชอบต่อ "บ.ก. จดหมายลาออก
ครับ"

"คิดว่าผมอ่านหนังสือไม่ออก?" ลู่ชิงเจิงย้อนถาม

แต่สิ่งหนึ่งไปในทันที ถึงเสียโยวพูดอย่างเป็นงานเป็นการ "นี่เป็น
จดหมายลาออกของฉัน ฉันต้องการลาออกจากชิก"

ลู่ชิงเจิงไม่ได้มองดูจดหมายลาออก แต่กลับมองไปที่ถึงเสียโยว แล้ว
เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงที่สงบนิ่งราบเรียบ "เหตุผล?"

ในครั้งนี่ถึงเสียโยวรวบรวมความพยายามขึ้นมาอย่างเต็มที่ "เพราะคุณ"

จริงสิ ทุกอย่างเป็นเพราะเขา หากต้องการตุ๋นซุ๊ปไก่** ลักถ้วย ก็เป็น

* แม่เหงาหอยโข่ง เป็นนิทานพื้นบ้านของจีน เล่าถึงหนุ่มชาวนคนหนึ่งที่เป็นคนขยันขันแข็ง วันหนึ่งเขาไปทำนาและ
บังเอิญเจอหอยโข่งตัวใหญ่ จึงนำกลับมาเลี้ยงไว้ในอ่างน้ำที่บ้าน หลังจากนั้นเมื่อเขาออกไปทำนาและกลับถึงบ้าน
ในตอนค่ำก็พบว่าบ้านช่องมีคนเก็บกวาดจนสะอาดสะอ้าน อาหารก็มีคนทำไว้ให้ เป็นเช่นนี้อยู่หลายวัน เขาจึงแอบดู
และพบว่ามิหญิงสาวออกจากอ่างน้ำมาเก็บกวาดและทำอาหารไว้ เขาจึงเข้าไปถาม และได้รู้ว่าเป็นแม่เหงาหอยโข่ง
ภายหลังทั้งสองได้แต่งงานและอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข

** ซุ๊ปไก่ มาจากหนังสือ Chicken soup เป็นหนังสือที่รวบรวมบทความให้กำลังใจ อ่านแล้วทำให้มองโลกในแง่ดี
ในภาษาจีนแปลชื่อหนังสือประเภทนี้อย่างตรงตัวว่าซุ๊ปไก่ ใช้สื่อถึงบทความหรือหนังสือที่ใช้คำพูดสวยหรู อ่านแล้ว
ทำให้รู้สึกดี ให้กำลังใจ แต่ไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ หรือมองไม่เห็นปัญหาที่แท้จริง ความเป็นจริงของชีวิต สังคม และ
สิ่งรอบตัว

เสียง 'ปัง' ดังขึ้น ลูซิงเงิงตบฝ่ามือลงบนโต๊ะทำงาน สันตะเพื่อนจนกระบอกใส่ปากกาล้มลง

อากาศโดยรอบแข็งตัวไปสามวินาที

คิวซ้ายของลูซิงเงิงกระตุกแล้วก็ขมวดเข้าหากัน แต่ลี้กัมหันามองดูก็ถึงกับหน้าเปลี่ยนสี "บ.ก. คุณตบโดนเครื่องตัดกระดาษ"

ลูซิงเงิงสมกับเป็นวัยรุ่น มีพลังกำลังและเลือดลมเดินดี ตบลงไปครึ่งหนึ่งเลือดก็ไหลออกมาเป็นทาง

"หมดแก้ว" ซ่งหุหุหุได้ยินว่าเพื่อนรักสามารถหนีออกมาจากนรกได้ก็รีบโดดงานออกมาเลี้ยงฉลองกับเธอ "คนเรานะจะมาผูกคอตายอยู่ได้ตั้งไม้ต้นเดียวไม่ได้ จมปลักกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งไม่ได้ แม้ว่าดวงของเธอก็จะซวยมาก แต่ร่างกายก็แข็งแรง ถ้าไม่ทำงานดีไซเนอร์ก็ยังมีทางเลือกอีกมากมาย"

อาจเป็นเพราะลาจากลูซิงเงิงมาแล้ว แม้แต่อากาศก็ยังสดชื่น ที่สำคัญมีอาหารอร่อยเต็มโต๊ะ กินจนปากมันแฉับ ฟังเรื่องอะไรก็มีความสุขไปหมด "ขอบใจที่ซ่ม" เธอวางตะเกียบลงแล้วยกมือขึ้นเรียกเก็บเงินอย่างใจใหญ่ บริการส่งใบเสร็จมา ถงเสี่ยวโยวเคยชูดใบเสร็จให้ลูซิงเงิงหลายครั้ง จึงกลายเป็นความเคยชินเมื่อเห็นใบเสร็จก็อยากจะชูด ชูดไปสองทีก็เริ่มได้สติขึ้นมา สายตาพลันหยุดนิ่ง ตัวอักษรคำแรกในกรอบสี่เหลี่ยมไม่ใช่คำว่า 'ขอบ' เธอกลืนน้ำลายลงคอ จากนั้นก็ชูดต่อไป แล้วตัวอักษรทั้งหมดที่ปรากฏขึ้นก็คือ 'หาร้อยหยวน'

ถงเสี่ยวโยวตัวแข็งทื่อ

ซ่งหุหุหุที่กำลังเลือกถั่วลิสงในตั๋มย้าวุ่นเส้นและเคี้ยวดังกรุบกรับมองเธออย่างงงงัน

"หุหุ เธอว่าอยู่ๆ โชคชะตาฉันจะเปลี่ยนไหม"

"เธอนะเธอ" ซ่งหุหุหุแลบลิ้น "วันเดือนปีเกิดเธอไม่ได้เปลี่ยนสักหน่อย"

ช่วยยังงี้ก็ช่วยยังงั้น"

เมื่อได้ยินสิ่งที่ซ่งหุหุพูด ถงเสี่ยวโยวก็รู้สึกสบายใจขึ้นทันที นำใบเสร็จ
ยัดลงไปใ้กระเป๋าสตางค์ เรื่องในวันนี้เธอก็พอไปเองมั้ง

บริกรเดินยิ้มเข้ามาหา "วันนี้จะมีการจับรางวัลของการเปิดร้านใหม่
เป็นวันสุดท้าย คุณจะไปลองจับรางวัลดูไหมคะ"

เมื่อได้ยินว่าจับรางวัล ซ่งหุหุก็รีบวางตะเกียบลง "เอาสิ"

ที่ผ่านมารถเสี่ยวโยวก็ไม่เคยมีโชคกับเรื่องพวกนี้ ดังนั้นจึงยืนอยู่ข้างๆ
อย่างเงิบๆ ซ่งหุหุดูไม่เหมือนท่าทำเหมือนล้างมือ แต่บนจานหมุนขนาดใหญ่
มีพื้นที่สำหรับของรางวัลไม่มาก โดยเฉพาะจักรยานไฟฟ้ารางวัลใหญ่ มีเพียง
ศูนย์จุดสองหกเปอร์เซ็นต์เท่านั้น ซ่งหุหุเป็นคนที่โชคมาตลอดก็ยังคงได้เพียง
กระดาดขมิ้นหนึ่งห่อ ถงเสี่ยวโยวคิดว่าก็ดี พอติดกับที่เธอต้องการจะเข้าห้องน้ำ
ด้วย

ทั้งสองคนถือกระดาดขมิ้นกำลังจะเดินจากไป บริกรก็เรียกถงเสี่ยวโยว
อย่างนอบน้อม "คุณผู้หญิง คุณจะลองหมุนดูสักครั้งไหม"

ถงเสี่ยวโยวจะรีบไปห้องน้ำ ดังนั้นจึงหมุนไปอย่างไม่ใส่ใจ แล้วเดินจากไป
โดยไม่คิดแม้แต่จะดู

จานหมุนหมุนไปหลายรอบ สุดท้ายก็ค่อยๆ หยุดลง บริกรปรบมือ
แสดงความยินดี "ยินดีด้วยคุณผู้หญิง คุณได้รางวัลใหญ่เป็นรถจักรยานไฟฟ้า
หนึ่งคัน"

ถงเสี่ยวโยวอึ้งไป

และครั้งนี้ก็ทำให้ซ่งหุหุตกใจอย่างมาก แม่หมอที่กำลังรู้สึกสับสน
ในตัวเอง เธอไม่กลับบ้านแล้วแต่จะรีบขึ้นไปบนเขาเพื่อหาอาจารย์ เธอรู้สึกว่า
ตบะบาเพ็ญตื่นขึ้นมา จะต้องเข้าบาเพ็ญตนอีกสามปี

ชั่วโมงเร่งด่วนช่วงเย็นจราจรติดขัด รถบนถนนสายหลักขับไปข้างหน้า

อย่างช้าๆ อากาศร้อนอบอ้าว ใครที่ติดอยู่บนถนนต่างอารมณ์หงุดหงิด เสียงแตรรถเริ่มดังขึ้นอย่างต่อเนื่อง รถจักรยานไฟฟ้าพุ่งออกมาผ่านช่องสี่ฟ้าไปอย่างรวดเร็ว ช่างดูเหมือนการประชดจรรจาอันติดขัดนี้อย่างแรง

"ฉันมีเจ้าลาน้อย ฉันไม่เคยขี่มาก่อน แล้ววันหนึ่งฉันก็รู้สึกขี่ขึ้นมาจนขี่ไปตลาด..."

บิตคันเร่งจนสุด ลมเย็นยามค่ำคินพัดมาโดนใบหน้าทำให้รู้สึกเย็นเข้าไปถึงหัวใจ ถ้าไม่ร้องเพลงก็ไม่ว่าจะปลดปล่อยความรู้สึกที่ตันตันที่อยู่ในใจออกมาได้ถูกต้อง ยี่สิบหกปีแล้ว เธอ ถงเสี่ยวโยว ในที่สุดก็พลิกชะตาได้

และในเวลาในขณะที่มือข้างหนึ่งของลูซิงเจิงพันผ้าพันแผลไว้ มืออีกข้างก็กำลังเคาะคีย์บอร์ด ผ้ามือถูกเย็บไปห้าเข็ม นี่เป็นครั้งแรกในสามสิบปีที่ผ่านมาที่ลูซิงเจิงได้รับบาดเจ็บ แม้จะไม่ค่อยถนัด แต่เขาก็กังเขียนต้นฉบับข้ามคืนตอบโต้การโจมตีของลูเร็น แต่ลิเดียเข้ามาด้วยใบหน้าเหมือนจะร้องไห้ ลูซิงเจิงถามด้วยความมั่นใจว่า "สถานการณ์เป็นอย่างไรบ้าง"

วันนี้เป็นงานเดินแฟชั่นโชว์เปลี่ยนซีซั่นของซิกซึ่งเกี่ยวพันกับการลงโฆษณาของแบรนด์ดังในนิตยสารของซีซั่นถัดไป ไม่ว่าตำนานของลูซิงเจิงจะมีมากน้อยขนาดไหน แท้จริงแล้วสิ่งที่สนับสนุนเขาก็คือยอดขายของนิตยสารกับการลงโฆษณา เหตุที่ตำนานเป็นตำนานได้ก็เพราะมันสามารถทำให้ทุกอย่างกลายเป็นผลประโยชน์

แต่ลิฟูดด้วยเสียงต่ำๆ "เวทีเดินแบบมีปัญหา เวินซีตจากเวทีบาดเจ็บข้อเท้าแพลง ตอนนี้การเดินแบบหยุดชะงัก"

สีหน้าของลูซิงเจิงไม่ได้เปลี่ยนแปลงเลยแม้แต่น้อย แต่กลับยกมุมปากขึ้น "คุณเขียนต้นฉบับนี้ให้เสร็จแล้วส่งออกไป ผมจะไปดูเอง" น่าสนใจ เขาอยู่มาจนปานนี้ นี่เป็นครั้งแรกที่เจอกับเรื่องใหม่ๆ เช่นนี้

แต่ลิจะต้องนั่งลง มองลูซิงเจิงหยิบกัญแจรแล้วเดินออกไปด้านนอก เขาริบพูดขึ้นว่า "เวินซีอยู่โรงพยาบาลประจำมณฑลที่สองนะ"

ลูชิงเจิงเดินออกจากห้องทำงานไปแล้ว มีแต่เพียงเสียงที่ลอดเข้ามา
"ฉันจะไปดูที่งาน"

แต่ล้อทอดถอนใจอย่างเศร้าๆ "ชายแท้ช่างไร้ความรู้สึก"

เมืองซีในวันหยุดสุดสัปดาห์ รถติดตามสี่แยกจนน่ากลัว รถสปอร์ตสีฟ้า
ที่ดูสะดุดตาของลูชิงเจิงอยู่ท่ามกลางรถที่ต่อแถวกันยาว ไฟแดงหมดไป
หลายรอบ รถของลูชิงเจิงก็ยังไม่ถึงสี่แยกหลักที่ มาตรวัดน้ำมันบนจอหน้าปัด
ขึ้นไฟแดงเตือนว่าน้ำมันเหลือน้อย ถ้ายังเป็นอย่างนี้ต่อไปคงไปไม่ถึงงาน
แน่นอน

ลูชิงเจิงขับรถเบี่ยงไปเลนขวา ตัดสินใจจะอ้อมถนนเส้นนี้ออกไป ไฟเขียว
เลี้ยวขวาสว่างขึ้น รถด้านหน้าเคลื่อนตัว เขาเหยียบคันเร่งลงไปแล้วจู่ๆ
รถจักรยานไฟฟ้าที่อยู่ในเลนจักรยานก็พุ่งออกมา ลูชิงเจิงรีบหักพวงมาลัยหลบ
มือข้างที่พันผ้าพันแผลไว้จู่ๆ ก็ไม่มีแรง เสียงบั้งดังขึ้น ตัวรถสั่นสะเทือน
อย่างแรงจากนั้นก็หยุดนิ่ง

เขาชนกับรถที่อยู่อีกเลน

รถสปอร์ตสองคันชนกันแม้จะไม่รุนแรง แต่ตัวรถที่ทำด้วยคาร์บอน
ไฟเบอร์ก็พังยับ โดยเฉพาะตัวรถของอีกฝ่ายที่ถูกรถของลูชิงเจิงชนจนแทบ
จะจำทรงเดิมไม่ได้

เจ้าของรถทั้งสองคันลงมาพร้อมกัน พร้อมกับเจ้าของรถจักรยานไฟฟ้า
อีกคน ทั้งสามคนมองตากัน

"บอ...บ.ก. เอ่อ มู่...มู่หยาง" เจ้าของรถจักรยานไฟฟ้าที่กำลังมีงง
ทำอะไรไม่ถูกก็คือตัวการที่ทำให้เกิดอุบัติเหตุในครั้งนี้ ถึงเสียโยว

ตำรวจจราจรมาถึงด้วยความรวดเร็ว ลูชิงเจิงกับมู่หยางขึ้นไปถึงเสียโยว
อย่างเห็นพ้องต้องกัน "เธอนั่นแหละ"

ถึงเสียโยวยอมรับว่าเป็นความผิดของตัวเอง เธอขี่จักรยานไฟฟ้า

เป็นครั้งแรก ดีใจมากไปหน่อยเลยลืมวิธีการเบรกถึงได้เกิดเหตุการณ์เช่นนี้ เธอ่ะไม่เหมาะกับเรื่องดีๆ ดูลิ เฟ็งจะได้รถจักรยานไฟฟ้าก็ดันมาทำให้รถหุสองคันชนกัน เธอต้องตัดไตขายเลยละมั้งถึงจะพอชดใช้

เธอยื่นหน้าไปสอบถามอย่างห้วนๆ "รถของพวกคุณแพงมากเลยใช่ไหม"

มู่หยางยื่นมือออกไปเขียนตัวเลข ถงเสี่ยวโยวตกใจจนขวัญหนี เธอรวบรวมความกล้าและหันไปทางลู่อิงเฉิง

ลู่อิงเฉิงมองจักรยานไฟฟ้ากับเฟอร์รารีที่มีสีฟ้าเหมือนกัน แล้ววัดสายตามองเธอ "เธอคิดว่าสีเหมือนกัน รถของเธอกับรถฉันก็จะเหมือนกันได้หรือ"

"ไม่ใช่แน่นอน" ถงเสี่ยวโยวหัวเราะแหยะๆ "สีฟ้าของคุณคือสีฟ้าไพลิน สีฟ้าของฉันคือสีฟ้าสเมิร์ฟ"

ถึงแม้จะเป็นเช่นนี้ลู่อิงเฉิงก็ยังเร่งตำรวจจรรด้วยสีหน้าที่แทบจะอดทนรอไม่ไหว "เร็วหน่อยได้ไหม ผมมีเรื่องด่วน"

เมื่อมีโอกาสที่จะเยาะเย้ย มู่หยางไม่ปล่อยไปแน่นอน "บ.ก. ลู่อิงจะรีบไปทำงานแฟชั่นโชว์สินะ งานแฟชั่นโชว์เปลี่ยนสีชั้นเกิดเรื่องใหญ่ขนาดนี้เหอะๆ"

"แล้วพิธีกรมู่จะไปสถานีโทรทัศน์ซีโหม ได้ยินว่าวันนี้สถานีโทรทัศน์มิงาน ใช้บาร์มีฟอไปแสดงตัวตลกอีกละสิ" ลู่อิงเฉิงยิ้มตาหยีพร้อมกับตอบโต้กลับแบบนิ่งๆ

มู่หยางพูดไม่ออก ได้แต่จ้องมองเขาอย่างเคียดแค้น "ลู่อิงเฉิง นายอย่าลืมนะสิ"

"ที่ลู่อิงเฉิงนั้นมีผมแค่คนเดียว ใครใช้ให้พวกคุณขึ้นมาไม่ได้ละ" ลู่อิงเฉิงยกไหล่อย่างไม่มีอะไร ใช้สายตาเหมือนราชาที่พิฆาตผู้คน

ถงเสี่ยวโยวยืนนิ่งเงียบอยู่ข้างๆ กำลังคำนวณค่าชดใช้ที่สูงมากแบบนี้ ใครจะไปรู้ว่าเมื่อตำรวจจราจรตรวจสอบที่เกิดเหตุแล้วก็พูดกับถงเสี่ยวโยว

"คุณเป็นรถไม่มีเครื่องยนต์ ไม่ต้องรับผิดชอบ" แล้วก็หันไปพูดกับลูซิงเฉิง "คุณต้องรับผิดชอบทั้งหมด"

"อะไรนะ" ลูซิงเฉิงที่ยืนกอดดอกสีหน้าหนึ่งๆ ถึงกับถลึงตาโต นี่เป็นครั้งแรกที่ถงเสี่ยวโยวได้เห็นท่าทางแบบนี้ของเขา "ทำไมผมต้องรับผิดชอบทั้งหมด"

ตำรวจจราจรไม่ได้สนใจท่าทางตกใจของลูซิงเฉิง "บริษัทประกันของคุณละ ยังไงซะก็ให้ประกันจ่าย คุณเป็นเจ้าของรถหรูแบบนี้ยังจะสนเรื่องเงินอีกหรอ"

ลูซิงเฉิงไม่สนใจเรื่องเงิน แต่เรื่องนี้มันเป็นเรื่องเงินหรือไง เขายกมือขึ้นมองดูนาฬิกาข้อมือ เวลาสั่งให้เขายุติความวุ่นวายทุกอย่าง ลูซิงเฉิงยังคงวางทำนองเฉยแล้วล้วงกระเป๋าหยิบมือถือออกมา เดินไปด้านข้างแล้วโทรหาบริษัทประกัน

ถงเสี่ยวโยวรู้สึกเหมือนกับตัวเองอยู่ในความฝัน อยากจะหลีกเลี่ยงการถูกพาดพิง ดังนั้นจึงตัดสินใจรีบจากไปก่อนดีกว่า "ฉันฉันไปก่อนได้ไหม"

ตำรวจจราจรบอกด้วยความสุภาพ "ได้แน่นอน"

สวรรค์! ถงเสี่ยวโยวรู้สึกเหมือนกับตัวเองสวมชุดเกราะทองคำอยู่และแล้ว...

"อะไรนะ ประกันผมหมดไปเมื่อสามวันก่อน" น้ำเสียงของลูซิงเฉิงดูร้อนรนกว่าท่าทางเมื่อครู "ผู้ช่วยของผมไม่ได้ไปจัดการหรอ"

เขาโทรหาแต่ลิด้วยความฉุนเฉียว เสียงร้องของแต่ลิดังออกมาจากมือถือ "โอ้ ผมให้โอลิมปิกไปจัดการ แต่วันนั้นคุณอนุมัติให้เธอลาออกบ.ก. คุณไม่เคยมีเรื่องอย่างนี้เกิดขึ้นมาก่อนเลยไม่ใช่หรอ"

ลูซิงเฉิงปรายตามองถงเสี่ยวโยวที่กำลังเดินเข้ามา เขาวางสายโทรศัพท์ด้วยความเย็นชาอย่างเป็นธรรมชาติ

ตำรวจจราจรมองไปที่เขาด้วยใบหน้าไร้ความรู้สึก "ถ้าอย่างนั้นคุณยังมีความผิดที่ขับรถออกมาโดยไม่มีประกันด้วย"

ถงเสี่ยวโยวสงสัยว่าถ้าไม่ได้อยู่บนถนน มู่หยางคงจะลงไปหัวเราะ

กลิ้งที่พื้น ออย่าว่าแต่ผู้หญิงเลย แม้แต่เธอก็อยากจะลงไปกลิ้งเหมือนกัน

ออกจากสถานีตำรวจมาก็เป็นเวลากลางดึก ลูซิงเจิงหยิบมือถือออกมา หน้าจอโทรศัพท์สายเรียกเข้าที่ไม่ได้รับเจ็ตแปดสาย หนึ่งในนั้นมีสองสายเป็นของเวินซี เขามองเพียงครู่เดียวและเลือกที่จะไม่โทรกลับ เรื่องนิตยสารฉบับใหม่กับการเดินแฟชั่นโชว์เปลี่ยนซีซั่นเป็นปัญหาที่หนักหนา แต่เรื่องก็เกิดขึ้นแล้ว หากไม่อาจพลิกสถานการณ์ได้ก็ไม่ต้องมาระลึกอะไรอีก

ดูเหมือนกับว่ามีอะไรบางอย่างคอยมาขัดขาเขาตลอด ลูซิงเจิงสามารถรับรู้ได้แต่ก็ตัดสินใจที่จะไม่สนใจมัน บนโลกนี้ไม่มีเรื่องอะไรที่จะไม่เปลี่ยนแปลงไปตลอดกาล ชีวิตคนก็ต้องอยู่อย่างระมัดระวังเหมือนกับยืนอยู่บนน้ำแข็งบางๆ สิ่งสำคัญก็คือสามารถก้าวออกมาก่อนที่จะมันจะแตกร้าได้ไหม และไม่อาจจะหยุดยืนอยู่ที่เดิมตลอดไปโดยไม่หันกลับ

แต่ลี้จอตระก้อยหน้าลูซิงเจิง เขาเปิดประตูรถเข้าไปนั่ง

แต่ลี้เอ่ยถามขึ้นอย่างระมัดระวัง "บ.ก. ครับ เรื่องค่าชดใช้..."

"โอนไปให้ผู้หญิง"

"ครับ" แต่ลี้พยักหน้า ลังเลอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็เอ่ยขึ้นอีก "แต่ดูเหมือนเงินในบัญชีของ บ.ก. จะไม่พอ..."

"ไปหาที่ปรึกษาซุน ฉันมีเงินลงทุนที่กำลังจะครบกำหนดอาทิตยหน้า" ลูซิงเจิงลดกระจะกลงให้อากาศระบาย บนถนนไร้รถยนต์คันอื่น มีรถจักรยานไฟฟ้าขับผ่านไปหลายคัน เขาขมวดคิ้ว "ช่วงนี้คนนิยมรถจักรยานไฟฟ้ากันหรือ"

"ใช่ครับ เดินทางสะดวกแล้วก็ประหยัดเงิน" แต่ลี้มองเขาด้วยความประหลาดใจ "บ.ก. คุณจะลงทุนด้านรถจักรยานไฟฟ้าหรือครับ"

"ไม่ ฉันต้องการซื้อจักรยานไฟฟ้า" ลูซิงเจิงยิ้มอย่างมั่นใจ "แจกให้คนในสำนักพิมพ์คนละคัน"

แต่ก็ไม่เข้าใจ ลูซิงเฉิงจึงพูดต่อ "อีกอย่างรีบจัดงานแถลงข่าวขึ้นมา"
 หากจะต้องเป็นฝ่ายตั้งรับรอคำวิจารณ์ ลูซิงเฉิงเป็นฝ่ายรุกพลิกสถานการณ์จะดีกว่า
 กระजरทด่อยๆ เลื่อนขึ้น ตัดขาดโลกภายนอกไว้นอกหน้าต่าง เขาหรีตา
 คิดอะไรบางอย่างได้ "ช่วงนี้โอลิมปิกนั้นเป็นยังงี้บ้าง"
 แต่ลูซิงเฉิงคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็เลือกที่จะเงียบ

บทที่ 3

หงส์ที่ถูกถอนขนก็สู้ไม่ได้

เวลาที่ดวงซวยไม่ต้องถามฟ้าว่าทำไมต้องเป็นฉัน เพราะเวลาคุณดวงดี
คุณไม่เคยถามว่าทำไม

คอลัมน์ 'มนุษย์ดวงดาวเดี่ยวดาย'

หากจะพูดว่าลู่ชิงเจิงโดนซัดขา ถ้าเช่นนั้นถงเสี่ยวโยวก็ถือว่ากำลังยืนอยู่
บนกองล่อไฟ* ตั้งแต่ที่เป็นข่าวหน้าหนึ่งก็ฉุดเธอไว้ไม่อยู่ ทั้งนิตยสารแฟชั่น
หัวใหญ่ๆ และเว็บไซต์ต่างๆ ก็พากันนำเสนอติไซ์นของเธอ ถงเสี่ยวโยวที่ยัง
ตกใจรู้สึกงุนงงมาก มีอยู่ครั้งหนึ่งที่เธอกินบะหมี่ไก่ผัดเผ็ดที่ร้านข้างทางแล้ว
ถูกแอบถ่าย ในช่วงนอกจากจะลงรูปบะหมี่ไก่ผัดเผ็ดแล้วยังวางรูปกระโปรง
สีแดงทรงเอที่เธอออกแบบไว้คู่กันด้วย แล้วก็เขียนได้ภาพว่าแรงบันดาลใจ
จากอาหารรสเลิศ

ตอนที่เธอกินไก่ผัดเผ็ด เธอกำลังคิดอยู่ว่าถ้ากินกับผัดเผ็ดจะอร่อยกว่านี้
หรือเปล่า

* กองล่อไฟ คือพาหนะของเทพเจ้าจีนในลัทธิเต๋า เป็นกองล่อ 2 อันที่มีไฟลุกทั่ว วิธีการใช้งานคือผู้ใช้ต้องขึ้นไปเหยียบ
กองล่อไฟ กองล่อไฟจะหมุนวน พาผู้ใช้บินไปยังจุดหมายได้อย่างรวดเร็ว ในที่นี้หมายถึงก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว

และสิ่งที่ทำให้เธอตกใจและประหลาดใจมากขึ้นไปอีกก็คือลู๋ มิโตรีศัพท์จากลู๋เหยียนจื่อ

ครึ่งชั่วโมงต่อมาถึงเสียวโยวก็ยืนอยู่ที่ตึกของบริษัทเวย์ เธอเงยหน้ามองตึกใหญ่ อาคารนี้ออกแบบโดยสถาปนิกที่มีชื่อเสียงจากต่างประเทศ อาคารยิ่งใหญ่อลังการ กำแพงวางสลับกันด้วยหินอ่อนและกระจก ซึ่งช่องว่างของสิ่งก่อสร้างที่ทะลุโปร่งทำให้เกิดความรู้สึกน่าเกรงขามที่ไม่อาจจะล่วงเกินได้

แม้ว่าในเวลานี้แสงอาทิตย์จะส่องผ่านกำแพงกระจกและสะท้อนลงมาบนใบหน้าของเธอ เธอยังไม่อยากจะเชื่อว่าสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งหมดนี้เป็นเรื่องจริง ลู๋เหยียนจื่อเดินนำเธอเข้ามาข้างในพร้อมกับแนะนำให้เธอฟังอย่างละเอียด "นอกจากแบรนด์เหยียนเก้อแล้ว ทุกปีผมก็ยังมีดีไซน์เสื้อผ้าสำเร็จรูปอีกสี่คอลเล็กชั่นและชุดไฮเอ็นด์ในชื่อของเวย์ ถ้าคุณยินดีที่จะมาเป็นส่วนหนึ่งของเวย์ วันข้างหน้าคุณก็สามารถใช้วิธีแบบนี้นำเสนอผลงานของตัวเองได้ ในเวลาเดียวกันก็สามารถใช้ชุดคอลเล็กชั่นเป็นพื้นฐานในการสร้างแบรนด์ขึ้นมา..."

ลิปต์ค่อยๆ เลื่อนขึ้น ที่ลอยขึ้นเหมือนกันก็คือความดันของถุงเสียวโยว ถ้าจะบอกว่าการถูกรางวัลกับการเป็นข่าวหน้าหนึ่งพาเธอซึ่งนั่งอยู่ในห้องใต้ดินขึ้นมาบนตึกชั้นสูงสุด เช่นนั้นในตอนนี้อะไรก็ถูกส่งไปในอวกาศแล้ว

ห้องทำงานของลู๋เร็นอยู่บนชั้นสูงสุด ถุงเสียวโยวเดินออกจากลิปต์ตามลู๋เหยียนจื่อออกมา เขากดกริ่งหน้าประตู ทั้งสองคนยืนรออยู่ที่หน้าประตูเงียบๆ ในฐานะที่เป็นลูกชายคนเดียวของลู๋เร็น ลู๋เหยียนจื่อไม่ได้มีท่าทางยโสโอหังใดๆ เขาประสานมือไว้ข้างหน้าเหมือนกับต้นสนมังกร*

ประตูห้องทำงานเปิดออก ผู้ช่วยเชิญพวกเขาเข้าไปข้างใน ถุงเสียวโยวก้าวตามลู๋เหยียนจื่อเข้าไป พื้นปูพรมขนแกะหนานุ่ม เหยียบลงไปก็ไม่ทำให้เกิดเสียง เธอรู้สึกเหลือเชื่ออย่างมาก

ลู๋เร็นอายุเกินหกสิบแล้ว แต่มองดูแล้วยังกระฉับกระเฉงมาก เขาสวม

* สนมังกร หรือ *Juniperus chinensis* เป็นไม้ยืนต้น มีรูปทรงเป็นพีระมิด มีความสูง 3-12 เมตร ลำต้นสีน้ำตาลเข้ม ใบสีเขียวเข็ม ไม่ผลัดใบ

ชุดสูทจึงทำให้ดูเป็นสุภาพบุรุษมาก และเพราะอายุจึงทำให้ดูน่าหลงใหลมากยิ่งขึ้น บุคคลนี้เป็นตำนานที่มีอิทธิพลในวงการแฟชั่นมายี่สิบปี เป็นปรมาจารย์ที่ดีไซเนอร์ทุกคนยอมรับ ลูเอียนจือได้รับมรดกจากพ่อทั้งความสามารถและพรสวรรค์ ทำให้ตำนานนี้ยืดยาวออกไป แม้ว่าวันนี้ลูเอียนจะราวีมือ ผู้อำนวยการการออกแบบของเวย์เปลี่ยนเป็นคนอื่นแล้ว แต่เขาก็คงสามารถเรียกลมเรียกฝนในวงการได้

หลังจากที่ลูเอียนจือแนะนำ ลูเอียนก็ส่งนามบัตรให้กับกงเสี่ยวโยวด้วยท่าทางที่สุภาพ ขณะที่ได้เจอกับบุคคลที่ยิ่งใหญ่แบบนี้เธออยากจะหยิบนามบัตรออกมาสักใบ แต่นามบัตรของเธอยังพิมพ์คำว่าโอลิมปิกไว้ จึงอ้อมแอ้มตอบไปว่า "ฉันไม่ได้เอานามบัตร..."

"นามบัตรของคุณยังเป็นของซิก อีกหน่อยก็ต้องเปลี่ยนแล้ว" ลูเอียนจือก็สถานการณ์ให้เธอด้วยน้ำเสียงสบายๆ

ที่จริงในใจของกงเสี่ยวโยวก็มีเรื่องที่สงสัยอยู่ วันนี้เธอมีโอกาสดูเจอกับลูเอียนจึงอดที่จะสอบถามไม่ได้ "ขอโทษนะคะ ทำไมคุณถึงวิจารณ์ซิกแบบนั้นเธอคะ"

ลูเอียนถามกลับว่า "คุณคิดว่าลูซิงเฉิงไม่ควรโดนวิจารณ์หรือครับ"

"แต่วานิตยสารซิกเป็นเลือดเนื้อของสำนักพิมพ์ ฉันรู้สึกว่าการวิจารณ์นั้น... มันไม่ค่อยตรงตามความเป็นจริงนัก" กงเสี่ยวโยวแก้ตัวกลับเบาๆ โดยเฉพาะนางแบบที่ต้องยืนถ่ายแบบท่ามกลางลมหนาวนั้น บรรณาธิการที่จัดหน้าข้ามคืน ความเหน็ดเหนื่อยของพวกเขาถูกทำลายกลายเป็นขี้เถ้าเพียงเพราะคำพูดของลูเอียนประโยคเดียว

ลูเอียนยิ้ม "แฟชั่นเป็นความคิดเห็นส่วนบุคคล เป็นเรื่องผิวเผิน มีระยะเวลาสั้นและไม่มีความแน่นอน ดีไซเนอร์ที่ประสบความสำเร็จไม่จำเป็นต้องพิสูจน์ตัวเองกับคนอื่น" เขาพูดอย่างสุภาพพร้อมกับยื่นมือมาจับมือเธอ "หวังว่าคุณจะมาเป็นส่วนหนึ่งของเวย์ เป็นดีไซเนอร์ที่ไม่ต้องการการพิสูจน์ตน"

นี้ทำให้ถงเสี่ยวโยวที่ละทิ้งความฝันไปแล้วถึงกับน้ำตาไหล

เป็นเพราะตื่นเต้นจนเกินไป ถงเสี่ยวโยวจึงนอนไม่หลับทั้งคืน จนกระทั่งฟ้าสว่างรำไรถึงได้หลับไป ไม่รู้ว่หลับไปนานเท่าไรถึงตื่นขึ้นมา เมื่อลืมตาขึ้นก็เห็นซ่งหุหุหนั่งอยู่ที่หัวเตียงจ้องมองตัวเธอเขม็ง ทำเอาเธอตกใจจนต้องกระโดดขึ้นมา "ซ่งหุหุ เธอทำเอาคนตกใจแทบตายเลย"

"ฉันไม่เข้าใจ" ซ่งหุหุหุทั้งหัวตัวเองอย่างเจ็บปวด "ฉันไปขอคำชี้แนะจากอาจารย์ คำนวณอยู่สามวันสามคืน วันเดีอนปีเกิดของแกทำไมอยู่ๆ ถึงเปลี่ยนชะตาได้"

"ไม่ใช่สามสิบปีก็เปลี่ยนที่หрокเธอ" ถงเสี่ยวโยวเอ่ยขึ้น "จะว่าไปกว่าฉันจะเปลี่ยนโชคชะตาได้ เธอก็ยังไม่อยากจะเชื่อ นี่เธอยังเป็นคนอยู่อีกไหม"

"ก็เพราะฉันเป็นคนถึงไม่เข้าใจ" ซ่งหุหุหุนอนไม่หลับมาหลายคืนแล้วตอนนี้ขอบตาที่ดำลึกลงใหญ่กว่าดวงตาเสียอีก "เธอรอก่อน ฉันจะต้องหาคำตอบให้ได้ วิทยาศาสตร์จะกลายเป็นเรื่องหลอกลวงครึ่งหนึ่ง"

"เธอเผยแพร่เรื่องมมาย ยังจะกล้าพูดว่าวิทยาศาสตร์เป็นเรื่องหลอกลวงครึ่งหนึ่งเธอ"

"แน่นอน" ซ่งหุหุหุยกไอแพดโปรขนาดใหญ่ว่าไปถงเสี่ยวโยวเกือบจะพลาดจนเธอหมดสติ "เธอดูสิ นี่มันวิทยาศาสตร์ใหม่"

ถงเสี่ยวโยวเลื่อนหน้าจอดู ภาพบนหน้าจอคือหน้าแรกของข่าวบันเทิง ด้านซ้ายเป็นข่าวที่เธอเข้าไปทำงานกับเวย์ ด้านขวาเป็นภาพเวินชีกอดจูบกับมู่หยาง ภาพทั้งสองคนชัดเจนอย่างที่สุด แม้แต่แววตาก็ก็น่าทึ่งความมูู้สึกออกมาอย่างชัดเจน นี่คือการรักที่กำลังตกหลุมรักกัน

ซ่งหุหุหุอธิบายว่า "นี่เป็นภาพจากกล้องวงจรปิดตรงทางเดินในงานเลี้ยงฉลองประจำปี วันนั้นเวินชียังเป็นแฟนของลู่อิงเฉิงนะ เธอว่าทำไมนักข่าวถึงได้เก่งกาจขนาดนี้ สามารถไปดิงภาพจากกล้องวงจรปิด

มาเขียนข่าวได้"

ถงเสี่ยวโยวกลืนน้ำลายลงคอ "แล้ว...แล้วลู่อิงเจิงล่ะ"

ซ่งหุหุยี่นมือไปเลื่อนหน้าจอแทนเธอ "อ้อ อยู่ตรงนี่เอง"

หน้าถัดไปเป็นรูปลู่อิงเจิงสวมหมวกสีเขียว* บทความได้ภาพแล้วแล้ว แต่เป็นการประทศประทศันแตกดันลู่อิงเจิง จากเขาที่ยโสโอหังจนถึงวันนี้ ถูกสวมเขาโดยไม่รู้ตัว แม้จะเห็นอยู่ว่าเขาเป็นผู้ถูกทำร้าย แต่ข้อความทั้งหมด แสดงออกมาว่า 'สมน้ำหน้า'

"ได้ยินว่าเขานี้ลู่อิงเจิงจัดงานแถลงข่าว ใครจะไปรู้ว่าก่อนงานแถลงข่าว พวกนักข่าวจะซุดคุ้ยข่าวนี้ออกมา ตอนที่ลู่อิงเจิงถูกยิงคำถามใส่ก็ควบคุมอารมณ์ไว้ไม่อยู่ถึงกับทำร้ายนักข่าวไปคนนึง..." ซ่งหุหุถอนหายใจ "อีกสักพัก ข่าวนี้ก็จะมีหน้าตาที่ไว่กตสงต่อแล้วล่ะ"

"นี่..." ถงเสี่ยวโยวปากสั่น พูตอะไรไม่ออก

"คิดถึงตอนที่ถูกเขาทรมานขนาดนั้น ก็ถือว่าได้แก้แค้นแล้วล่ะ" ซ่งหุหุพูใจกับเรื่องนี้มาก "เพียงแต่ไม่ค่อยถูกต้องตามดวงลักเท่าไร ถือว่าเป็นเรื่องทำทนายฉนอย่างมาก"

"ฉนทำเองนั่นแหละ" ถงเสี่ยวโยวตะโกนออกมาอย่างห้ามใจไว้ไม่อยู่ ทำเอาซ่งหุหุตุกใจจนตกจากเตียงลงมาที่พื้น

"หา?"

ถงเสี่ยวโยวร้อนรนจนพูดไม่รู้เรื่อง "เวินซีกับมู่หยาง ที่จริงฉนรู้ว่าพวกเขา..." ในวันงานเลี้ยงฉลองประจำปีเธอบังเอิญเห็นข้อความที่เวินซีส่งมาให้มู่หยางโดยไม่ตั้งใจ เวินซีนัดมู่หยางให้ไปที่ทางเดินหลังงานจบ เพราะข้อความนั้นวันนั้นเธอถึงได้ใจลอยไม่มีสติ แล้วสุดท้ายก็ทำถ้วยรางวัลหลุดมือจนเกิดเรื่องใหญ่ขึ้นมา

* สวมหมวกเขียว ตรงกับสำนวนไทยว่าสวมเขา มีเรื่องเล่าว่าชายคนหนึ่งต้องเดินทางไปทำการค้าต่างเมืองอยู่เสมอ ภรรยาอยู่บ้านแอบคบชู้และได้นัดแนะกับผู้ชายว่าหากเห็นสามีของนางสวมหมวกเขียวชี้มือออกจากบ้าน ให้ชายชู้มาหาตนที่บ้านได้

"เธอบอกว่าเธอรู้เรื่องมู่หยางกับเวินซีมาก่อนหน้านี้แล้ว ถ้าลูซิงเจิงรู้แล้ว บอกเล็กกับเวินซีก่อน ชาววันนี้ก็จะเป็นแบบนี้" ซ่งหู่หู่สมแล้วที่เรียนปรัชญามา สามารถจัดการความคิดได้ในระยะเวลาอันสั้น

ถงเสี่ยวโยวพยักหน้า "แต่ฉันไม่ได้บอกเขา หลายครั้งที่ฉันคิดจะบอกเขา แต่..." เธออธิบายไปครึ่งหนึ่งแล้วก็หยุดชะงัก ไม่ว่าเธออยากจะบอกไปสักกี่ครั้ง แต่สุดท้ายก็ไม่ได้พูด บางทีจิตใต้สำนึกเธออาจจะอยากให้ลูซิงเจิงช่วยบ้าง อยากจะเห็นเขาผิดพลาด เห็นท่าทางดูไม่ได้ของเขา เธอไม่มีเหตุผลที่จะแก้ตัว

เธอก็เหมือนกับคนที่เกลียดชังลูซิงเจิง อยากจะเห็นเขาตกลงจากสวรรค์ จนร่างแตกละเอียด ไม่อาจฟื้นตัวกลับมาได้อีก

ถงเสี่ยวโยวหยิบโทรศัพท์ที่ขึ้นมาโทรออก นิ้วมือนั่นจนกดตัวเลขไม่ได้ เธอสูดหายใจลึกหลายครั้งถึงได้กดเบอร์ลูซิงเจิงออกไป

"บ.ก. ค่ะ..." เธอเอ่ยปากขึ้น ที่จริงแล้วเธอก็ไม่รู้ว่าเหมือนกันว่าการโทรศัพท์ครั้งนี้จะมีความหมายอะไร เป็นการขอโทษหรืออยากจรรู้ผลไม่ว่าอย่างไรทั้งหมดนี้ก็เพียงเพื่อจะชดเชยความรู้สึกผิดที่อยู่ในใจของเธอ แต่สำหรับลูซิงเจิงนั้นมันไม่มีความหมายอะไรเลยสักนิด

เสียงทางปลายสายเงียบสงบอยู่ๆ เธอก็อยากจะได้ยินเสียงลูซิงเจิง เรียกเธอว่าโอลิมปิกหรือสุนัขห้าตัว แต่ไม่มีเลย "ไม่ต้องเรียกฉันว่า บ.ก. ซิกเปลี่ยน บ.ก. ใหม่แล้ว วันนี้ฉันออกจากตำแหน่งแล้ว"

ในวงการนี้ไม่มีใครโด่งดังขึ้นมาอย่างเงียบๆ คนที่มีชื่อเสียงก็คือคนที่มีความสามารถมาก ที่สำคัญคือสามารถออกคำสั่งได้ ลูซิงเจิงคือคนที่โชคดีที่สุดเพราะเขาใช้เวลาเพียงสิบปีก็สามารถยืนอยู่บนยอดดอยได้ ทว่าการตกลงไปได้นั้นยากยิ่งกว่าตายเสียอีก ต่อให้เป็นลูซิงเจิงก็ใช้เวลาเพียงสิบวัน

เพียงคืนเดียวดาวนำโชคก็กลายเป็นดาวอัปมงคล ยอดขายของนิตยสาร

ตกวบ งานเดินแฟชั่นโชว์เปลี่ยนฤดูกาลเกิดอุบัติเหตุ เขาถูกสวมเขา ทำร้ายคนอื่นต่อหน้าผู้คนมากมาย ตอนนี้ก็ถูกปลดออกจากตำแหน่งอีก ในขณะที่ข่าวลือซึ่งแจ้งทำร้ายนักข่าวถูกเผยแพร่ออกไป เรื่องราวด้านลบของเขาก็ยิ่งปะทุออกมาเหมือนกับดอกไม้ไฟระเบิด

อย่างเช่นลูซิงเจิงเคยดูถูกนางแบบที่อ้วนขึ้นมาหนึ่งกิโกรัมว่าเป็นตุ่มน้ำ เสนอให้เธอไปที่คณะกายกรรมเรียนวิธีเหยียบบนตุ่มน้ำ เขาเคยไล่พนักงานออกเพราะพนักงานไม่ทำโอที ซ้ำยังเคยโทรศัพท์ไปหาพวกเขาตอนกลางดึกเพื่อให้มาทำงานที่บริษัท

แม้กระทั่งที่ถงเสี่ยวโยวเข้าร่วมรายการ 'สถานีถัดไป รันเวย์' ก็ถูกหยิบขึ้นมาพูดถึง เพื่อต้องการให้คนมาสนใจอ่านนักข่าวก็ไล่สตีโซลงไป บอกว่าถงเสี่ยวโยวเป็นดีไซเนอร์ที่มีพรสวรรค์ แต่ลูซิงเจิงกลัวว่าพรสวรรค์จะถูกเปิดเผย จึงตั้งใจจะซื้อกรรมกรในรายการให้เธอได้ศูนย์ห้าตัว แล้วยังมีดีไซเนอร์เล็กๆ อีกกลุ่มหนึ่งสนับสนุน บอกว่าตัวเองเคยถูกลูซิงเจิงกดขี่ข่มเหง

พูดกันด้วยใจเป็นธรรม ลูซิงเจิงใช้จมูกมองคน* เขาจำแม้แต่ชื่อของถงเสี่ยวโยวไม่ได้ แล้วจะมาอีกจากบกดเธอเอาไว้ได้ยังไง ยิ่งไปกว่านั้นลูซิงเจิงเป็นคนที่รู้จักมูกมองคน เรื่องที่กตคนอื่นที่ทั้งเปลืองแรงและไม่น่าเปิดเผยแบบนี้เขาไม่มีทางที่จะทำ แล้วนักข่าวที่เขียนว่าเธอมีพรสวรรค์ก็เป็นคนเดียวกับคราวที่แล้วที่ตำหนิเธอที่ได้ศูนย์ห้าตัว

แม้กระทั่งกำแพงก็ยังถูกคนจำนวนมากผลักให้ล้มได้ แล้วใครจะไปไล่ใจว่าจะเป็นการผลิตอย่างอ่อนโยนหรือไม่

หากไม่ใช่เพราะรู้สึกผิดอยู่ในใจ ในเวลานี้ถงเสี่ยวโยวก็น่าจะร้องตะโกนอย่างมีความสุข ในที่สุดคนที่บ่าบั่นหลังตัวเองมากๆ อย่างลูซิงเจิงก็ตกลงมายังจุดต่ำต้อย จะมีอะไรที่มีความสุขมากไปกว่านี้อีก

แล้วเธอก็ยิ่งงุนงงขึ้นไปอีก เห็นชัดๆ ว่าทั้งโลกกำลังมีความสุข แต่

* ใช้จมูกมองคน หมายถึงดูถูกดูแคลนผู้อื่น

เธอกลับทุกข์ทรมานกับความรู้สึกผิด ถ้าเล่าเรื่องนี้ให้ใครฟัง ก็รู้สึกเหมือนการมองดูมือถือคนอื่นจะทำให้ตาบอดจริงๆ

แต่ช่วงหุรหุก็เยียวยาเธออย่างรวดเร็ว "เธอไม่ได้บอกเขาให้ทันเวลา แต่เธอไม่ใช่คนที่ให้มู่หยางกับเวินซีแอบเป็นชู้กัน จะว่าไปอูรูหมอก็คงตัวใหญ่กว่ามา* ต่อให้ลูซิงเจิงถูกไล่ออกแต่เขาก็คนระดับกับเธอ" เธอพูดไปก็จิ้มตงเสี่ยวโยวไป "คนเขาเก็บเงินมาตั้งหลายปี ต่อให้ตอนนี้จ่ายออกอย่างเดียวไม่มีรายรับ เขาก็ยังมีเงินใช้ไปตลอดชีวิต ส่วนเธอน่ะยังพักอยู่ในห้องรวมเมื่อศตวรรษที่แล้ว ซึ่จักรยานไฟฟ้าไปทำงาน แม้แต่เงินเดือนที่ใหม่ก็ยังไม่ได้รับ เธอเป็นห่วงเขา เขายังไม่รู้เลยว่าเธอเป็นใคร"

คนช่างเป็นสิ่งมีชีวิตที่แปลกประหลาด เมื่อคิดได้ว่าลูซิงเจิงมีชีวิตที่ดีกว่าตัวเอง ความรู้สึกผิดในใจของตงเสี่ยวโยวก็นิสูลายไปในทันที และเมื่อนึกกลับไปถึงตอนที่ลูซิงเจิงทรมานตัวเธอ ตงเสี่ยวโยวจึงตัดสินใจสร้างบัญชีขึ้นมาเพื่อเปิดเผยความลับของเขา

ทว่าการทำงานในเว่ยยุ่งมาก เรื่องการเปิดเผยความลับจึงถูกตงเสี่ยวโยวทิ้งไว้ข้างหลังอย่างรวดเร็ว การทำงานในวันแรกเธอถูกพาไปที่โกดัง ในโกดังมีการจัดเรียงชั้นวางสินค้าสูงจนถึงเพดาน บนชั้นวางเต็มไปด้วยผ้าชนิดต่างๆ และยังมีเครื่องทอผ้าแบบโบราณอีกเครื่องหนึ่ง

ลูเหยียนจือเป็นคนพาตงเสี่ยวโยวเข้ามาดูโกดัง สำหรับผ้ามากมายนับไม่ถ้วนเหล่านี้เขามีความเข้าใจเป็นอย่างดี "ชั้นเอทั้งหมดเป็นพวกเส้นใยขนาดใหญ่ และความสั้นยาวของเส้นใยเป็นตัวบอกสัมผัสของเนื้อผ้า เส้นใยที่มีความหนา สัมผัสของเนื้อผ้าจะค่อนข้างแข็ง ให้ความรู้สึกแข็งกระด้าง ส่วนเส้นใยที่ละเอียดจะทำให้ผ้านุ่ม สีส้มำเสมอ ที่นี้มีทั้งเส้นใยจากพืช เส้นใยจากสัตว์ และเส้นใยสังเคราะห์ ส่วนชั้นบีก็คือผ้า..."

* อูรูหมอก็คงตัวใหญ่กว่ามา เป็นสำนวนจีน หมายถึงคนที่เก่งกาจสิ่งใดแม้จะล้มก็ยังทำอะไรได้มากกว่าคนที่เริ่มทำสิ่งนั้น

เขาพูดไปแล้วก็นั่งอยู่ตรงหน้าเครื่องทอผ้า เปิดประตูตู้ที่อยู่ด้านข้าง ด้านในเต็มไปด้วยหลอดด้ายสีต่างๆ เขาเลือกหลอดด้ายหลายหลอดไปวางไว้บนเครื่องทอผ้า ขาทั้งสองข้างเหยียบลงบนดินเหยียบอย่างสม่ำเสมอ เขาสอดด้ายพุ่ง* ไปมาอย่างคล่องแคล่วด้วยมือทั้งสองข้าง ด้ายแต่ละเส้นถักทอเข้ากับด้ายยืน** แว่ตาดำขลับที่มุ่มมันของเขาส่องประกายออกมา แสดงถึงความรักที่ออกมาจากใจ การทำซ้ำไปซ้ำมาของเขาทำให้ผ้าผืนนี้ยาวขึ้นเรื่อยๆ...

ถงเสี่ยวโยวไม่เคยจับเครื่องทอผ้ามาก่อน แบบนี้ช่างเหมือนกับสาวทอผ้ากำลังทอผ้า ขณะที่ลู่อูเหยียนจื่อทำก็ดูไม่ได้ชัดตา ช้างยังเหมือนกับศิลปินกำลังเล่นเปียโน เขานั่งหลังตรง ท่าทางงดงามเป็นจังหวะ ชย้อย่างรวดเร็ว เรียบร้อย

ลู่อูเหยียนจื่อทอผ้าไปก็อธิบายไป "ในฐานะที่เป็นดีไซเนอร์ คุณต้องเข้าใจบุคลิกของผ้าด้วย"

"ผ้ามีบุคลิกด้วย?" เธอย้อนถามอย่างไม่เข้าใจ

ลู่อูเหยียนจื่อพยักหน้า "ผ้าและเส้นผ้าต่างก็มีบุคลิกของตัวเอง ถึงพวกมันจะไม่เหมาะกับคุณ แต่คุณก็ต้องทำตัวให้เหมาะกับมัน เปลี่ยนแปลงหรือว่าสร้างสรรค์มันขึ้นมา" เขาพูดแล้วหยุดมือ ผ้าที่ทอออกมาสั้นๆ ก็สามารถเห็นสีและลายที่เป็นเอกลักษณ์ได้แล้ว

"คุณสุดยอดมาก มิน่าล่ะผ้าที่ 'เหยียนเก่อ' ใช้ถึงไม่มีในตลาด" ถงเสี่ยวโยวทอดถอนใจ

"นี่คืออาวุธลับของเหยียนเก่อ" เมื่อเขายิ้มขึ้นมาใบหน้าก็ยิ่งดูสงบนิ่งมากขึ้น เขาลุกขึ้นส่งสัญญาณให้ถงเสี่ยวโยวนั่งลงที่เครื่องทอผ้า โอบแขนทั้งสองข้างของเธอจากทางด้านหลัง ช่วยขยับกระสวยและผลักฟืม*** แทนเธอ

"เหยียบเท้าขวา" เสียงเบาๆ ของเขาดังขึ้นข้างหูเธอ ถงเสี่ยวโยว

* ด้ายพุ่ง หมายถึงเส้นด้ายที่ใช้สำหรับกรอพุ่งไปมาสลับกับเส้นยืนเพื่อให้ชัดกันเป็นผืนผ้า ด้ายพุ่งนี้มักพันหรือม้วนอยู่ในหลอด บ้างก็บรรจุในกระสวยเพื่อความสะดวกในการสอดหรือพุ่งด้าย

** ด้ายยืน หมายถึงเส้นด้ายชุดหนึ่งที่เรียงอยู่ในแนวขวาง โดยจะมีเส้นพุ่งคอยขัดสลับให้กลายเป็นผืนผ้า

*** ฟืม คืออุปกรณ์สำหรับทอผ้า มีลักษณะคล้ายหวีสำหรับหวีผม ใช้สำหรับกระทุ้งเส้นด้ายพุ่งให้ชัดเป็นระเบียบ

เหยียบเท้าข้างขวาลงไปอย่างเชื่องช้า ด้ายยืนบนล่างของเครื่องทอผ้าแยกออกจากกัน เขาใช้มือซ้ายผลักฟืมออกไปด้านหน้า แผ่นนอกทางด้านซ้ายก็ยิ่งเข้าใกล้ไหล่ทางด้านซ้ายของเธอมากขึ้น ถึงเสียโยวกระเถิบตัวมาทางด้านหน้าโดยอัตโนมัติ ลูเหยียนจื่อใช้มือขวาพุ่งกระสวยไปทางซ้ายของด้ายยืนที่กางออกอย่างรวดเร็วแล้วใช้มือซ้ายรับกระสวย สองมือซ้ายขวาสลับกันไปโอบถ่วงเสียโยวที่ห่อตัวอยู่ในอ้อมกอดของเขา

"เหยียบขาซ้าย" เขาร้องเตือนขึ้นมา การทำงานของมือทั้งสองข้างสลับกันไปมาไม่ได้หยุด ถึงเสียโยวจ้องมองเส้นด้ายที่ถักบิดเข้มนิ่ง ไม่กล้าจะมองไปทางอื่น เท้าทั้งสองข้างก็เหยียบสลับซ้ายขวา ทุกจังหวะก็เป็นจังหวะเต้นของหัวใจด้วย

ดาวหนุ่มเลี้ยงวัวอยู่แสนไกล ดาวสาวทอผ้าส่องสว่าง
มือเรียวยาวขยับไปมา ถักทอผ้ามีขนาดสาย*
การทอผ้าช่างเป็นเรื่องน่าตื่นเต้นจริงๆ

สัปดาห์ต่อมาลูเหยียนจื่อให้เธออยู่ที่โกดังเพื่อทำความคุ้นเคยกับผ้า ในวันที่เจียบสงบมีเพียงแค่คนกับสิ่งทอ เธอมีความรู้สึกสงบนิ่งอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน โยนเรื่องการทำงานหลายปีที่ผ่านมาและเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ในชีวิตทิ้งไป กรอบความคิดมีความว่างเปล่าและสงบนิ่ง นอกจากเรื่องกรอบความคิดแล้ว ทางด้านข่าวสารถึงเสียโยวก็แทบจะตัดขาดกับโลกภายนอก อยู่ในสภาวะเก็บตัว

สัปดาห์ต่อมาเป็นงานเดินแฟชั่นโชว์ประจำซีซั่นของเวีย เสื้อผ้าสำเร็จรูปชุดคอลเล็กชั่นของถงเสียโยวก็เตรียมจะเปิดตัวเป็นครั้งแรกด้วยเช่นกัน แคตวอล์กกลางลานใหญ่ทั้งหุหุราและตึงดูดสายตา เหมือนเป็นงานแสดงแฟชั่นที่ให้ประชาชนทุกคนได้ชื่นชม

* บทกลอนของตำนานหนุ่มเลี้ยงวัวกับสาวทอผ้า

หากพูดว่าที่เป็นข่าวก่อนหน้านี้และเป็นที่สนใจนั้นเป็นความฝันที่ไม่น่าเป็นจริง ในตอนหนึ่งเสี่ยวโยวกลับยิ่งได้รับรู้ถึงคำที่เรียกว่าท่ามกลางสายตาค้นับล้านจริงๆ เธอมีชื่อเสียงขึ้นมาชั่วข้ามคืน เสื้อผ้ายูคอลเล็กชั่นได้ถูกสวมไปเดินบนแคตวอล์ก ทำเอาทั้งงานคึกคักขึ้นมา

ความคึกคักนี้ทำเอาคนที่อยู่แต่ในน้ำอุ่น* อย่างงเสี่ยวโยวถูกโยนเข้าไปในน้ำเดือด ผิวพองจนถลอกไปหมด เมื่อการเดินแบบชุดของยูคอลเล็กชั่นจบ นักข่าวด้านล่างเวทีก็เปลี่ยนมุมมองไปยังม้ามืดที่สวรรค์ส่งลงมา

"ดีไซเนอร์ถง การเดินแบบครั้งนี้เป็นการเดินแบบผลงานเสื้อผ้าของคุณครั้งแรก อยากทราบว่าตอนนี้คุณรู้สึกยังไงบ้าง"

"ดีไซเนอร์ถง ได้ยินว่าตอนที่คุณอยู่ที่ซีก คุณถูก บ.ก. ลูชิงเฉิงกลั่นแกล้ง แล้วต่อไปคุณยังสามารถร่วมงานกับซีกได้อีกไหม"

"ดีไซเนอร์ถง คอลเล็กชั่นใหม่ของคุณจะออกมาเมื่อไหร่ จะเข้าร่วมงานใหญ่แฟชั่นวิกไหม"

แสงแฟลชสว่างขึ้นอย่างต่อเนื่อง ไมโครโฟนยื่นเข้ามาถึงปาก งเสี่ยวโยวรู้สึกเหมือนถูกรถถังทับแบน การที่ได้รับความสนใจมากขนาดนี้ทำให้เธอรู้สึกไม่ค่อยสบาย ต้องมีชีวิตท่ามกลางสายตาของผู้คน ทุกวันต้องเหมือนกับแสดงละคร ทันใดนั้นเธอก็คิดขึ้นมาว่าหากนางงามมีฝนตกลงมาก็คงจะดีมาก พวกนักข่าวคงจะหายไปหมด

ความคิดในหัวเพิ่งเกิดขึ้น ท้องฟ้าก็เกิดเสียงฟ้าผ่าดังขึ้นมา

เสียงฟ้าร้องดังสนั่น งเสี่ยวโยวถึงกับมึนงง

นี่...นี่ไม่ใช่แค่เรื่องเปลี่ยนโชคชะตาเท่านั้นแล้ว นี่มันเป็นการฝนลิขิตฟ้า

เลย

หลังเสียงฟ้าผ่าก็มีฝนตกลงมาทันที เม็ดฝนขนาดใหญ่ตกลงมาที่พื้น

* กบที่อยู่น้ำอุ่น มาจากทฤษฎีบทต้ม Boiling frog คือทฤษฎีที่นำกบไปแช่ในน้ำอุ่น จากนั้นค่อยๆ เพิ่มอุณหภูมิของน้ำ กบที่ปรับตัวให้เข้ากับน้ำอุ่นก็ไม่กระโดดหนี ท้ายที่สุดกบก็ตายในน้ำเดือดเพราะไม่รู้อันตรายของน้ำที่อุ่นมากขึ้นเรื่อยๆ สามารถเปรียบกับคนที่ใช้ชีวิตไปวันๆ กว่าจะพบว่ามันเปลี่ยนแปลง ตัวเองก็รับมือไม่ไหวหรือรู้สึกสายเกินไป

ไฟบนแคตวอล์กที่เปิดกลางแจ้งเซ็นทรัลสแควร์ดับหมด งานเดินแฟชั่นโชว์ต้องหยุดชั่วคราว กลุ่มดีไซเนอร์ นางแบบนายแบบ และดาราท่างพากันออกจากบริเวณนั้นไปหลบในตึกใกล้ๆ นักข่าวโดนผู้ชมผลักดันต้องกระจายตัวออกไปชั่วขณะหนึ่ง

ถงเสี่ยวโยวเดินเข้าไปในห้องด้วยอาการมึนงง ตอนที่ลู่อุ้ยเยนจื่อเดินมาข้างๆ เธอก็ยังไม่ได้สติกลับมา

"เป็นอะไรหรือเปล่า" เขาเอ่ยถาม

ถงเสี่ยวโยวกลืนน้ำลายลงคอ ตอบอย่างไม่ค่อยมั่นใจ "ไม่มีอะไรค่ะ เมื่อครู่รู้สึกมึนนิดหน่อย"

"นั่นเดียวผมส่งคุณกลับก่อน" ลู่อุ้ยเยนจื่อกวักมือเรียกให้ผู้ช่วยไปขับรถมา ด้านหลังของเขามีคนเดินออกมาสองคน เป็นคนที่ถงเสี่ยวโยวคุ้นเคยคนหนึ่งก็คือแดลี อีกคนหนึ่งก็คือซาร่าห์ หลิน หัวหน้านางแบบ บ.ก. ของซิกได้ยืนยันว่า ซาร่าห์ หลิน มาเป็น บ.ก. คนใหม่ ลู่อุ้ยเยนจื่อแนะนำเธอ "ซิกอยากจะขอสัมภาษณ์คุณลงนิตยสารฉบับหน้า บ.ก. หลินตั้งใจจะมานัดเวลา กับคุณโดยเฉพาะ"

"คะ?"

คนที่กดซิกลงไปคือลู่อุ้ยเยนจื่อไม่ใช่เธอ ทำไมถึงให้เธอไปสัมภาษณ์ล่ะ นั่นก็แปลว่าเป้าหมายของพวกเขาคือลู่อุ้ยเยนจื่ออย่างนั้นหรือ ทั้งหมดนี้เพื่อบีบให้ลู่อุ้ยเยนจื่อออกไป

ซาร่าห์ หลินไม่ได้สังเกตเห็นท่าทางพิลึกของถงเสี่ยวโยว จึงเป็นฝ่ายยื่นข้อเสนอให้ "คุณเป็นคนที่มีความสามารถขนาดนี้ แต่อยู่กับลู่อุ้ยเยนจื่อ เขากลับมองไม่เห็น ซ้ายยังกดขี่คุณต่างๆ นานา ตอนนี้ฉันเป็น บ.ก. แล้ว อยากจะร่วมงานกับดีไซเนอร์รุ่นใหม่ที่มีความสามารถเช่นคุณ แล้วทางนิตยสารกับรายการ 'สถานักัดไป รันเวย์' ได้เซ็นสัญญาความร่วมมือระยะยาว รับรองว่าต่อไปจะไม่มีทางเกิดศุญช์ห้าตัวอีกแน่นอน"

บทสรุปนี้ฟังดูดีมากเลย ปีศาจร้ายถูกจัดการ ประชากรโลกจับมือและมีความรักให้แก่กัน แต่ทำไมถึงรู้สึกว่ามันแห้งๆ ละ

ดูเหมือนลู่เหียนจื๋อจะสังเกตเห็นความล้มเหลวของถงเสี่ยวโยวจึงช่วยเธอจากสถานการณ์น่าอึดอัด "เรื่องเวลาพวกเรากลับไปดูตารางงานก่อน ตอนนี้คุณคงไม่ค่อยสบาย ผมจะไปส่งเธอก่อน"

ซาร่าห์ หลินพยักหน้าอย่างเกรงใจ พร้อมกับยิ้มอย่างอ่อนโยนและเป็นกันเอง "เดี๋ยวก่อน ไปส่งคุณถงกับคุณลู่หน่อย"

ถงเสี่ยวโยวยังจำได้ถึงตอนที่ตัวเองทำงานเบ็ดเตล็ดอยู่ในแผนกออกแบบนั้น ทุกครั้งที่ไปกองบรรณาธิการก็ต้องเจอกับการซักสีหน้า ซาร่าห์ หลินยังเคยใช้เธอขนคอลลาเจนสิบลังไปที่ห้องทำงาน แต่เธอคงจำไม่ได้แล้ว

เดี๋ยวก่อนให้ไปกับถงเสี่ยวโยวและลู่เหียนจื๋อ ทั้งสามคนเดินออกจากตึกไป พวกนักข่าวก็พากันเข้ามา พวกเขาจึงได้แต่เร่งฝีเท้าเดินไปที่รถที่จอดอยู่ข้างถนน

ไม่รู้วารถของดาราคณเฑาะพาดหน้าไปอย่างรวดเร็ว ทำให้น้ำที่อยู่บนถนนสาดขึ้นมา ถงเสี่ยวโยวตกใจ ลู่เหียนจื๋อรีบเอาตัวเองบังไว้ โอบเธอเข้ามาในอ้อมกอด

รถเบรกรอย่างรวดเร็ว แล้วก็ตามมาด้วยเสียงบั้ง มีเสียงคนกรี๊ดร้องออกมาด้วยความตกใจ

"พระเจ้า นั่นมันลู่ชิงเฉิง"

ท่ามกลางฝนตกหนัก รถสปอร์ตสีแดงโดนน้ำฝนชะล้างจนสว่างสะอาดตา แอ่งน้ำด้านหน้ารถมีคนนอนอยู่คนหนึ่ง เขาสวมเสื้อยืดกางเกงยีนง่ายๆ นอนเหยหน้าขึ้นเล็กน้อย ใบหน้าที่หล่อเหลาในตอนนี้นอกจากดูไม่ได้แล้วยังน่าอายนาน

ผู้คนเริ่มเข้ามาดู พวกนักข่าวรีบยกกล้องขึ้นถ่ายรูปเป็นพัลวัน
"ถ่ายเร็ว ถ่ายเร็วเข้า"

"ทำไมลูซิงเจิงถึงได้เป็นแบบนี้"

"ได้ยินว่าเขาล้มละลายด้วย ตอนนี้นั้นจนมาก ไม่เหลืออะไรเลย"

ถงเสี่ยวโยวไม่รู้ว่าด้วยระยะเวลาสั้นๆ ทำไมลูซิงเจิงถึงได้กลายเป็นแบบนี้ แล้วก็รู้ว่าทำไมเขาถึงปรากฏตัวที่นี่ สิ่งเดียวที่เธอรู้จักคือสายตาของเขาที่จ้องมองมาที่เธอเต็มไปด้วยความเกลียดชัง

ถงเสี่ยวโยวกับแดลีสั่งลูซิงเจิงไปโรงพยาบาล กระตุกหัวเข้าขวาของเขา แตกแต่ไม่หนักมาก จึงเลือกที่จะรักษาแบบค่อยเป็นค่อยไป หมอได้เข้าเฝ้ากให้เขาเพื่อทำให้ข้อไม่ขยับเป็นเวลาสามสัปดาห์วัน กระตุกจะได้สมานกันเอง

แดลีสั่งคนผู้ช่วยออกจากห้องฉุกเฉิน ลูซิงเจิงมีสีหน้าดำดิ่งไปตลอดทาง โคลนแข็งแห่งกรังติดใบหน้าขาวสะอาดของเขา แม้แต่เมื่อเรียวยาวของเขา คุนั้นก็ไม่อาจหลีกเลี่ยง ชอกเล็บดำไปหมด ถงเสี่ยวโยวซื้อกระดาษทิชชูเปียกส่งให้แดลีสช่วยเขาเช็ดทำความสะอาด ลูซิงเจิงมองด้วยสายตาตุกฏ หันหน้าไปอย่างยโส "ฉันไม่เคยใช้ยี่ห้อนี้อ"

ช่วงนั้นเขียนกล่าไว้ว่า 'หนึ่งชีวิต สองชะตา สามเฟิงส่วย สี่บุญกรรม ห้าร่ำเรียน หกอย่าดิ่งดัน' สภาพลูซิงเจิงในตอนนี้นั้นไม่เหมาะที่จะยึดมั่นถือมั่นเกินไป ขณะที่เขาหันหน้าไปนั้นคนไข้เตียงข้างๆ ก็เปิดม่านพลาสติกหนาๆ เดินเข้ามา เสียงเพียะดังขึ้น ม่านกว้างขนาดเท่าฝ่ามือสะบัดโดนหน้าของลูซิงเจิงอย่างจัง

ลูซิงเจิงนิ่งงันไปทันที ยอมให้แดลีสั่งเข้าไปในห้องผู้ป่วยเพื่อเช็ดหน้า

เสียงเรียกเข้ามือถือของถงเสี่ยวโยวดังขึ้น เธอหยุดยืนรับโทรศัพท์อยู่หน้าห้องคนไข้ คนที่โทรเข้ามาคือซ่งหุรุหุ "เสี่ยวโยว นิตยสารฉันจะไปดูเขาหมาซันเพื่อฝึกตนกกันอย่างเร่งด่วน ฉันเก็บกระเป๋าเสร็จแล้วก็จะออกเดินทางเลย เธออยู่ที่ไหน"

ถงเสี่ยวโยวหันกลับไปมองในห้องคนไข้แวบหนึ่งแล้วตอบไปว่า "อยู่ที่
อุฐผอมตายนี่ไง"

อุฐที่ผอมตายยังใหญ่กว่าม้า แต่หงส์ที่ถูกถอนขนก็สู้ไม่ได้ ที่ผ่านมา
ลูซิงเจิงไม่ใช่อุฐที่อดทนทำงานหนักโดยไม่พูดอะไร เขาเป็นหงส์ที่มีสีสันงดงาม
ตี๋มเพียงน้ำค้างยามเช้า กินยอดไผ่อ่อน พักผ่อนอยู่ที่ต้นอุ้งดง* เท่านั้น

แต่ลึกๆกระตาศหิซซุสก็ปรกออกมา ถงเสี่ยวโยวถามเรื่องที่สงสัยมานาน
"เขาเป็นยังงี้บ้าง" เธอเจอลูซิงเจิงเมื่อคราวที่แล้วเขาขยับเฟอร์รารีอยู่เลย

"อ้อ ประมาณว่าเงินที่เอาไปลงทุนเกิดขาดทุน ทำร้ายคนอื่นก็ต้องชดใช้
รถชนก็ต้องชดใช้ ช้ำยังขาดรายได้ เดิมใช้เงินอย่างกับเบียร์ก็ไม่มีเงินเหลือ
อยู่แล้ว ตอนนั้นแม้กระทั่งค่าส่วนกลางก็ไม่มีจะจ่าย" แดลี่บอกเล่าโศกนาฏกรรม
ของลูซิงเจิงในอาทิตย์นี้อย่างรวดเร็วด้วยน้ำเสียงเรียบๆ ราวกับเป็นชับไตเต้

ในคำพูดสั้นๆ ไม่กี่ประโยคนี้ ถงเสี่ยวโยวก็สามารถเห็นภาพได้เป็นฉากๆ
บางทีเพราะโลกนี้ไม่มีการรับรู้ความรู้สึกของคนอื่นด้วยตัวเองอยู่ แต่เพราะ
เธอเป็นเทพแห่งความโชคร้าย แม้จะไม่ได้ผ่านเรื่องเหล่านี้มาเองแต่ก็สามารถ
คิดถึงอารมณ์ของเรื่องนี้ได้เพราะเคยสัมผัสมาก่อน

แดลี่โยนกระตาศหิซซุสทิ้งไป สะบัดมืออย่างรังเกียจ "เออละ ฉันต้อง
กลับก่อนล่ะนะ ไม่งั้นซาร่าห์ หลินคงไม่ปล่อยฉันแน่ๆ"

ถงเสี่ยวโยวแสดงสีหน้าทุกข์ใจ อดที่จะถามแดลี่ไม่ได้ "แล้วทำไม
แม้แต่คนที่เขาเคยดันให้ดังก็ไม่มีใครมาช่วยพูดให้เขาเลยเธอ" คนที่เกลียดเขา
จะซ้ำเติมก็เข้าใจได้ แต่คนที่เขาเคยทำให้ดังขึ้นมალ่ะ

"เพราะไม่มีใครกล้ายื่นบนคุณธรรมระดับสูงนะสิ คุณมีน้ำใจก็เป็นการ
บอกว่าคนอื่นแสร้งคุณ คุณกล้าจะพูดความจริงก็กำลังบอกเป็นนัยว่าคนอื่น
เย็นชาไร้ความรู้สึก" แดลี่ยิ้ม "แม้แต่ฉันก็ไม่มีทางจะจากชิกไปเพราะเขา
ได้ขาด"

* ต้นอุ้งดง หรือ Chinese parasol tree เป็นไม้ยืนต้น ใบรูปฝ่ามือ ดอกเป็นช่อสีเหลือง ไม้เนื้อเหนียวใช้ทำเครื่องดนตรี

กงเสี่ยวโยวอิงไปเลย

แต่ลีตามลูซิงเจิงโลดแล่นอยู่ในวงการแฟชั่นมานานหลายปี เข้าใจกฎของวงการนี้ดี "ไม่มีใครเห็นใจผู้แพ้ แต่คุณเป็นผู้แพ้เพียงคนเดียวที่ลูซิงเจิงรับเอาไว้"

กงเสี่ยวโยวเดินกลับไปห้องคนไข้ ลูซิงเจิงที่นอนอยู่บนเตียงหลับไปแล้ว หากไม่มีเรื่องราวที่ผ่านมา ตอนนี้นูซิงเจิงก็ไม่แตกต่างจากเมื่อก่อนเลย แม้ตอนนี้เขาจะนอนหลับ แต่ความโศกของเขาก็ไม่ได้ลดลงแม้แต่น้อย

การดั่งชั่วข้ามคืนทำให้เธอทำอะไรไม่ถูก ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการตื่นขึ้นมาแล้วเสียชื่อเสียงไปหมดสิ้น ในชีวิตของลูซิงเจิงคงไม่เคยมีประสบการณ์เช่นนี้มาก่อน แม้จะเจอหนักแต่ก็ยังไม่เสียสติ กงเสี่ยวโยวนับถือเขาจริงๆ

เสียงเคาะประตูดังขึ้นสองครั้ง ประตูห้องคนไข้ก็ถูกเปิดออก ลูเหยียนจื้อนำผู้ก่อเหตุที่ยังหึงงาโสมมาที่โรงพยาบาล มู่หยางมีสีหน้าไม่พอใจ เมื่อเข้ามาถึงก็โวยวาย "ลูซิงเจิงยากจนจนเสียสติแล้วใช่ไหม รถฉันขับเข้าขนาดนั้นยังจะชนเข้ามาได้อีก นี่ตั้งใจจะเรียกเงินหรือเปล่า"

ทันทีที่เขาพูดจบ ท้ายทอยก็ถูกตบเข้าอย่างแรง เวินซีเป็นสาวสวยหาใครเทียบไม่ได้จริงๆ แม้แต่วิธีการตบคนก็ยังเทเหลือเกิน เมื่อถูกตบมู่หยางก็สงบเสียงขึ้นเยอะ เขาพยักพยิตไปยังลูซิงเจิงที่นอนคนเดียว "พิการหรือยัง"

"กระตุกแตก ต้องเข้าเฝือก หมอบอกว่าพรุ่งนี้ก็ออกจากโรงพยาบาลได้" กงเสี่ยวโยวตอบ

"นั่นก็ไม่สาหัสสิ" มู่หยางค่อนข้างไปที "เขานอนลงได้ทุกอย่างก็สงบสุข"

เมื่อฝ่ามือที่สองตบลงมามู่หยางก็สงบเสียงไปเลย เขาบ่นเสียงเบาๆ ว่า "ผมไม่ได้ตั้งใจสักหน่อย เขาเป็นแบบนี้แล้วยังจะไปงานเดินแฟชั่นโชว์อีกทำไม เห็นแล้วไม่หงุดหงิดหรือไง"

จริงสิ เขาถูกขับออกจากวงการแล้ว ลูซิงเจิงจะไปให้รู้สึกหงุดหงิดทำไม

นอกเสียจากว่าจะรักเธอมาก ๆ

"ทางเราจะจ่ายค่ารักษาพยาบาลทั้งหมด ค่าชดเชยก็จ่ายให้เต็มที่" เวนชีมองไปทางถงเสี่ยวโยวแล้วพูดอย่างจริงจัง

ถงเสี่ยวโยวโบกไม้โบกมือ "ตอนนี้ฉันไม่ใช่ผู้ช่วยเขาแล้ว..."

เวนชีมองไปที่ลู่อูเหยียนจื่อที่อยู่ข้างๆ แล้วก็เข้าใจอะไรบางอย่างได้ "ขอโทษด้วยค่ะ ช่วงนี้มีเรื่องเกิดขึ้นมากมาย ฉันก็ลืมไปเลย" เธอพูดแล้วก็ผลึกมู่หยาง "คุณออกไปซื้อพวกแคลเซียมมาหน่อย แล้วก็เติมเงินเข้าไปในบัตรรักษาพยาบาลด้วย ตอนนัดตรวจก็ต้องใช้อีก"

"ผมจะไปรู้ได้ไงว่าซื้อที่ไหน" มู่หยางบ่นพึมพำขึ้นมา ลู่อูเหยียนจื่อดูออกว่าเวนชีมีอะไรจะพูดอีกจึงก้าวเข้าไปตบไหล่ของมู่หยาง

"ไป ผมพาคุณไปเอง"

ชายหนุ่มทั้งสองเดินออกไป ในห้องคนไข้ก็มีเพียงเวนชีกับถงเสี่ยวโยวที่ยังมีสติอยู่

"มีบางเรื่อง..." ในความรู้สึกของถงเสี่ยวโยว เวนชีเป็นคนที่ตรงไปตรงมา สวย และเด็ดขาด เหมาะกับความงดงามทุกอย่างบนโลกนี้ น้อยครั้งนักที่เธอจะมีที่ทาลังเลเช่นนี้ น่าจะมีเรื่องรู้สึกผิดที่ไม่อาจจะพูดออกมาได้

"ไม่ใช่อย่างที่ในอินเทอร์เน็ตเขาพูดกัน ฉันกับมู่หยางเป็นรักแรกของกันและกัน ที่ผ่านมามีความสัมพันธ์ของเราเป็นความลับมาตลอด ต่อมาเพราะเรื่องบางเรื่องทำให้เราต้องเลิกกันเพราะทิวี่ ฉันรู้ว่าเขาเกลียดลู่อูชิงเจิง แล้วลู่อูชิงเจิงก็มาที่ซิกพอดี้..." เสียงพูดของเธอค่อยๆ เบาลง "ช่วงเถอะ อธิบายไปก็ยิ่งเหมือนฉันทำเป็นอินโนเซนต์ ฉันต้องขอโทษด้วยจริงๆ เดิมฉันก็หาโอกาสที่จะพูดกับลู่อูชิงเจิง แต่ไม่คิดว่าจะโดนนักข่าวเปิดโปงซะก่อน แล้วยังทำให้ลู่อูชิงเจิงเดือดร้อนอย่างมาก..."

ถงเสี่ยวโยวเข้าใจในทันที ที่แท้ลู่อูชิงเจิงไม่ถูกกับมู่หยางก็เพราะเวนชีนี่เอง เธอสวยขนาดเป็นต้นเหตุของสงครามก็ยังได้ ย่อมมีคำพ้อให้ลู่อูชิงเจิง

กับมู่หยางเป็นอรักกันได้อย่างแน่นอน

ขณะที่เธอพูดอยู่นั้นมือก็หยิบการ์ดใบหนึ่งส่งให้ถงเสี่ยวโยว "ฉันรู้ว่าตอนนี้เขาลำบากมาก แต่เขาเห็นฉันก็จะโมโหมาก ส่วนฉันก็รู้สึกละอายเมื่อต้องเจอกับเขา ถ้าเป็นไปได้ละก็ คุณช่วยออกหน้าเอาเงินนี้ให้เขาด้วย ฉันอยากจะคบกับมู่หยางและก็อยากสบายใจด้วย"

"แต่ว่า..." ถงเสี่ยวโยวรับการ์ดมาอย่างลำบากใจ ให้เธอเอาเงินให้ลู่อิงเฉิง นีมันยากจากพื้นตัวกำลังดูหมิ่นเศรษฐีตกอับชัดๆ

ลู่อิงเฉิงที่อยู่บนเตียงร้องซัดขึ้นมา เวินซีมองเขาอย่างรู้สึกผิด ยืนมือเข้าไปกอดถงเสี่ยวโยวที่กำลังสับสน จากนั้นก็หันหลังเดินออกไปจากห้องคนไข้

น้ำหอมที่เธอใช้คือโจมาโลนกลิ่นพอมกราเน็ต นัวร์ กลิ่นฟรีเซีย และอิงลิชแพร์ น้ำหอมเข้มข้นทั้งสามกลิ่นผสมกันช่างเหมาะกับคนที่ดื่มด่ำกับความรักอย่างเวินซี ถงเสี่ยวโยวถือการ์ดแล้วหันมองลู่อิงเฉิงที่นอนอยู่บนเตียงตอนนี้เขาน่าจะเหมาะกับน้ำหอมลิ่วเลน* อย่าคิดว่าภาพลักษณ์ภายนอกจะแย่ แต่จริงๆ แล้วเขายังหุ่หุ่หุ่และมีจิตวิญญาณเหมือนกับคนทุกคน

ตอนบ่ายของวันรุ่งขึ้นถงเสี่ยวโยวมาโรงพยาบาลเพื่อทำเรื่องออกจากโรงพยาบาลของลู่อิงเฉิง เธอตั้งใจจะใช้เงินที่เวินซีให้มาจ้างพยาบาลเพื่อดูแลลู่อิงเฉิง แล้วก็ไปช่วยเขาจ่ายค่าส่วนกลาง เหตุผลก็คิดไว้เรียบร้อยแล้ว บอกว่านี่คือการตอบแทนที่เขาไม่ไล่เธอออกหลังจากที่ร่วมรายการ 'สถานีถัดไป รันเวย์'

บนโลกมีคนอยู่ประเภทหนึ่ง เขาสูงส่งไม่เห็นใครอยู่ในสายตา ซึ่งไม่ใช่ว่าเขาอยู่ในตำแหน่งที่สูงส่งหรือมีสถานะทางสังคมที่สุดยออะไร ต่อให้เขาเป็นคนที่สูญเสียอำนาจไป แต่ก็ยังคงสูงส่งอยู่ ยังคงไม่เห็นใครอยู่ในสายตา นี่เป็นเรื่องที่ติดตัวมาตั้งแต่เกิด

ลู่อิงเฉิงเป็นคนที่สวรรค์เลือกแล้ว

* น้ำหอมลิ่วเลน คือน้ำหอมโบราณของจีน คล้ายกับน้ำอบไทย

"คนที่ไม่ให้โล้เธอออกก็คือเงินซี เธอไปตอบแทนชาลี" ลู่ชิงเฉิงนอนหงายอยู่บนเตียงคนไข้ กำลังเปิดดูนิตยสารแฟชั่นฉบับหนึ่งอยู่

นี่มันทำให้เธอทำอะไรไม่ถูก ถึงเสียโยวทำการดเอาไว้โดยไม่รู้จะทำยังไงต่อดี

ดูท่าทางนิตยสารฉบับนี้จะไม่ทำให้เขาพอใจ ลู่ชิงเฉิงโยนมันไปข้างๆ อย่างรังเกียจแล้วปรายตามองเธอ "ฉันจะเป็นยังไงก็ไม่เกี่ยวกับเธอ เก็บความเห็นใจไร้สติของเธอเอาไว้ อย่าคิดว่าทำแบบนี้แล้วเธอจะไม่ต้องรู้สึกผิดต่อฉันอีก"

เมื่อเขาพูดขึ้นมาถึงเสียโยวก็เหมือนถูกมัดแทงเข้าอย่างแรง ก็จริง เดิมก็คิดว่าอูลูหมอตายยังงี้ก็ใหญ่กว่ามา เธอก็รู้สึกสบายใจขึ้นหน่อย ทว่าตอนนี้เธอกลับรู้สึกผิดมากเหลือเกิน แด่ลู่พูดถูก คนเราย่อมมีระดับคุณธรรมสูงนัก หากถูกคุณธรรมผูกมัดเมื่อไหร่ก็เรียกว่าถูกจูงจุมกเมื่อนั้น

ดังนั้นเธอจึงพูดอย่างอ้ำๆ อึ้งๆ "งั้น...จะทำยังไง"

ลู่ชิงเฉิงยกมุมปากขึ้นเล็กน้อย เผยรอยยิ้มร้ายกาจออกมา ดวงตาที่เย็นชา มาตลอดค่อนั้นมีประกายออกมา เขาระดิกนิ้วเรียกถึงเสียโยว "ฉันจะให้เธอดูแลฉัน"

ห้องรับแขกในคอนโดฯ ของลู่ชิงเฉิงมีเก้าอี้นวดแสนสบายอยู่หนึ่งตัว ซึ่งหันไปทางกระจกบานใหญ่ ทางนอกหน้าต่างก็สามารถมองเห็นป้ายโฆษณาของตึกบริษัทเวย์ที่อยู่ใจกลางเมือง เมื่อตึกนี้เปิดไฟขึ้นในตอนกลางคืน ที่นี่ก็เป็นสถานที่ที่สว่างไสวที่สุดของเมืองซี

ในเวลานี้ลู่ชิงเฉิงกำลังนั่งพิงอยู่ที่เก้าอี้นวดอย่างเกียจคร้าน ตาก็มองไปที่ถึงเสียโยวที่กำลังทำอาหารอยู่ในครัวแบบเปิด เข้าไปที่เวย์แล้วยังไงผู้ช่วยของเขาลู่ชิงเฉิง ใครก็อย่าคิดที่จะแย่งไปได้

"เดี๋ยวก็กินข้าวได้แล้ว" ถึงเสียโยวผัดกับข้าวในกระทะพร้อมกับพูดไปด้วย

ลูซิงเจิงนอนเกียจร้านบนเก้าอี้ไม่ยอมขยับตัว เขายื่นมือทั้งสองออกไปพร้อมกับพูดอย่างช่วยไม่ได้ว่า "ฉันยังไม่ได้ล้างมือ"

ถงเสี่ยวโยวตักกับข้าวจากกระทะใส่จานด้วยความรวดเร็ว แล้วไปห้องน้ำบิดผ้าขนหนูมาให้ลูซิงเจิงเช็ดมือ มือของขุนพลลูเคยใช้ชี้ชะตาบ้านเมืองและเรียกลมเรียกฝนด้วย จะดูแลแบบขอไปทีได้อย่างไร

"ทำไมเย็นอย่างนี้ ตอนนี้ฉันออกกำลังกายไม่ได้ ระบบปลายประสาทก็ไม่ค่อยดี เธออยากให้ฉันฝึกการใช้ไหม"

เขาพูดแล้วก็ฟังดูเหมือนจะมีเหตุผล ถงเสี่ยวโยวรู้สึกผิดที่ไม่รอบคอบพอจึงรีบใช้ผ้าขนหนูชุบน้ำอุ่นบิดหมาดๆ มาส่งให้ ลูซิงเจิงวางหน้ามือและหลังมือทั้งสองข้างลงบนผ้าขนหนูอุ่นๆ ด้วยท่าทางที่ตึงตัง แล้วก็มิ้นท์ถงเสี่ยวโยวประกอบไปที่โต๊ะอาหารประหนึ่งไทเฮา

บนโต๊ะมีกับข้าวสามอย่างและน้ำแกงอีกหนึ่ง ก็คือสันในเปรี้ยวหวาน ผัดผักสามอย่าง ผักกาดผัดกระเทียม ซุปชาหมีตุ๋นถั่วเหลือง

เซ็ตอาหารสมบูรณ์แบบ

ลูซิงเจิงหยิบตะเกียบออกมาอย่างเชิดๆ เขี่ยไปที่สันในก่อน "ไขมันหนึ่งกรัมทำให้เกิดพลังงานเก้ากิโลแคลอรี" แล้วก็เขี่ยผัดผักสามอย่าง "มันฝรั่งที่ทอดในน้ำมันหนึ่งร้อยกรัมจะให้พลังงานหกร้อยสิบสองกิโลแคลอรี" สุดท้ายตะเกียบก็ไปหยุดห่างจากผักกาดผัดกระเทียมหนึ่งเซนติเมตร เขาทำเสียงจี้จี้ขึ้นมา "กระเทียมบด โอ้ สวรรค์ เธอเป็นผู้หญิงที่กินกระเทียมด้วย? หรือว่าเธอกินทุเรียนด้วย?"

ถงเสี่ยวโยวพยักหน้า "ใช่ ฉันกิน"

ลูซิงเจิงวางตะเกียบลง เลิกจี้มองไปที่ถงเสี่ยวโยว "แล้วยังซุปชาหมีตุ๋นถั่วเหลือง ฉันอยู่ในช่วงเร่งร้อนน้ำนมหรือไง ไม่เพิ่มปลาตะเพียนเข้าไปตุ๋นด้วยเลยละ"

หลายปีที่ผ่านมาลูซิงเจิงเคยชินกับการเอาเหตุผลเป็นที่ตั้ง ไม่ยอมคนอื่น

ในเมื่อเขาอยู่บนเหตุผล ทำไมเขาถึงต้องยอมให้คนอื่นละ

ถงเสี่ยวโยวเอ่ยขึ้นด้วยเสียงแผ่วเบา "ฉันไปถามแต่ลี้มาแล้วนะ เขาบอกว่าอาหารพวกนี้คืออาหารที่คุณชอบ ส่วนชาหมูฉันเพิ่มเข้าไปเอง เหมาะกับช่วงที่คุณบาดเจ็บ"

"ที่ฉันกินเป็นอาหารฝีมือของเชฟในโรงแรมเซ็นเตอร์ พวกเขาเข้มงวดเรื่องการควบคุมน้ำมันที่อยู่ในอาหารรวมทั้งสัดส่วนของโปรตีนกับไฟเบอร์ เธอที่คิดเลขไม่เป็นเหมาะที่จะทำแค้มะเขือเทศผัดไข่ เข้าใจไหม" ลู่ชิงเฉิงให้ศูนย์คะแนนสำหรับอาหารบนโต๊ะนี้อย่างเลียดเย็น "ช่างเถอะ ฉันกินอย่างละคำ ที่เหลือเธอกินให้หมด กินทั้งกินข้างจะต้องตกรก"

ถงเสี่ยวโยวได้แต่นั่งเงียบ ถ้ากินทั้งกินข้างจะต้องตกรกแล้วละก็ บ.ก. คุณควรจะต้องเหมือนนกชั้นสิบแปดอยู่ยาวเลยสินะ

ลู่ชิงเฉิงคืบหน้าขึ้นในเข้าปากอย่างไม่ใส่ใจ คิดว่าจะไม่กินรอบที่สอง แต่เมื่อพันลากับพันบนได้มาสัมผัสกัน รสชาติก็ระเบิดอยู่ในปาก

นี่มันอร่อยมากเลย

ด้านนอกกรอบ ด้านในนุ่ม สัดส่วนของน้ำเปรี้ยวหวานก็เพอร์เฟกต์อย่างที่สุด แม้กระทั่งขนาดของเนื้อก็ยังพอดีคำเหมาะกับการเคี้ยวอย่างยิ่ง

ลู่ชิงเฉิงเงยหน้าขึ้นมองถงเสี่ยวโยว เธอยืนรออยู่ตรงหน้าโต๊ะ ดูไม่เหมือนดีไซเนอร์ที่ดังเป็นพลุแตก แต่กลับเหมือนนักเรียนที่กำลังรอคุณครูให้คะแนนอยู่ ตะเกียบของลู่ชิงเฉิงค่อยๆ ยื่นไปที่สันใน ทำเป็นพูดไปเรื่อยเปื่อย "ที่เธอทำกับข้าวนี้เรียนกับใครมาล่ะ"

ถงเสี่ยวโยวตอบอย่างตั้งใจและจริงจัง "พ่อฉันเป็นอดีตหัวหน้าเชฟในโรงแรมเซ็นเตอร์"

ลู่ชิงเฉิงนิ่งไปครู่หนึ่ง คืบสันในขึ้นที่สามวางไว้ในชาม "โอลิมปิก"

"คะ?"

"ทำไมเธอถึงหลงเดินทางผิด"

ลูเหยียนจื่อกลับถึงบ้านก็เป็นเวลาสามทุ่มแล้ว กินข้าวไม่กี่คำก็เข้าไปในห้องทำงาน ในห้องทำงานมีเครื่องทอผ้าขนาดใหญ่ตั้งอยู่เครื่องหนึ่ง รวาวแวววาดด้านข้างแขวนผ้าตัวอย่างที่เขาทอเต็มไปหมด

เสียงเคาะประตูห้องทำงานดังขึ้นเบาๆ สองครั้ง ลูเหยียนจื่อหยุดพันด้ายลูกขึ้นไปเปิดประตู ที่หน้าประตูมีเงินเพียวี่ถือด้วยขนมหวานยื่นอยู่

"แม่" ลูเหยียนจื่อยิ้ม "กลับมาจากสถานสงเคราะห์แล้วเหรอครับ"

เงินเพียวี่พยักหน้าพร้อมกับเดินเข้ามา วางถ้วยขนมหวานลงที่โต๊ะทำงาน มองดูผ้าที่อยู่บนเครื่องทอ พื้นเป็นลายตาสับประตูลับกับลายเส้นสีเหลี่ยมข้าวหลามตัดที่เป็นระเบียบ วิธีการทอแน่นหนา เนื้อผ้าก็โปร่ง เธอจึงถามขึ้น "ทอผ้าอีกแล้วเหรอ"

"ตัวอย่างเซ็ดที่แล้วส่งไปที่โรงงานแล้ว" ลูเหยียนจื่อกินขนมหวานพร้อมกับพูดไปด้วย "อาทิตย์หน้าคงจะได้ความคิดเห็นกลับมา"

"ได้ยินว่าบริษัทรับดีไซน์เนอร์ใหม่เหรอ" แม้ว่าปกติเงินเพียวี่จะทำงานด้านสังคมสงเคราะห์ แต่ก็ยังคงติดตามเรื่องสำคัญของเว่ยอยู่

"ครับ" ลูเหยียนจื่อพยักหน้ารับ "เมื่อก่อนเธอทำงานที่ซิก ผมชอบการดีไซน์ของเธอมากครับ"

เงินเพียวี่มองลูกชาย ใบหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม "นอกจากนี้ละ"

"นอกจากนี้?" ลูเหยียนจื่อก้มหน้ากินของหวาน แววตาล้ำลึกและอ่อนโยน "ผมต้องการเธอมากครับ"

เงินเพียวี่ไม่พูดอะไร รับถ้วยขนมหวานที่ลูกชายกินเสร็จกลับมาแล้ว ตบไหล่เขาอย่างห่วงใย "อย่าทำงานจนตึกละ มันเสียสุขภาพ"

"ครับ" ลูเหยียนจื่อพยักหน้า เหมือนกับคนทั่วไปที่ไม่ว่าตนอยู่นอกบ้านจะเหตร้ายยังไง แต่กับแม่ของตัวเองก็ยังเป็นลูกที่เชื่อฟังอยู่ดี

แน่นอนว่าคนเราย่อมไม่เหมือนกัน เด็กแต่ละคนก็ย่อมแตกต่างกัน

ลู่เหยียนฉือเป็นเด็กที่ว่าง่าย ตั้งแต่เด็กก็เชื่อฟังผู้ใหญ่ โตขึ้นก็กตัญญู ส่วน ลู่ซิงเจิงเป็นโรคจูนิเปียว* ทำตัววางอำนาจตั้งแต่เด็ก โตขึ้นก็บ้าอำนาจ

แม้ว่าเขาจะกินอาหารจนหมดโต๊ะ แต่ถึงจะกินอาหารที่คนอื่นทำก็ยัง ไม่มีที่ท่าเกรงใจแม้แต่หน่อย อยากจะเรียกใช้ก็ไม่มีละเว้น อยากจะออกคำสั่ง ก็ออกคำสั่ง "โซฟาที่ห้องรับแขกก็ดีนะ เรนอนที่นี่แล้วกัน"

ถงเสี่ยวโยวที่ล้างจานเสร็จก็ตั้งใจจะกลับบ้านถึงกับอึ้งไป "ให้ฉันพักที่นี่?"

ลู่ซิงเจิงเอียงหน้าไปมองทีวีทัศน์นอกหน้าต่างยามค่ำคืน เอ่ยด้วย น้ำเสียงเศร้าๆ "เวินซีชอบทีวีทัศน์ยามค่ำคืน เธอชอบไหม"

ชื่อของเวินซีก็เหมือนจัมปไปที่จุดอ่อนของถงเสี่ยวโยว เธอรีบล้มตัวลงนอน บนโซฟา "ฉันชอบนอนบนโซฟาดูวิวยามค่ำคืน"

ลู่ซิงเจิงใช้ไม้เท้าพยุงตัวเองเข้าไปในห้องนอนและไม่ลืมที่จะบอกลา "ราตรีสวัสดิ์"

ตอนนี้เขาทั้งบาดเจ็บและตกงาน นอกจากนอนแล้วก็ทำอะไรไม่ได้ แต่ ถงเสี่ยวโยวไม่เหมือนกัน เธอมีนัดส่งรายงานให้กับลู่เหยียนฉือในเช้าวันพรุ่งนี้ เกี่ยวกับสิ่งที่สัมผัสได้หลังจากเข้ามาที่เวย์ เธอมีอาการกลัวบางอย่างตั้งแต่เล็ก นั่นก็คือโรคกลัวการหือ พุดให้เห็นภาพก็คือเธอไม่อาจจะพุดถึงความรู้สึกในใจ ของตัวเองกับใครได้ ดังนั้นเมื่อคิดทบทวนดูแล้วถงเสี่ยวโยวคิดว่าตัวเอง ไม่อาจพุดคำพุดทั้งหมดออกมาได้ แต่ยังงะเขียนคร่าวๆ ไว้ก็น่าจะพอได้

เธอหยิบกระดาษกับปากกาขึ้นมา เพียงครู่เดียวความคิดของถงเสี่ยวโยว ก็พรุ้งพรูออกมา ทั้งโง่เขลาที่อยู่ในใจ ในสมองก็มีแบบสเก็ตช์ของชุด แม้กระทั่ง ขนาดของกระดุมก็อยากจะถกกับคนอื่น แล้วยิ่งอีกฝ่ายเป็นลู่เหยียนฉือด้วย เมื่อย้อนคิดกลับไปวันนั้นที่เขาสอนเธอทอผ้า ถงเสี่ยวโยวก็เหมือนเป็นเพียง กวางน้อยที่วิ่งชนไปมั่ว สิ่งที่ยืนยันไปอย่างรวดเร็วนั้นก็รีบลบแล้วเขียนใหม่ อีกครั้ง

* จูนิเปียว เป็นคำพูดในอินเทอร์เน็ตของญี่ปุ่น หมายถึงคนที่ทำตามของตัวเองพอใจ มีโลกของตัวเอง มักจะเกิดกับ เด็กมัธยม

ประตูไม้ของห้องนอนยังเหลือช่องเล็กๆ ด้านล่างอยู่ ผู้ทรงอิทธิพลอย่างลูซิงเจิงกำลังก้มอยู่ที่ร่องประตูมองลอดดูความเคลื่อนไหวด้านนอก

"แค่เขียนรายงานยังจะเคลิบเคลิ้ม" ลูซิงเจิงส่ายหน้าอย่างระอา เขาไม่อาจจะเข้าใจความรู้สึกของคนประเภทนี้ได้ ชอบแล้วจะทำให้สำเร็จได้หรือ คิดถึงจนนอนไม่หลับจะทำให้ชีวิตไปถึงจุดสูงสุดได้หรือไม่ ตอนนี้หัวใจลูซิงเจิงไม่ได้คิดอะไร มีเพียงแค่ว่าจะกลับไปยิ่งใหญ่ให้ได้อีกครั้ง

เขาได้ยืนว่างเปล่าโยกโยกไปที่เวย์ หากต้องการจะจัดการลูเหยียนจือกับลูเร็นสองพ่อลูก และจะกลับไปยืนที่จุดสูงสุดอีกครั้ง เธอคนนี้จะเป็เครื่องมือนี่ดีที่สุด นอกจากจะโง่แล้วยังอินโนเซนต์อีก แล้วยังมีใจที่ถูกคุณธรรมผูกมัดเอาไว้ได้ง่ายๆ เมื่อรวมทั้งหมดนี้แล้วมันก็เหมือนเขียนอยู่บนใบหน้าที่ให้รับมาใช้ประโยชน์จากฉันสิ

ลูซิงเจิงจะปล่อยโอกาสนี้ไปได้อย่างไร ก็ต้องเหยียบขึ้นไปสิ

ผ่านไปไม่นานลงเสี่ยวโยกก็เหมือนกับคนทั่วไปที่หวั่นระหว่างการทํางาน รายงานทั้งปึกถูกทับไว้ใต้แขน ลูซิงเจิงผลักประตูออกไป เพื่อไม่ให้เสียงดังจนเธอตื่น เขาจึงทิ้งไม้ค้ำยันและเดินกะเผลกเข้าไป

เพราะเป็นคนขยาวย เพียงไม่กี่ก้าวเขาก็เดินไปถึงโต๊ะน้ำชา รายงานเกี่ยวกับเวย์อยู่ตรงหน้าเขา ลูซิงเจิงโค้งตัวลงไปอย่างสวยๆ เพื่อจะหยิบมันขึ้นมา

ทว่าก้มลงไปหยิบ...ก็หยิบไม่ถึง

หยิบอีกครั้ง...ก็เก็อบได้แล้ว

ครั้งที่สาม...ก็ยังไม่ได้อีก

เพราะเขาขาเข้าเฝือกไว้อยู่จึงไม่อาจจะงอได้ ลูซิงเจิงได้แต่โน้มตัวลงไปชนกับโต๊ะน้ำชา แต่จะทํายังไรได้เพราะต่อจากเอาจกลงไปก็คือขาที่ยงอไม่ได้ จึงทำให้เขาไม่อาจจะแตะได้แม้แต่ขอบโต๊ะ ลูซิงเจิงตัดสินใจหาอะไรมาค้ำเพื่อให้เขาสามารถโน้มเอาจกลงไปได้ ชั้นวางกระถางดอกไม้ข้างโซฟามีความสูง

พอเหมาะพอดี ลู่ชิงเจิงใช้มือซ้ายจับชั้นเอาไว้ ส่วนมือขวาก็ยื่นไปสุดแขน ในที่สุดก็แตะที่ปลายกระดาดได้

ความสำเร็จอยู่แค่เอื้อม

จู่ๆ มือซ้ายเขาก็ลื่น ชั้นวางกระถางดอกไม้เสียสมดุลจึงล้มใส่หัวของ ดงเสี่ยวโยว ชั้นวางนั้นเป็นไม้แกะสลักทำจากไม้โปร่ง แต่กระถางดอกไม้ด้านบน เป็นกระเบื้องเซรามิกนะสิ

กระแทกใส่หัวแม่น้ำตายไม่ใช่ปัญหา ปัญหาอยู่ที่เธอจะมตายในบ้าน ของเขาไม่ได้

ลู่ชิงเจิงรีบใช้ขาซ้ายเกี่ยวชั้นเอาไว้ มือทั้งสองข้างยื่นไปรับกระถางดอกไม้ที่กำลังตกลงมา

แต่เขาลืมไปว่าตัวเองไม่ใช่คนที่ทำอะไรได้สะดวก นอกจากจะรับ กระถางดอกไม้ไว้ไม่ได้แล้วยังโยนขึ้นไปในอากาศอีก

และในขณะนั้นเองดงเสี่ยวโยวก็ลืมหันมาเหมือนกับโชคช่วยเอาไว้ สายตาก็หันเห็นกระถางดอกไม้ที่โยนขึ้นไปสูงมาก แล้วมันก็ค่อยๆ เข้ามาใกล้ ค่อยๆ ใหญ่ขึ้น ตามด้วยเสียงดังปัง

ลู่ชิงเจิงล้มจนลุกไม่ขึ้น

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3ixYZPg>